

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI

OPERA.

—♦♦♦♦—

PARISIIS. — EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACON, 56.

—♦♦♦♦—

1916/5
21929.

182 C. 16

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ
ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI
OPERA.

GRÆCE ET LATINE.

RECOGNOVIT

GUILELMUS DINDORFIUS.

ACCEDUNT INDICES NOMINUM ET RERUM LOCUPLETISSIMI.

VOLUMEN PRIMUM.

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI REGII FRANCÆ TYPOGRAPHO.

M DCCC XLV.

PRÆFATIO.

Flavius Josephus ex iis scriptoribus erat quos nostrorum temporum ars critica nondum sibi sumpserat tractandos. Ea quum alio apparatu instructior est quam quæ olim exercebatur, velut subtiliorum grammaticæ legum cognitione; tum hoc potissimum præstat, ut uniuscujusque testis indolem et naturam exploret priusquam ejus admittat testimonium. Plurima enim jam olim in scriptis codicibus de industria mutata sunt et ad earum aliquam quæ multis seculis post ipsos scriptores vigeabant loquendi aut sentiendi consuetudinem aptata. Quare detegendæ scripturæ genuinæ nulla potest spes esse, nisi prius in codices ipsos et testes alios inquisitio diligentissima fuerit instituta, ut sciamus quinam sint et quibus modis interpolati, quinam infucatæ veritati propiores. Hoc ipsum in Josepho faciendum restabat, cujus codicum sat ampla copia superest. Ii et inter se multum dissentiunt, et sæpe discedunt a vetustissima translatione latina (quæ maximi pretii est critico, male edita, verum integrior in manuscriptis); denique chronographi et alii scriptores, multa ex Josepho prope ipsius ejus verbis repetentes, diversa referunt nonnunquam. Quorum omnium dijudicatio quum multum temporis et otii postulare videretur, feliciter accidit ut **GUILLIELMUS DINDORF** per litteras nobis significaret se permulta de Josepho parata habere et eum scriptorem aliquot millibus locorum emendatiorem ad nos missurum. Id exemplum, multis et egregiis emendationibus vulgatæ inde ab Hudsono scripturæ conspicuum, nos excudendum curavimus; ipse autem vir celeberrimus in alterius voluminis præfatione pluribus de crisi Flaviana exponet.

Interpretatio latina, quam ab nescio quo (non enim ab ipso) confectam Hudsonus editioni suæ adjecit, sæpissime, in prioribus præsertim libris, a græci scriptoris sententia aberrat. Quare laborem haud hercle gratum subivimus græca cum latinis conferendi: atque ita effectum esse speramus ut, ubi integra est scriptura græcorum, quid dicat Josephus ex latinis intelligi possit.

Denique indices operum Josephi qui feruntur quum nemini posse satisfacere viderentur, impensæ non parsimus, quo ne ab hac parte editio nostra claudicet. Dudum enim ad condendum indicem plenissimum et ordine luculentum scripta Josephi assidue versat doctissimus *Theodorus Müller*, qui olim in Historicorum veterum fragmentis edendis fratrem adjuvit, nunc in Academia Gottingensi humaniores litteras docet. Est autem nova hæc opera quæ alterum volumen, typis jam excusum, nunc moratur, sed cum bono, ut speramus, emptorum emolumento.

Parisiis, kal. sextil. MDCCCXLV.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΦΛ. ΙΩΣΗΠΟΥ

ΒΙΟΣ.

Ἐμοὶ δὲ γένος ἐστὶν οὐκ ἄσχημον, ἀλλ' ἐξ ἱερέων ἀνω-
θεν καταβεβηκός. Ὅσπερ δὴ παρ' ἑκάστοις ἄλλῃ τίς
ἐστὶν εὐγενείας ὑπόθεσις, οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ τῆς ἱερω-
σύνης μετουσία τεκμηρίον ἐστὶ γένους λαμπρότητος.
Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων, (πολ-
λὴ δὲ καὶ τούτῳ διαφορά,) καὶ τῶν ἐν ταύτῃ φυλῶν ἐκ
τῆς ἀρίστης. Ὑπάρχω δὲ καὶ τοῦ βασιλικοῦ γένους
ἀπὸ τῆς μητρὸς. Οἱ γὰρ Ἀσαμωναίου παῖδες, ὧν
ἐκγονος ἐκείνη, τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐπὶ μῆκιστον χρόνον
ἡρχιεράτευσαν καὶ ἐβασίλευσαν. Ἐρῶ δὲ τὴν διαδο-
χὴν. Ὁ πρόπαππος ἦν ἐμοὶ Σίμων ὁ Ψελλὸς ἐπικα-
λούμενος. Οὗτος ἐγένετο καθ' ὃν καιρὸν ἡρχιεράτευσεν
Σίμωνος ἀρχιερέως ὁ παῖς, δς πρῶτος ἀρχιερέων
Ἰρκανὸς ὠνομάσθη. Γίνονται δὲ τῷ Ψελλῷ Σίμωνι
παῖδες ἑννέα· τούτων εἰς ἐστὶ Ματθίας ὁ Ἡπλίου λε-
γόμενος. Οὗτος ἡγάγετο πρὸς γάμον θυγατέρα Ἰωνά-
θου ἀρχιερέως, τοῦ πρώτου ἐκ τῶν Ἀσαμωναίου παίδων
γένους ἀρχιερατεύοντος, τοῦ ἀδελφοῦ Σίμωνος τοῦ ἀρ-
χιερέως. Καὶ γίνεται παῖς αὐτῷ Ματθίας ὁ Κυρτὸς
ἐπικληθεὶς, ἀρχόντος Ἰρκανοῦ τὸν πρῶτον ἐνιαυτόν.
Τούτου γίνεται Ἰωσήπος ἐνῶπιον τῆς Ἀλεξάνδρας
ἀρχῆς, καὶ Ἰωσήπου Ματθίας βασιλεύοντος Ἀρχελαίου
τὸ δέκατον, Ματθία δὲ ἐγὼ τῷ πρώτῳ τῆς Γαίου Καί-
σαρος ἡγεμονίας. Ἐμοὶ δὲ παῖδες εἰσι τρεῖς, Ἰρκανὸς
μὲν ὁ πρεσβύτατος ἐτεῖ τετάρτῳ τῆς Οὐδεσπασιανοῦ
Καίσαρος ἡγεμονίας, ἐξδόμῳ δὲ Ἰούστος, ἐνάτῳ δὲ
Ἀγρίππας. Τὴν μὲν οὖν τοῦ γένους ἡμῶν διαδοχὴν,
ὥς ἐν ταῖς δημοσίαις δόλοις ἀναγεγραμμένην ἡῶρον,
οὕτω παρατίθεμαι, τοῖς διαβάλλειν ἡμᾶς πειρωμένοις
χαίρειν φράσας.
β'. Ὁ πατήρ δὲ μου Ματθίας οὐ διὰ μόνην τὴν εὐ-
γένειαν ἐπίσημος ἦν, ἀλλὰ πλέον διὰ τὴν δικαιοσύνην
ἐπηνεῖτα, γνωριμώτατος ὢν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν
παρ' ἡμῖν τοῖς Ἱεροσολύμοις. Ἐγὼ δὲ συμπαιδευόμε-
νος ἀδελφῷ Ματθία τοῦνομα (ἐγεγόνει γάρ μοι γνήσιος
ἐξ ἀμφοῖν τῶν γονέων) εἰς μεγάλην παιδείας προύκο-
πτον ἐπίδοσιν, μνήμη τε καὶ συνέσει δοκῶν διαφέρειν.
Ἐτι δ' ἄρα παῖς ὢν, περὶ τεσσαρεσκαίδεκατον ἔτος,
διὰ τὸ φιλογράμματον ὑπὸ πάντων ἐπηνούμην, συνιόν-
των αἰετῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως πρώτων,
ὑπὲρ τοῦ παρ' ἐμοῦ περὶ τῶν νομίμων ἀκριβέστερόν
τι γινώσκειν. Περὶ ἑκατάδεκα δὲ ἔτη γενόμενος ἐβουλή-
θην τῶν παρ' ἡμῖν αἱρέσεων ἐμπειρίαν λαβεῖν· τρεῖς
δ' εἰσὶν αὗται, Φαρισαίων μὲν ἡ πρώτη, καὶ Σαδ-
δουκαίων ἡ δευτέρα, τρίτη δὲ ἡ Ἑσσηνῶν, καθὼς πολ-

FLAVII JOSEPHI

VITA.

Mihi autem genus est non ignobile, sed ex sacerdotibus longa serie deductum. Quemadmodum scilicet apud unamquamque gentem diversa sunt nobilitatis argumenta, ita apud nos honoris sacerdotalis participatio splendoris generis indicium est. Ego autem non solum ex sacerdotum oriundus sum genere, verum etiam ex classe prima inter illas viginti quattuor, (magna in hoc est excellentia,) et nobilissima populorum ad eandem pertinentium familia. Porro maternum mihi genus a regibus est. Nam Asamonae liberi, e quibus illa prognata est, summum in gente nostra pontificatum regnumque diu obtinuerunt. Seriem autem successionis recensebo. Atavus meus erat Simon cognomine Psellus. Hic vixit eo tempore quo Simonis pontificis filius, qui primus inter pontifices Hyrcanus appellatus est, pontificatum gessit. Simoni autem Psello filii erant novem: et in his unus Matthias, Ephrae filius dictus. Hic uxorem duxit Jonathae pontificis filiam, qui primus ex Asamonaeorum genere pontificatum in domum suam intulit, frater autem erat Simonis pontificis. Ex ea filium Matthiam, Gibbosum nominatum, suscepit, primo quo genti imperavit Hyrcanus anno. Huic nascitur Iosephus nono anno regni Alexandrae, Iosepho vero Matthias anno Archelai regis decimo, Matthiae autem ego primo anno principatus Caii Caesaris. Mihi porro tres sunt liberi: Hyrcanus quidem maximus, anno quarto natus imperii Vespasiani Caesaris, Justus vero septimo, nono autem Agrippa. Atque ita quidem generis nostri successionem, prout in tabulas publicas relatum inveni, in medium afferro, illis valere jussis qui nos calumniis aggrediuntur.

2. Matthias autem pater meus non solum generis nobilitate illustris erat, sed multo magis ex justitia gloriam adeptus est, omnium sermone maxime celebratus Hierosolymis, urbe apud nos amplissima. Ego autem una cum fratre germano, nomine Matthia, educatus, multum in literis proficiebam, sic ut crederer aliis antecellere memoria et intelligentia. Itaque quum puer adhuc essem, annum circiter decimum quartum agens, ex eo, quo flagrabam, literarum amore ab omnibus laudem reportavi, ad me concurrentibus quotidie pontificibus urbisque primoribus, ut ex me certius aliquid scirent de legum sensu. Quum autem ad annos ferme sexdecim pervenissem, decrevi sectas nostras experiri et tentare; (illae vero tres sunt, Phariseorum prima, Sadduceorum altera, et tertia Esse-

λάκις εἶπαμεν· οὕτως γὰρ ὥρμην αἰρήσεσθαι τὴν ἀρίστην, εἰ πάσας καταμάθοιμι. Σκληραγωγήσας γοῦν ἐμαυτὸν καὶ πολλὰ πονηθεὶς τὰς τρεῖς διήλθον· καὶ μὴδὲ τὴν ἐντεῦθεν ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἐμαυτῷ νομίσας
 6 εἶναι, πυθόμενος τινα Βανούν ὄνομα κατὰ τὴν ἐρημίαν διατρίβειν, ἐσθῆτι μὲν ἀπὸ δένδρων χρώμενον, τροφὴν δὲ τὴν αὐτομάτως φουμένην προσφερόμενον, ψυχρῷ δὲ ὕδατι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πολλάκις λουόμενον πρὸς ἀγνείαν, ζηλωτὴς ἐγενόμην αὐτοῦ. Καὶ διατρί-
 10 ψας παρ' αὐτῷ ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τελεώσας, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεφον. Ἐννεακαίδεκα δ' ἔτη ἔχων ἡρξάμην τε πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἰρέσει κατακολουθῶν, ἣ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἑλληνιστῶν λεγομένη

15 γ'. Μετ' εἰκοστὸν δὲ καὶ ἔκτον ἐνιαυτὸν εἰς Ῥώμην μοι συνέπεσεν ἀναβῆναι, διὰ τὴν λεχθησομένην αἰτίαν. Καθ' ὃν χρόνον Φῆλιξ τῆς Ἰουδαίας ἐπετρόπευεν, ἱερεῖς τινας συνῆεις ἔμοι, καλοὺς κάγαθοὺς, διὰ μικρὰν καὶ τὴν τυχοῦσαν αἰτίαν ὄψας εἰς τὴν Ῥώ-
 20 μὴν ἔπεμψε, λόγον ὑφ' ὅντας τῷ Καίσαρι. Οἷς ἐγὼ πόρον εὐρέσθαι βουλόμενος σωτηρίας, μάλιστα δὲ πυθόμενος ὅτι καίπερ ἐν κακοῖς ὄντες οὐκ ἐξελάθοντο τῆς εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας, διατρίβοιτο δὲ σύκοις καὶ καρ-
 25 ρούοις, ἀφικόμεν ἐν Ῥώμῃ πολλὰ κινδυνεύσας κατὰ θάλασσαν. Βαπτισθέντος γὰρ ἡμῶν τοῦ πλοίου κατὰ μέσον τὸν Ἀδρίαν, περὶ ἑξακοσίους τὸν ἀριθμὸν ὄντες, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐνηξάμεθα. Καὶ περὶ ἀρχομένην ἡμέραν ἐπιφανέντος ἡμῖν κατὰ Θεοῦ πρόνοιαν Κυρηναϊκοῦ πλοίου, φθάσαντες τοὺς ἄλλους ἐγὼ τε καὶ τινες
 30 ἕτεροι, περὶ ὀγδοήκοντα σύμπαντες, ἀνελήφθημεν εἰς τὸ πλοῖον. Διασωθεὶς δ' εἰς τὴν Δικαιάρχειαν, ἣν Ποτιόλους Ἰταλοὶ καλοῦσιν, διὰ φιλίας ἀφικόμεν Ἀλιτῦρῳ, (μιμολόγος δ' ἦν οὗτος κάλλιστα τῷ Νέρωνι καταθύμιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος,) καὶ δι' αὐτοῦ Ποππηΐα
 35 τῇ τοῦ Καίσαρος γυναίκα γνώσθεις, προνοῶ ὡς τάχιστα παρακαλέσας αὐτὴν τοὺς ἱερεῖς λυθῆναι. Μεγάλων δὲ δωρεῶν πρὸς τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ τυχὼν παρὰ τῆς Ποππηΐας, ὑπέστρεφον ἐπὶ τὴν οἰκίαν.

δ'. Καταλαμβάνω δ' ἥδη νεωτερισμῶν ἀρχάς, καὶ
 40 πολλοὺς ἐπὶ τῇ Ῥωμαίων ἀποστάσει μέγα φρονούντας. Καταστέλλειν οὖν ἐπειρώμην τοὺς στασιώδεις καὶ μετανοεῖν ἐπειθον, ποιησάμενος πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς οὐδὲς πολεμήσουσιν, ὅτι Ῥωμαίων οὐ κατ' ἐμπειρίαν μόνην πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ κατ' εὐτυχίαν ἐλαττοῦνται·
 45 καὶ μὴ προπετῶς καὶ παντάπασιν ἀνόητως πατρίσι καὶ γενεαῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς τὸν περὶ τῶν ἐσχάτων κακῶν κίνδυνον ἐπάγειν. Ταῦτα δ' ἔλεγον καὶ λιπαρῶς ἐνεκαίμην ἀποτρέπων, δυστυχίστατον ἡμῖν τοῦ πολέμου τὸ τέλος γενήσεσθαι προορώμενος. Οὐ μὴν ἔπεισα·
 50 πολλὴ γὰρ ἦ τὸν ἀπονοηθέντων ἐπεκράτησε μανία.

ε'. Δείσας γοῦν μὴ ταῦτα συνεχῶς λέγων διὰ μίσους ἀφικόμεν καὶ ὑποφίας, ὥς τὰ τῶν πολεμίων φρονῶν, καὶ κινδυνεύσω λαφθεῖς ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθῆναι, ἐχόμενης ἥδη τῆς Ἀντωνίας, ὅπερ ἦν φρούριον, εἰς τὸ

porum, uti saepius diximus:) ita enim fore putabam ut optimam eligerem, si mihi omnes cognoscere daretur. Vita igitur duriter acta multisque laboribus exercita, tres sectas perlustravi: et ne istarum quidem experientia satis mihi factum ratus, quum audissem quendam, Banun nomine, in deserto agere, amictum sibi ex arboribus parantem, alimentisque sponte provenientes vescentem, crebrisque noctu et interdiu lavacris frigidis utentem in sanctimoniam, cepti ejus institutum sectari; exactisque in ejus contubernio tribus annis, quum jam ea, quae expetiveram, perfecissem, in urbem redii. Jamque annos undeviginti natus, vitam instituire exorsus sum convenienter Pharisaeorum sectae, quae proxime accedit ad sectam Stoicam Graecis dictam.

3. Post annum vero sextum ac vigesimum Romam ut ascenderem mihi contigit, ex causa jam nunc dicenda. Quo tempore Felix in Judaea procurator erat, sacerdotes quosdam, mihi perfamiliares, viros honestos et bonos, ob culpam leviculam et contemnendam, Romam misit, causam suam apud Caesarem dicturos. Quibus ego volens invenire viam ad salutem, maxime vero quum audirem quod, licet in malis, non oblitus essent suae in Deum pietatis, et ficiis ac nucibus vitam sustentarent, Romam perveni, multis in mari aditis periculis. Nostra enim navi in medio sinus Adriatici submersa, quum essemus numero circiter sexcenti, totam per noctem natavimus. Et tandem sub diluculum conspecta ex Dei providentia navi Cyrenaica, ego et alii nonnulli ad octoginta universi, felice usi natatu, in eam recepti sumus. Quumque ita evasissem in Dicæarchiam, quam Puteolos vocant Itali, veniebam in amicitiam Alituri, (erat autem is mimorum actor in magna apud Neronem gratia, genere Judaeus, perque eum ubi Poppæ uxori Caesaris innotui, id quam occisime ago ut meis apud ipsam precibus solverentur sacerdotes. Quumque præter hoc beneficium magnis muneribus cohonestatus essem a Poppæa, in patriam revertebar.

4. Atque jam eo tempore deprehendi novarum rerum studia gliscere, multosque ad defectionem a Romanis valde elatos. Itaque conabar seditiosos in officio continere, utque ad sanioiorem mentem redirent suadebam, ob oculos positus cum quibus dimicatori erant, quod Romanis non solum rei militaris peritia inferiores essent, sed et felicitate et prospero rerum successu; insuper monebam ne temere et imprudenter admodum patriam et genus suum et se ipsos in mala maxima et extremum discrimen adducerent. Ista sane dicebam, atque urgebam vehementer et instabam ut a bello eos dehortarer, ut qui animo praeviderem exitum illius nobis fore infelicissimum. Atqui non persuasi: in tantum valebat amentia ex desperatione orta.

5. Veritus igitur ne, ista frequenter inculcando, in odium incurrerem et suspicionem, quasi eadem sentirem cum hostibus, atque ita a popularibus comprehensus de vita periclitarer, occupata jam Antonia, quae castellum

ἐνδοτέρω ἱερὸν ὑπεχώρησα. Μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν
Μαναήμου καὶ τῶν πρώτων τοῦ ληστρικοῦ στίφους,
ὑπεξελθὼν τοῦ ἱεροῦ πάλιν τοῖς ἀρχιερεῦσιν καὶ τοῖς
πρώτοις τῶν Φαρισαίων συνδιέτριβον. Φόβος δ' οὐκ
ἔτι μέτριος εἶχεν ἡμᾶς, ὁρῶντας τὸν μὲν δῆμον ἐν τοῖς
ὅπλοις· αὐτοὶ δ' ὄντες ἐν ἀπόρῳ τί ποιήσωμεν, καὶ
τοὺς νεωτεριστὰς παύειν οὐ δυνάμενοι, προδήλου δ'
ἡμῖν τοῦ κινδύνου παρεστῶτος, συγκατανεύειν μὲν αὐ-
τῶν ταῖς γνώμαις ἐλέγομεν, συνεβουλευόμεν δὲ μένειν
ἐφ' αὐτῶν καὶ τοὺς πολέμιους ἀπελθόντας εἶναι, ἐλπί-
ζοντας οὐκ εἰς μακρὰν Γέσσιον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως
ἀναβάντα, παύσειν τὸν νεωτερισμόν.

ζ'. Ὁ δ' ἐπελθὼν καὶ συμβαλὼν μάχῃ ἐνίκηθη, πολ-
λῶν τῶν μετ' αὐτοῦ πεσόντων· καὶ γίνεται τὸ Γεσσίου
παῖσμα συμφορὰ τοῦ παντὸς ἡμῶν ἔθνους. Ἐπὶ-
θρῆσαν γὰρ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον οἱ τὸν πόλεμον ἀγαπήσαν-
τες, καὶ νικήσαντες τοὺς Ῥωμαίους εἰς τέλος ἤλπισαν,
προσγενομένης καὶ ἑτέρας τινὸς τοιαύτης αἰτίας. Οἱ
τὰς περὶ τῆς Συρίας πόλεις κατοικοῦντες τοὺς παρ'
ἡμῶν τοῖς Ἰουδαίοις συλλαμβάνοντες σὺν γυναιξὶ καὶ
τέκνοις ἀνήρουν, οὐδεμίαν αὐτοῖς αἰτίαν ἐπικαλεῖν
ἔχοντες· οὐτε γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποστάσει νεώτερόν
τι πεφρονήκεσαν, οὐτε πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἔχθρὸν ἢ
ἐπίβουλον. Συνοπολιταὶ δὲ πάντων ἀσεβέστατα καὶ
παρανομώτατα διεπράξαντο. Ἐπελθόντων γὰρ αὐ-
τῶν Ἰουδαίων ἔξωθεν πολεμίων, τοὺς παρ' αὐτοῖς
Ἰουδαίους ἐδιάσαντο κατὰ τῶν ὁμοφύλων ὅπλα λαβεῖν,
ἵνα ἔστιν ἡμῖν ἀθέμιτον· καὶ μετ' ἐκείνων συμβαλόν-
τες ἐκράτησαν τῶν ἐπελθόντων. Ἐπειδὴ δ' ἐνίκησαν,
ἐκλαθόμενοι τῆς πρὸς τοὺς ἐνόικους καὶ συμμάχους
πίστεως, πάντας αὐτοὺς διεχρήσαντο, πολλὰς μυριά-
δας ὄντας. Ὅμοια δ' ἔπαθον καὶ οἱ τὴν Δαμασκὸν
Ἰουδαῖοι κατοικοῦντες. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκρι-
βέστερον ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις
δεδηλώκαμεν· νῦν δ' αὐτῶν ἐπεμνήσθη, βουλόμενος
παραστήσαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν ὅτι οὐ προαίρεσις
ἐγένετο τοῦ πολέμου πρὸς Ῥωμαίους Ἰουδαίους, ἀλλὰ
τὸ πλὴν ἀνάγκη.

ζ'. Νικηθέντος οὖν, ὡς ἔφαμεν, τοῦ Γεσσίου, τῶν
Ἱεροσολυμιτῶν οἱ πρῶτοι, θασάμενοι τοὺς μὲν ληστὰς
ἅμα τοῖς νεωτερισταῖς εὐπορουμένους ὅπλων, δέισαντες
δὲ αὐτοὶ μὴ ἀνοπλοὶ καθεστηκότες ὑποχείριοι γένωνται
τοῖς ἐχθροῖς, ὃ καὶ μετὰ ταῦτα συνέβη, καὶ πυθόμενοι
τὴν Γαλιλαίαν οὕτω πᾶσαν Ῥωμαίων ἀρεστάναι, μέ-
ρος δ' αὐτῆς ἡρεμεῖν ἔτι, πέμπουσιν ἐμὲ καὶ δύο ἄλ-
λους τῶν ἱερέων, καλοὺς κἀγαθοὺς ἄνδρας, Ἰωάζαρον
καὶ Ἰούδαν, πείσοντας τοὺς πονηροὺς καταθέσθαι τὰ
ὅπλα, καὶ διδάξοντας ὥς ἐστιν ἅμεινον τοῖς κρατίστοις
τοῦ ἔθνους αὐτὰ τηρεῖσθαι. Ἐγνώστο δὲ τούτοις δὲ
μὲν ἔχειν τὰ ὅπλα πρὸς τὸ μέλλον ἔτοιμα, περιμένειν
δὲ τί πράξουσιν Ῥωμαῖοι μαθεῖν.

η'. Λαβὼν οὖν ἐγὼ τὰς ὑποθήκας ταύτας ἀφικόμην
εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ Σεπφωρίτας μὲν οὐκ ἐν ὀλίγῳ
περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνι καθεστῶτας ἦδρον, διαρπάσαι

erat, in interiora templi memet subdixi. At post cædem
Manabemi et principum cohortis latronum, templo clancu-
lum egressus, iterum cum pontificibus versabar et Phari-
sæorum primoribus. Jam autem timor non mediocris nos
occuparat, quum videremus populum quidem arma corri-
puisse: ipsi vero, quum quid agendum nobis esset prorsus
ambigeremus, nec valeremus seditiosos compescere, at-
que ante oculos versaretur periculum, simulabamus quidem
nos probare illorum sententiam, suadebamus tamen ut se
continrent, et hostem abire sinerent, quod speraremus
Gessium brevi cum validis copiis ascensurum et tumultum
motumque sedaturum.

6. At ille, quum advenisset et seditiosis prælio congressus
esset, victus est, multis e suis occisis: atque hæc Gessii
clades in universam gentem nostram calamitatem invexit.
Nam ex hac re animis elati erant qui bellum appetebant, et
sperabant fore ut deinceps Romanos vincerent: quin et al-
tera quædam causa accedebat, quæ hujnsmodi erat. Nam
Syriæ urbium nobis finitimarum incolæ Judæos secum de-
gentes, comprehensos una cum uxoribus et liberis, truci-
dabant, etiam quum nihil haberent de quo ipsos accusarent:
neque enim rebus novis studuerant ut a Romanis defice-
rent, neque adversum Syros illos hostile quidpiam aut in-
sidiosum moliti fuerant. At Scythopolitæ omnium maxime
impia et iniquissima perpetrarunt. Quum enim bello pete-
rentur ab Judæis exteris, Judæos qui apud ipsos erant vi-
adegerunt ad arma contra tribules suos capessenda, id quod
nostris vetitum est legibus: et illorum ope, postquam ma-
nus conseruerant, eos qui ipsos adorti sunt profligarunt.
Post victoriam autem, obliti fidei inquilinis et sociis debite,
eos omnes, ad multas hominum myriadas, occiderunt.
Nec dissimilia perpessi sunt qui Damascus habitabant Ju-
dæi. Sed hac de re accurate magis narravimus in libris
de bello Judaico: nunc autem eorum obiter memini, eo
animo ut lectoribus ostendam Judæos non de industria bel-
lum movisse contra Romanos, sed necessitate potius.

7. Itaque profligato, uti diximus, Gessio, Hierosolymi-
tarum primores, ubi viderant latrones seditiosos armis
abundare, veritique ne ipsi armis destituti inimicis obnoxii
fierent, id quod et postea accidit, auditoque quod Galilæa
nondum omnis a Romanis defecisset, sed pars ejus etiam
tum quiete ageret, miserunt me et alios duos sacerdotes,
viros bonos et honestos, Jozarum et Judam, ut istos faci-
norosos suaderemus arma deponere, et doceremus satius
esse ea asservari viris in gente nostra optimis et fortissimis.
Quippe decretum erat illis ut semper arma in futurum ha-
berent parata, manendum vero esse ut sciatur quidnam
acturi sint Romani.

8. Ego igitur, quum ista mandata accepissem, in Galilæam
perveniebam; et Sepphoritas quidem reperiebam in magna
sollicitudine de patria, quod rapinæ eam addixissent Galilæi,

κεχειρότων αὐτὴν τῶν Γαλιλαίων, διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐκείνων φιλίαν, καὶ ὅτι καὶ Κεστίω Γάλλῳ τῷ τῆς Συρίας ἡγεμονεύοντι δεξιάν τε καὶ πίστιν προτεί-
 νειαν. Ἄλλα τούτους μὲν ἐγὼ πάντας ἀπῆλλαξα τοῦ
 5 φόβου, πείσας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ πλήθη, καὶ ἐπιτρέψας
 δσάκις θέλουσι διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐν Δώροις οί-
 κείους ὁμηρεύοντας Γεσσάῳ· τὰ δὲ Δῶρα πόλις ἐστὶ τῆς
 Φοινίκης. Τοὺς ἐν Τιβεριάδι δὲ κατοικοῦντας ἡδρὸν
 ἐφ' ὅπλα κεχειρόχοντας ἤδη, δι' αἰτίαν τοιαύτην.
 10 θ'. Στάσεις τρεῖς ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν· μία μὲν
 ἀνδρῶν εὐσχημόνων, ἥρχε δ' αὐτῆς Ἰούλιος Κάπελλος.
 Οὗτος δὴ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, Ἡρώδης δὲ Μιάρου
 καὶ Ἡρώδης δὲ τοῦ Γαμάλου καὶ Κομφὸς δὲ τοῦ Κόμ-
 ψου, (Κρίσπος γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τοῦ μεγάλου βασι-
 15 λέως γενόμενος ποτε ἐπαρχος, ἐν ταῖς ἰδίαις κτήσεσιν
 ἐτύχχανεν, πέραν τοῦ Ἰορδάνου,) πάντες οὖν οἱ προει-
 ρημένοι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμμένειν συνεβού-
 λευσον τῇ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους καὶ τὸν βασιλέα πίστει·
 τῇ γνώμῃ δ' οὐ συνηρέσκειν Πίστος, παραγόμενος
 20 ὑπὸ Ἰούστου τοῦ παιδός· καὶ γὰρ ἦν φύσει πῶς ἐπιμα-
 νής. Ἡ δευτέρα δὲ στάσις, ἐξ ἀσημοτάτων συνεστη-
 κυία, πολεμῆν ἐκρινεν. Ἰούστος δὲ Πίστου παῖς, δὲ τῆς
 τρίτης μερίδος πρῶτος, ὑπεκρίνετο μὲν ἐνδοιάζειν πρὸς
 τὸν πόλεμον, νευτέρων δ' ἐπιθύμει πραγμάτων, ἐκ τῆς
 25 μεταβολῆς οἰόμενος δύναμιν ἑαυτῷ περιποιήσιν. Πα-
 ρελθὼν οὖν εἰς μέσους διδάσκειν ἐπειράτο τὸ πλῆθος ὡς
 ἡ πόλις ἐστὶν αἰὲ τῆς Γαλιλαίας, ἄρξειεν δὲ ἐπὶ γε τῶν
 Ἡρώδου χρόνων, τοῦ τετράρχου καὶ κτίστου γενομένου,
 βουλευθέντος αὐτοῦ τὴν Σεπφωριτῶν πόλιν τῇ Τιβε-
 30 ρίῳ ὑπακούειν· ἀποβάλλειν δὲ τὸ πρωτεῖον αὐτοῦς
 μηδὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα τοῦ πατρὸς, διαμει-
 ναι δὲ καὶ μέχρι Φήλικας προεσταμένου τῆς Ἰουδαίας.
 Νῦν δὲ ἔλεγεν αὐτοὺς ἡτυχηκέαι, τῷ νευτέρῳ δωρεὰν
 Ἀγρίππα δοθέντας ὑπὸ Νέρωνος· ἄρξαι γὰρ εὐθὺς
 35 τὴν μὲν Σεπφωριν, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις ὑπήκουσε, τῆς
 Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ' αὐτοῖς τὴν τε βασι-
 λικὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἀρχεῖα. Ταῦτα καὶ πρὸς τού-
 τοις ἕτερα πολλὰ κατὰ βασιλέως Ἀγρίππα λέγων,
 ὑπὲρ τοῦ τὸν δῆμον εἰς τὴν ἀποστασίαν ἐρεθίσαι, προσ-
 40 ετίθει νῦν εἶναι καιρὸν ἀραμένους ὅπλα καὶ Γαλιλαίους
 συμμαχοῦς προσλαβόντας (ἄρξειν γὰρ αὐτῶν ἐκόντων
 διὰ τὸ πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας μῖσος ὑπάρχον αὐτοῖς,
 ὅτι τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν διαφυλάσσουσιν) με-
 45 γάλῃ χειρὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν τιμωρίαν τραπέσθαι.
 Ταῦτα λέγων προετρέψατο τὸ πλῆθος· ἦν γὰρ ἱκα-
 νὸς δημαγωγεῖν καὶ τῶν ἀντιλεγόντων τὰ βελτίω πε-
 ριεῖναι γοητεία καὶ ἀπάτη τῇ διὰ λόγων. Καὶ γὰρ
 οὐδ' ἀπειρος ἦν παιδείας τῆς παρ' Ἑλλήσιν, ἣ θαρρῶν
 ἐπεχείρησεν καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν πραγμάτων τούτων
 50 ἀναγράφει, ὡς τῷ λόγῳ τούτῳ περιεσόμενος τῆς ἀλη-
 θείας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου τοῦ ἀνδρὸς, ὡς φαῦλος
 τὸν βίον ἐγένετο, καὶ ὡς σὺν τῷ ἀδελφῷ μικροῦ δεῖν
 καταστροφῆς αἰτίας ὑπῆρξε, προϊόντος τοῦ λόγου δη-
 λώσομεν. Τότε δὲ πείσας Ἰούστος τοὺς πολλίτας ἀνα-

tam quod perstiterint in amicitia cum Romanis inita, quam
 quod et Cestio Gallo Syriae praesidi dextram fidemque de-
 derint. Verum ego hos quidem omnes metu liberavi, quum
 illorum in gratiam *mitiora* persuasissem multitudini, per-
 misissemque ut quoties vellent in Dora (Dora autem urbs
 est Phoenices) mitterent ad suos, quos obsides Gessio de-
 derant. Tiberiadis autem incolas reperiebam prius aliquanto
 ad arma provolasse, ob huiusmodi causam.

9. Tres in ea civitate factiones erant: una quidem
 constabat viris honestis, duce Julio Capello. Hic sane et
 qui eum sequebantur omnes, Herodes Miari, et Herodes
 Gamali, et Compus Compis filii, (Crispus enim huius frater,
 olim ab Agrippa magno rege ei urbi praefectus, tum
 in suis possessionibus trans Jordanem agebat;) hi inquam
 omnes jam memorati eo tempore persuadere conabantur ut
 in sua erga Romanos regemque fidelitate manerent. Eam
 autem sententiam non probabat Pistus, a filio Justo abre-
 ptus: natura enim furiosior erat. Altera vero factio, ex
 iis qui maxime erant ignobiles conflata, bellandum esse de-
 cernebat. Justus Pisti filius, tertiae partis primus, se qui-
 dem de bello dubio esse animo simulabat: rerum autem
 novarum cupidus erat, fore ratus ut ex rerum mutatione
 potentia potiretur. Itaque in medium progressus multitu-
 dinem docere pro virili adnitebatur, quod urbs semper ad
 Galilaeam pertinuerit, primatum vero acceperit tempore
 Herodis, tetrarchae, ejusque conditoris, qui ipse voluerit
 Sepphoritarum urbem urbi Tiberiensium subditam esse:
 hanc autem praeminentiam ne sub rege quidem Agrippa
 patre eos amisisse, imo eam etiam usque ad Felicem
 Judaeae praesidem illis mansisse. Nunc autem dicebat
 eos felicitate ista excidisse, quippe quod Nero ipsos dono
 dederit juniori Agrippae: statim enim Sepphorim quidem,
 ex quo Romanis se subjecerit, primam Galilaeae urbem ex-
 stitisse, apud ipsos vero desiisse mensam regiam et ar-
 chiva. His et aliis insuper multis in regem Agrippam jacta-
 tis, ut populum ad defectionem irritaret, adjiciebat, jam
 tempus esse ut armis correptis et Galilaeis in societatem
 assumptis (ipsos enim illis non invitis imperaturos esse,
 propter odium quo Sepphoritas prosequantur, quod in Ro-
 manorum amicitia perseverarent) ad ultionem ab illis expe-
 tendam magno cum exercitu se convertant. His ille dictis
 multitudinem hortatus est. Erat quippe idoneus qui po-
 pulum dicendo regeret, eosque qui ex adverso meliora
 suaderent verborum praestigiis et fallaciis vinceret. Neque
 etiam Graecae eruditionis expertus erat et ignarus, qua fretus
 ad historiam quoque hisce de rebus scribendam aggressus
 est, ista narratione veritatis fidem eversurus. Atqui de
 hoc quidem viro, quam improbae fuerit vitae ac flagi-
 tiosae, utque una cum suo fratre patriae fere subvertendae
 auctor exstiterit, procedente sermone narrabimus. Tunc
 autem Justus, quum civibus persuasisset arma sumere,

λαβεῖν τὰ ὅπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ θελήσαντας ἀναγκάσας, ἐξελλθὼν σὺν πᾶσι τούτοις ἐμπύρῃσι τὰς τε Γαδαρηνῶν καὶ Ἰππηρῶν κώμας, αἱ δὲ μεθόριοι τῆς Τιβεριάδος καὶ τῆς τῶν Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐτύγγανον καίμεναι.

Ἰ. Καὶ Τιβεριάς μὲν ἐν τούτοις ἦν· τὰ περὶ Γίσχαλα δὲ εἶχεν τὸν τρόπον τούτον. Ἰωάννης δὲ τοῦ Λευί, τῶν πολιτῶν τινὰς ὁρῶν διὰ τὴν ἀποστασίαν τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων μέγα φρονούντας, κατέχειν αὐτοὺς ἐπειρᾶτο, καὶ τὴν πίστιν ἤξιον διαφυλάττειν, οὐ μὴν ἡδυνήθη, καίτοι πᾶν προθυμούμενος. Τὰ γὰρ περὶ ἐξ ἔθνη Γαδαρηνοὶ καὶ Γαβαρηνοὶ, Σωγαναῖοι καὶ Τύριοι, πολλὴν ἀθροίσαντες δύναμιν, καὶ τοῖς Γισχάλοις ἐπιπεσόντες, λαμβάνουσι τὰ Γίσχαλα κατὰ κράτος· καὶ πυρπολήσαντες, εἴτα δὲ καὶ προσκατασκάψαντες, εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέβευζαν. Ἰωάννης δὲ ἐπὶ τούτῳ παροξυνθεὶς ὀπλίζει πάντας τοὺς μεθ' αὐτοῦ· καὶ συμβαλὼν τοῖς προειρημένοις ἔθνεσι, τὰ τε Γίσχαλα κρείττονα πάλιν ἀνακτίσας, τείχεσιν ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆς εἰς 20 ὕστερον ὠχύρωσεν.

ια'. Γάμαλα δὲ πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐνέμεινε, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Φίλιππος δὲ Ἰακίμου παῖς, ἑπαρχος δὲ τοῦ βασιλείως Ἀγρίππα, σωθεὶς παρὰ δόξαν ἐκ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις βασιλικῆς αὐλῆς πολιορκουμένης καὶ διαφυγὼν, εἰς ἔτερον ἐνέπεσε κίνδυνον, ὥστε ὑπὸ Μαναήμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ληστῶν ἀναιρεθῆναι· διεκώλυσαν δὲ Βαβυλώνιοι τινες, συγγενεῖς αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ὄντες, πρᾶξαι τοὺς ληστὰς τὸ ἔργον. Ἐπιμείνας οὖν ἡμέρας τέσσαρας ὁ Φίλιππος ἐκεῖ, τῇ 30 πέμπτῃ φεύγει περιθετῇ χρησάμενος κόμῃ, τοῦ μὴ κατάδῃλος γενέσθαι. Καὶ παραγεγόμενος εἰς τινα τῶν ἐαυτοῦ κωμῶν κατὰ τοὺς δροῦς Γάμαλα τοῦ φρουρίου κειμένην, πέμπει πρὸς τινὰς τῶν ὑπ' αὐτῷ προστατάσων ὡς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ταῦτα δὲ αὐτὸν ἐννοοῦμενον ἐμ- 35 ποδίζει τὸ θεῖον ἐπὶ συμφέροντι· μὴ γὰρ τούτου γενομένου, πάντως ἂν ἀπολώλῃ. Πυρετοῦ δὲ κατασχόντος αὐτὸν ἐξαίφνης, γράψας ἐπιστολὰς τοῖς παισὶν Ἀγρίππα καὶ Βερενίκῃ δίδωσι τῶν ἐξελευθέρων τιλὴ κομίζειν πρὸς Οὐαρον. Ἦν δ' οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ὁ τῇ 40 βασιλείαν διοικῶν, καταστησάντων αὐτὸν τῶν βασιλέων, αὐτοὶ γὰρ εἰς Βηρυτὸν ἀφικνοῦντο, ὑπαντῆσαι βουλόμενοι Γεσσίῳ. Λαβὼν οὖν ὁ Οὐαρος τὰ παρὰ Φιλίππου γράμματα καὶ πυθόμενος αὐτὸν διασεσῶσθαι, βαρέως ἤνεγκεν, ἀχρεῖος τὸ λοιπὸν αὐτὸς νομίζων φανεῖσθαι 45 τοῖς βασιλεῦσιν, ἀφικομένου τοῦ Φιλίππου. Προαγαγὼν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφίαν ἐπικαλέσας, ψεύδεσθαι τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγελλαντα ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φιλίππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίους πολεμεῖν, ἀπέκτεινε. 50 Μὴ ὑποστρέψαντος δὲ τοῦ ἐξελευθέρου, Φίλιππος ἀπορῶν τὴν αἰτίαν δεύτερον ἐκπέμπει μετ' ἐπιστολῶν πάλιν τὸν ἀπαγγελλόντα πρὸς αὐτὸν τί τὸ συμβεβηκὸς εἴη τῷ ἀποσταλέντι, δι' ὃ βραδύνειεν. Καὶ τοῦτον δὲ πραραγνόμενον ὁ Οὐαρος συκοφαντήσας ἀνείλεν. Καὶ

multosque etiam præter ipsorum voluntatem eo vi adegisset, cum istis omnibus egressus Gadarenorum et Hippenorum vicos incendit: qui utique siti erant in confiniis Tiberiadis et agri Scythopolitani.

10. Atque in his quidem erat Tiberias: quæ vero ad Gischala spectabant, hoc modo se habebant. Joannes Levi filius, quum videret civium quosdam sese efferre, quod a Romanis descivissent, operam dabat ut illos cohiberet, orabatque ut fidem servarent, nequicquam tamen, omni licet studio in id incumbibat. Nam vicini populi, Gadareni et Gabareni, Soganæi et Tyrii, ingenti coacto exercitu, Gischala adorti, vi urbem istam expugnant; eaque incensa, ac deinde suffossa et solo adæquata, domum se receperunt. Ceterum Joannes, hac re irritatus, omnes qui cum eo erant armis instruit, populisque prædictis prælio congressus, et Gischala in pulcriorem urbem resuscitavit, et in futuram securitatem mœnibus firmavit.

11. Gamala autem in fide populi Romani manebant ex hujusmodi causa. Philippus Iacimi filius, Agrippæ regis præfectus, præter opinionem ex regia Hierosolymitana, quum oppugnaretur, servatus, fugaque dilapsus, in aliud incidit periculum, ne trucidaretur a Manahemo et latronibus qui cum eo erant: at quominus id fieret a latronibus impediunt Babylonii quidam ejus cognati, qui tum Hierosolymis erant. Philippus itaque quum quattuor dies illic mansisset, quinta die, appositia coma usus ne internosci posset, fuga sibi quæsitivit salutem. Et quum pervenisset ad quandam suæ ditionis vicum prope castellum Gamala situm, ad nonnullos sibi subditos mandata mittit, ut ad ipsum venirent. At dum ista animo volveret, Deus, ne fierent, in rem illius prohibuit: nam nisi hoc accidisset, funditus periisset. Febri quippe repentina correptus, literas ad Agrippæ liberos et Berenicen scriptas, liberto cuidam tradidit, Varo perferendas. Ille autem eo tempore regnum administrabat, cura ejus a regibus ei demandata: nam illi ad Berytum profecti erant, eo animo ut Gessio occurrerent. Varus igitur, acceptis a Philippo literis, auditoque illum salvum evasisse, tulit id graviter, ratus fore ut ipse regibus nulli usui esse videretur, quando venerit Philippus. Producto igitur in turbam eo qui literas attulerat, objectoque ei in crimen quod literas finxisset, quodque, ut aiebat, mendacium dixisset, quippe qui nunciaret Philippum Hierosolymis contra Judæos bellum gerere, morte eum affecit. Quum autem libertus non reverteretur, Philippus, causæ nescius, rursus alium cum literis amandat, renunciaturum ipsi, quidnam ei quem miserat accidisset, quod reditum non maturaret. Verum hunc quoque, ubi venerat, Varus oppressit per calumniam. Etenim ani-

γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν Καισαρείᾳ Σύρων ἐπῆρτο μέγα φρο-
νείν, ἀναιρεθῆσθαι μὲν λεγόντων ὑπὸ Ῥωμαίων
Ἀγρίππαν διὰ τὰς ὑπὸ Ἰουδαίων ἀμαρτίας, λήψεσθαι δ'
αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, ἐκ βασιλείων ὄντα. Καὶ γὰρ ἦν
5 δολογοιμένος ὁ Οὐάρος βασιλικῷ γένους, ἐκγονος
Σοέμου τοῦ περὶ τὸν Λίβανον τετραρχούντος. Διὰ
τοῦτ' οὖν ὁ Οὐάρος τυφούμενος τὰς μὲν ἐπιστολάς παρ'
ἑαυτῇ κατέσχε, μηχανώμενος μὴ ἐντυχεῖν τοῖς γράμ-
μασι τὸν βασιλέα, τὰς ἐξόδους δὲ πάσας ἐφρούρει, μὴ
10 διαδράς τις ἀπαγγεῖλει τῷ βασιλεῖ τὰ πραττόμενα.
Καὶ δὴ χριζόμενος τοῖς κατὰ τὴν Καισαρείαν Σύροις
πολλοὺς τῶν Ἰουδαίων ἀπέκτεινεν. Ἐβουλῆθη δὲ καὶ
μετὰ τῶν ἐν Βαταναίᾳ Τραχωνιτῶν ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα
ἐπὶ τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις Βαβυλωνίους Ἰουδαίους (ταύ-
15 τὴν γὰρ τὴν προσηγορίαν ἔχουσιν) ὀρμηῆσαι. Καλέσας
οὖν τῶν κατὰ τὴν Καισαρείαν Ἰουδαίων δώδεκα τοὺς
δοκιμωτάτους, προσέτασεν αὐτοῖς ἀφικόμενοις εἰς
Ἐκβάτανα πρὸς τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας αὐτῶν ὁμοφύ-
λους εἰπεῖν ὅτι Οὐάρος, ἀκούσας ὑμᾶς ἐπὶ βασιλείᾳ
20 μέλλειν ὀρμᾶν, καὶ μὴ πιστεύσας, πέπομφεν ἡμᾶς
πείσοντας ὑμᾶς τὰ ὅπλα καταθέσθαι· τοῦτο γὰρ
αὐτῷ τεκμήριον ἔσεσθαι καὶ τοῦ καλῶς μὴ πιστεῦσαι
τοῖς περὶ ὑμῶν λέγουσιν. Ἐκέλευε δὲ καὶ τοὺς πρῶ-
τους αὐτῶν ἄνδρας ἐβδομήκοντα πέμπειν, ἀπολογησο-
25 μένους περὶ τῆς ἐπειρηγμένης αἰτίας. Ἐλθόντας οὖν
οἱ δώδεκα πρὸς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις ὁμοφύλους, καὶ
καταλαβόντες αὐτοὺς μηδὲν ἐπὶ νεωτερισμῷ φρονοῦν-
τας, ἔπεισαν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα πέμπειν. Οἱ δὲ
μηδὲν ὑποπτεύσαντες τοιοῦτον οἷον ἐμελλεν ἀποδη-
30 σεσθαι, ἐξαπέστειλαν. Καταβαίνουσι δ' οὗτοι μετὰ
τῶν δώδεκα πρέσβειων εἰς τὴν Καισαρείαν. Ὑπαντήσας
οὖν ὁ Οὐάρος μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, σὺν τοῖς
πρέσβεισι πάντας ἀπέκτεινε, καὶ τὴν πορείαν ἐπὶ τοὺς
ἐν Ἐκβατάνοις Ἰουδαίους ἐποιεῖτο. Φθάσας δὲ τις ἐκ
35 τῶν ἐβδομήκοντα σωθεὶς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, κακέεινοι
τὰ ὅπλα λαβόντες σὺν γυναίξῃ καὶ τέκνοις εἰς Γά-
μαλα τὸ φρούριον ὑπεχώρησαν, καταλιπόντες τὰς κώ-
μας πολλῶν ἀγαθῶν πλήρεις καὶ βοσκημάτων πολλὰς
μυριάδας ἐχούσας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος ταῦτα, καὶ
40 αὐτὸς εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον ἦκεν· παραγενομένου δὲ,
κατεβόα τὸ πλῆθος ἄρχειν αὐτῶν παρακαλοῦντες, καὶ
πολεμεῖν πρὸς Οὐάρον καὶ τοὺς ἐν τῇ Καισαρείᾳ Σύ-
ρους· διεδέχτο γὰρ ὑπὸ τούτων τὸν βασιλέα τεθνά-
ναι. Φίλιππος δ' αὐτῶν κατεῖχε τὰς ὁρμὰς, ὑπομι-
45 νῆσκων τῶν τε τοῦ βασιλέως εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν
καὶ τὴν Ῥωμαίων διηγούμενος ὅση τις ἐστὶν ἡ δύνα-
μις, συμφέρειν οὐκ ἔλεγεν ἄρασθαι πρὸς τούτους πόλε-
μον, καὶ τέλος ἔπεισεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς πυθόμενος
ὅτι Οὐάρος μέλλει τοὺς ἐπὶ τῇ Καισαρείᾳ Ἰουδαίους
50 σὺν γυναίξῃ καὶ τέκνοις πολλὰς ὄντας μυριάδας ἀναι-
ρεῖν ἡμέρα μιᾷ, μεταπέμπεται πρὸς αὐτὸν Αἰκίουον Μό-
διον, πέμψας αὐτὸν διάδοχον, ὡς ἐν ἄλλοις ἐδηλώσαμεν.
Ὁ δὲ Φίλιππος Γάμαλα τὸ φρούριον κατέσχε καὶ τὴν
πéριξ χώραν πίσται τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμένουσαν.

mus ei, ut magnifice de se sentiret, elatus erat a Caesareensi-
bus Syris, dicentibus fore ut Agrippa a Romanis occide-
retur, ob ea in quibus deliquerant Judaei, atque ut ipse re-
gnum illius acciperet, quod a regibus oriundus esset. Nam
in confesso erat Varum e stirpe regia esse, utpote nepo-
tem Sohemi, ejus qui locorum circa Libanum tetrarchiam
obtinuerat. Varus igitur ista re elatus literas apud se re-
tinebat, modis omnibus adnitens ne in ea quae scripta erant
incideret rex; exitusque omnes observabat, ne quis clam
dilapsus renunciaret regi quae ibi fierent: adeoque, ut a
Syris Caesareensibus gratiam iniret, multos Judaeorum in-
terfecit. Praeterea decrevit armis sumptis una cum Trachoni-
tis Batanaeam habitantibus in Judaeos Babylonios (eam
enim appellationem habuerunt) qui in Ecbatanis erant,
impetum facere. Accitis igitur ad se Judaeorum Caesareen-
sium duodecim probatissimis, jussit eos, Ecbatana profe-
ctos, nunciare tribulibus suis loci istius incolis, quod Va-
rus, audito vos contra regem insurrecturos esse, nec tamen
rumori fide habita, nos miserit, vobis ut persuadeamus
arma deponere: id enim argumentum fore, quod merito
illis non creditum fuerit, qui ista de vobis narrarent. Ju-
bebat praeterea mittendos esse viros septuaginta ex optima-
tibus, qui crimen objectum diluerent. Itaque quum isti
duodecim ad tribules suos, qui Ecbatanis erant, venissent,
comperissentque eos rebus novis minime studere, iis sa-
serunt ut septuaginta viros mittendos curarent. Illi au-
tem, nihil tale suspicati quale eventurum erat, viros able-
garunt. Atque isti cum duodecim legatis Caesaream de-
scenderunt. Varus igitur, illis obviam factus cum regio
militi, omnes una cum istis legatis interfici jubet, atque
expeditionem faciebat adversus eos, qui Ecbatanis erant,
Judaeos. E septuaginta autem quidam servatis illis re-
nunciare occupavit: moxque illi arreptis armis receperunt
se cum uxoribus et liberis in Gamala castellum, relictis
vicis magnis opibus refertis et multas pecorum myriadas
habentibus. Haec Philippus simul atque audit, et ipse
in Gamala castellum se conferebat. Quum primum vero ad-
venit, inclamabat multitudo, eum obsecrantes ut du-
cem se ipsis praeretur, et contra Varum et Syros Caesareen-
ses bellum moveret: acceperat enim regem ab istis occisum
esse. At Philippus impetum eorum reprimebat: atque
collata in ipsos a rege beneficia eis in memoriam revocans,
narransque quanta esset Romanorum vis et potentia,
haudquaquam e re ipsis esse dicebat bellum contra eos
suscipere. Tandemque id eis persuasit. Rex porro, quum
audisset Varo in animo esse Judaeos, qui Caesarees erant,
cum uxoribus et liberis, ad multas myriadas, una die neci
addicere, Aequum Modium, ad se accersitum, misit ut ei
succederet, quemadmodum alibi indicavimus. Philippus
autem Gamala castellum et regionem finitimam continebat,
ne a sua erga Romanos fide desciscerent.

16. Ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀφικόμην ἐγὼ, καὶ ταῦτα παρὰ τῶν ἀπαγγειλάντων ἔμαθον, γράφω τῷ συνεδρίῳ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν περὶ τούτων, καὶ τί με πράττειν κελεύουσιν ἐρωτῶ. Οἱ δὲ προσμεῖναι παρε-
 5 κάλεσαν καὶ τοὺς συμπρέσβεις, εἰ θέλοιεν, κατασχόντα πρόνοιαν ποιήσασθαι τῆς Γαλιλαίας. Οἱ δὲ συμπρέ-
 σβεις εὐπορήσαντες πολλῶν χρημάτων ἐκ τῶν διδομέ-
 νων αὐτοῖς δεκάτων, ὡς ὄντες ἱερεῖς ὀφειλομένους ἀπε-
 λάμβανον, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν γῆν ἔκριναν.
 10 ἐμοῦ δ' αὐτοὺς προσμεῖναι παρακαλέσαντος, ὥς οὗ
 τὰ πράγματα καταστήσωμεν, πείθονται. Ἄρας οὖν
 μετ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως εἰς κώμην
 τινὰ, Βηθμαοὺς λεγομένην, ἀπέχουσαν Τιβεριάδος στά-
 15 δια τέσσαρα, παραγίνομαι. Καὶ πέμψας ἐντέυθεν
 τοὺς πρὸς τὴν Τιβεριεῖων βουλὴν, καὶ τοὺς πρῶτους τοῦ
 δήμου παρεκάλουν ἀφικέσθαι πρὸς με. Καὶ παραγε-
 νομένων (ἐληλύθει δὲ καὶ Ἰουστος σὺν αὐτοῖς) ἔλεγον
 20 ὅπῃ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρεσβεύσων μετὰ
 τούτων πεπέμφθαι πρὸς αὐτοὺς, πείσων καθαιρεθῆναι
 τὸν οἶκον ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ τετράρχου κατασκευασθέντα,
 ζῶνιν μορφᾶς ἔχοντα, τῶν νόμων οὕτω τι κατασκευά-
 25 ζειν ἀπαγορευόντων· καὶ παρεκάλουν αὐτοὺς ἕν ἡμῖν
 ἢ τάχος τοῦτο πράττειν. Ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν οἱ περὶ
 τὸν Κάπελλον καὶ τοὺς πρῶτους αὐτῶν ἐπιτρέπειν οὐκ
 ἤθελον, βιαζόμενοι δ' ὅτ' ἡμῶν συγκατατίθενται. Φθά-
 30 νει δ' Ἰησοῦς ὁ τοῦ Σαπφία παῖς, ὃν τῆς τῶν ναυτῶν
 καὶ τῶν ἀπόρων στάσεως πρῶτον ἔραμεν ἀρξαι, παρα-
 λαβὼν τινὰς Γαλιλαίους, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτὴν ἐμπρή-
 σας, πολλῶν οἴόμενος εὐπορήσειν ἐξ αὐτῆς χρημάτων,
 35 ἐπειδὴ τινὰς οἶκων ὁροφᾶς κεχρυσωμένας εἶδεν· καὶ
 διήρπασαν πολλὰ παρὰ γνώμην τὴν ἡμετέραν πράξαν-
 τες. Ἡμεῖς γάρ μετὰ τὴν πρὸς Κάπελλον καὶ τοὺς
 πρῶτους Τιβεριεῖων ὁμιλίαν εἰς τὴν ἄνω Γαλιλαίαν
 ἀπὸ Βηθμαῶν ἀνεχωρήσαμεν. Ἀναιροῦσι δ' οἱ περὶ
 40 τὸν Ἰησοῦν πάντας τοὺς ἐνοικοῦντας Ἑλλήνας, ὅσοι τε
 πρὸ τοῦ πολέμου γέγονεισαν αὐτῶν ἐχθροί.

17. Πυθόμενος δ' ἐγὼ ταῦτα παρωξύνθην σφόδρα,
 καὶ καταβὰς εἰς Τιβεριάδα πρόνοιαν εἰσενεγκάμην τῶν
 βασιλικῶν σκευῶν, ὅσα δυνατόν ἦν τοὺς ἀρπάσαντας
 45 ἀφελέσθαι. Λυχνῖαι δ' ἦσαν Κορίνθιαι ταῦτα καὶ
 τράπεζαι τῶν βασιλικῶν καὶ ἀσήμου ἀργυρίου σταθμὸς
 ἱκανός. Πάντα δ' ὅσα παρελάβον, φυλάσσειν τῷ βα-
 σιλεῖ ἔκρινα. Μεταπεμφάμενος οὖν τοὺς τῆς βουλῆς
 πρῶτους δέκα καὶ Κάπελλον τὸν Ἀντύλλου, τὰ σκευή
 50 παρέδωκα, μηδενὶ παραγγεῖλας ἐτέρῳ πλὴν ἐμοῦ δοῦ-
 ναι. Κάκειθεν εἰς τὰ Γίσχала πρὸς τὸν Ἰωάννην
 μετὰ τῶν συμπρέσβων ἀφικόμην, βουλόμενος γινῶναι
 τί ποτε φρονεῖ· κατείδον δ' αὐτὸν ταχέως νεωτέρων ὀρε-
 γόμενον πραγμάτων καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμίαν ἔχοντα.
 55 Παρεκάλει γάρ με τὸν Καίσαρος σίτον καίμενον ἐν ταῖς
 τῆς ἁνωθεν Γαλιλαίας κώμαις ἐξουσίαν αὐτῷ δοῦναι
 ἐκφορῆσαι· θέλειν γάρ ἔφασκεν εἰς ἐπισκευὴν τῶν τῆς
 πατρίδος τειχῶν αὐτὸν ἀναλῶσαι. Κατανοήσας δὲ
 ἐγὼ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ καὶ τί διανοοῖτο πράσσειν,

12. At postquam ego in Galilæam veneram, et ista ab
 ipsis nunciis acceperam, scribo Hierosolymitarum synædrio
 hisce de rebus, et quid me facere juberent ab illis requiro.
 Illi vero me obsecrarunt ut illic manerem, et retentis lega-
 tionis sociis, si illis ita visum fuerit, Galilææ tutelæ pro-
 viderem. Ceterum collegæ, quum grandem pecuniam ha-
 berent ex decimis sibi datis, quas debitas, ut sacerdotes,
 accipiebant, in terram propriam reverti statuerunt : quum
 autem ego eos rogassem ut tantisper manerent, donec res
 compositæ essent, assenserunt. Una igitur cum illis pro-
 fectus a Sepphoritarum urbe in vicum quendam, cui nomen
 est Bethmai, quattuor stadiis a Tiberiade distantem, venio :
 missoque nuncio accersivi ad me senatum Tiberiadis et pri-
 mores populi. Quibus, postquam affuerunt, (etiam Justus
 una cum illis venerat,) dicebam me ab Hierosolymitarum
 populo ad eos missum esse cum collegis, legatione ut fun-
 gerer, utque iis persuaderem funditus tollendam esse do-
 mum ab Herode tetrarcha exstructam, quod animalium
 figuris eam exornaverat, quum ejusmodi quid effingere legi-
 bus nostris vetitum sit; eosque rogabam ut nos quantocius
 id facere permitterent. Multum quidem Capellus primo-
 resque civium restiterunt, diuque id sinere noluerunt; tan-
 dem vero a nobis persuasione victi, in nostram concessere
 sententiam. Jesus autem Sapphiæ filius nos prevenit,
 quem primum pro nautarum et inopum factionis duce se
 gessisse diximus, qui assumptis quibusdam Gallæis pala-
 tium omne incendit, ratus se inde ingenti pecunia locuple-
 tatum iri, quia tecta quædam conclavium inaurata viderat :
 multaque diripuerunt præter animi nostri sententiam. Nos
 enim, post colloquium cum Capello et Tiberiensium primo-
 ribus habitum, in superiorem Galilæam a Bethmais seces-
 seramus. Jesu autem factio Græcos omnes eam urbem
 habitantes interimat, et quosquos inimicos ante id bellum
 habuerant.

13. Ego vero his auditis vehementer commotus sum,
 quumque Tiberiadem descendissem, curam et diligentiam
 adhibui ut salva esset omnis regia supellex, quæ e diripien-
 tium manibus recuperari potuit. In his porro erant candelabra
 ex ære Corinthio, et mensæ regię, et satis magnum
 argenti non signati pondus. Quæcunque autem accipie-
 bam, regi servare statui. Accitis igitur decem senatus
 primoribus et Capello Antylli filio, vasa eis tradidi, inter-
 minatus ne cuiquam præter me ea redderent. Atque inde
 Gischala cum collegis ad Joannem veniebam, scire deside-
 rans quidnam animo agitare : moxque deprehendi eum
 rerum novarum cupidum, et ad principatum arripiendum
 aspirantem. Rogabat enim me ut sibi potestatem facerem
 exportandi frumentum Cæsaris, in superioris Galilææ vicis
 repositum : namque se velle dicebat id insumere in stru-
 cturam patriæ mœnium. Atqui ego, quum intellexissem
 quid moliretur, et quid ipsi in animo esset facere, negabam

οὐκ ἔφην αὐτῷ συγχωρεῖν. Ἡ γὰρ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐνενοούμην φυλάττειν, ἢ ἔμοι αὐτῷ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων αὐτὸς παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπιστεῦσθαι. Μὴ πείθων δέ με περὶ τούτων καὶ ἐπὶ τοὺς συμπρέσβεις ἐτράπετο· καὶ γὰρ ἦσαν ἀπρονόητοι τῶν ἐσομένων καὶ λαβεῖν ἐτοιμότετοι. Φθείρει δὲ χρήμασιν αὐτοὺς ψηφίσασθαι πάντα τὸν σίτον αὐτῷ παραδοθῆναι τὸν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ κείμενον. Κἀγὼ μόνος, ἡττώμενος ὑπὸ δύο, τὴν ἡσυχίαν ἤγον. Καὶ δευτέραν Ἰωάννης ἐπεισέφερε πανοργίαν. Ἐφῆ γὰρ Ἰουδαίους τοὺς τὴν Φιλίππου Καισάρειαν κατοικοῦντας, συγκεκλησμένους κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως ὑποδίκου τὴν δυναστείαν διοκοῦντος, πεπομφέναι πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντας, ἐπειδὴ οὐκ ἔχουσιν ἐλαιον ᾧ χρῆσονται καθαρὸν, ποιησάμενον πρόνοιαν εὐπορίαν αὐτοῖς τούτου παρασχεῖν, μὴ δι' ἀνάγκην Ἑλληνικῷ γράμμενοι τὰ νόμιμα παραβαίνωσιν. Ταῦτα δ' οὐχ ὑπὲρ εὐσεβείας ἔλεγεν Ἰωάννης, δι' αἰσχροκέρδειαν δὲ φανερωτάτην. Γινώσκων γὰρ παρὰ μὲν ἐκείνοις κατὰ τὴν Καισάρειαν τοὺς δύο ξέστας δραχμῆς μιᾶς πωλουμένους, ἐν δὲ τοῖς Γισχάλοις τοὺς ὀγδοήκοντα ξέστας δραχμῶν τεσσάρων, πᾶν τὸ ἐλαιον ὅσον ἦν ἐκεῖ διεπέμψατο, λαβὼν ἐξουσίαν καὶ παρ' ἐμοῦ τῷ δοκεῖν· οὐ γὰρ ἐκὼν ἐπέτρεπον, ἀλλὰ διὰ φόβον τὸν ἀπὸ τοῦ πλήθους, μὴ κωλύων καταλευσθεῖν ὑπ' αὐτῶν. Συγχωρήσαντος οὖν μου, πλείστων χρημάτων δ' Ἰωάννης ἐκ τῆς κακουργίας ταύτης ἡπόρησεν.

ιδ'. Τοὺς δὲ συμπρέσβεις ἀπὸ τῶν Γισχάλων ἀπολύσας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρόνοιαν ἐποιούμην θπλων τε κατασκευῆς καὶ πόλεων ὀχυρότητος. Μεταπεμφθέντος δὲ τὸν ληστῶν τοὺς ἀνδρειοτάτους, ἀφελῆσθαι μὲν αὐτῶν τὰ ὅπλα οὐχ ὅλῳ τε δν ἑώρων· ἐπεὶσα δὲ τὸ πλῆθος μισθοφορίαν αὐτοῖς παρέχειν, ἄμεινον εἶναι λέγων ἐκόντας ὀλίγον διδόναι μᾶλλον ἢ τὰς κτήσεις διαρπαζόμενας ὑπ' αὐτῶν περιορᾶν. Καὶ λαβὼν παρ' αὐτῶν ὄρκους μὴ ἀφίεσθαι πρότερον εἰς τὴν χώραν, ἐὰν μὴ μετακληθῶσιν, ἢ θαν τὸν μισθὸν μὴ λάβωσιν, ἀπέλυσα, παραγγείλας μῆτε Ῥωμαίοις πολεμεῖν μῆτε τοῖς περιοίκοις. Εἰρηνεύεσθαι γὰρ πρὸ πάντων τὴν Γαλιλαίαν ἐφρόντιζον. Τοὺς δ' ἐν τέλει τῶν Γαλιλαίων, ὅσον ἐβδομήκοντα πάντας, βουλόμενος ἐν προφάσει φιλάς καθάπερ δημῶν τῆς πίστεως ἔχειν, φίλους τε καὶ συνεκδήμους ἐποιησάμην, ἐπὶ τε κρίσεις παρελάμβανον, καὶ μετὰ γνώμης τῆς ἐκείνων τὰς ἀποφάσεις ἐποιούμην, μὴδὲ προπετεῖα πειρώμενος τοῦ δικαίου διαμαρτάνειν, καθαρεῦειν δὲ παντὸς ἐν αὐταῖς λήμματος.

ιε'. Περὶ τριακοστὸν γοῦν ἔτος ὑπάρχων, ἐν ᾧ χρόνῳ, καὶ ἀπέχεται τις τῶν παρανόμων ἐπιθυμιῶν, δύσκολον τὰς ἐκ τοῦ φόβου διαβολὰς φεύγειν, ἄλλως τε καὶ ἐξουσίας ὄντα μεγάλης, γυναῖκα μὲν πᾶσαν ἀνύβριστον ἐφύλαξα, πάντων δὲ τῶν διδομένων ὥς μὴ χρήζων κατεφρόνησα· ἀλλ' οὐδὲ τὰς ὀφειλόμενας μοι ὡς ἱερεῖ δε-

me ei hoc permittere. Cogitabam enim id aut Romanis servare aut mihi ipsi, quod potestatem in res istius regionis a communi Hierosolymorum mihi commissam haberem. Istis igitur a me nequam impetratis, ad collegas se convertit: futurorum enim improvidi erant, et ad munera accipienda paratissimi. Proinde eos largitionibus corrumpit, ut eorum suffragiis sibi frumentum omne addiceretur, quod in ipsius provincia esset reconditum: atque ego, qui solum me vinci a duobus viderem, quiescebam. Deinde altero dolo Joannes usus est. Aiebat enim Judæos Cæsareæ Philippi incolas, mandato vicarii regis imperii res administrantis conclusos, ad ipsum misisse, obsecrantes ut, quandoquidem eis non suppeteret oleum purum quo uterentur, sua ipse cura ejus copiam illis suppeditaret, ne cogerentur, Græcorum oleo adhibito, contra patrios ritus agere. Hæc autem non religionis ergo dicebat Joannes, sed manifesto admodum turpis lucri causa. Sciens enim apud ipsos quidem Cæsareæ sextarios duos drachma una venire, Gischalis vero octoginta sextarios drachmis quattuor, omne quod illic esset oleum jussit efferri, quasi a me quoque potestatem accepisset: non enim voluntate mea hoc ei permisum erat, sed præ metu populi, ne ab eis, si repugnarem, lapidibus obruerer. Itaque postquam hoc concesseram, multum pecunie Joannes ex hoc maleficio sibi comparavit.

14. Quum autem Gischalis collegas Hierosolyma dimissem, omni cura in id incumbere, ut pararentur arma, urbesque munitionibus firmarentur. Accitis deinde latronum fortissimis, quum viderem nequaquam posse illis arma adimi, persuasi multitudini ut mercede eos conducerent, præstabilius esse dicens, nonnihil sponte illis dare quam ut sinerent facultates suas ab illis diripi. Acceptoque ab eis jurejurando, in regionem nostram deinceps non venturos esse nisi accersiti fuerint, aut quum non accipiant mercedem, eos dimisi jussos bello non lacessere aut Romanos aut finitimos. Id enim mihi imprimis curæ erat ut Galilæa tranquilla esset et pacata; quumque vellem Galilæorum magistratus, circiter septuaginta omnes, prætextu amicitiae habere quasi obsides fidei, eos mihi amicos et itinerum comites feci et in judiciis assessores adscisciebam, et ex illorum consensu sententias pronuntiabam, operam dante ut temeritate ab justitia non discederem, sed memet a munibus quibuscunque accipiendis purum servarem.

15. Annum igitur agens circiter tricesimum, qua ætate etiamsi quis sibi temperat a cupiditatibus illicitis, difficile tamen admodum est ut fugiat invidiæ calumnias, idque præsertim magna pollens auctoritate, mulierem quidem omnem contumelia liberam servavi, quæque dono offerbantur omnia, quasi nullius rei indigens, contempsit: imo

κάτας ἀπελάμβανον παρὰ τῶν κομιζόντων. Ἐκ μέντοι τῶν λαφύρων μέρος, τοὺς Σύρους τοὺς τὰς πέριξ πόλεις κατοικοῦντας νικήσας, ἔλαβον, ἃ καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα τοῖς συγγενέσιν ὁμολογῶ πεπομπέναι. Καὶ δις μὲν κατὰ κράτος ἔλθων Σεπφωρίτας, Τιβεριεῖς δὲ τετραχίς, Γαδαρεῖς δ' ἅπαξ, καὶ τὸν Ἰωάννην πολλάκις ἐπιβουλεύσαντά μοι λαβὼν ὑποχέριον, οὐτ' αὐτὸν οὔτε τινὰς τῶν προειρημένων ἐθνῶν ἐτιμωρησάμην, ὥς προῖον δ' λόγος παραστήσει. Διὰ τοῦτ' οἶμαι καὶ τὸν Θεὸν (οὐ γὰρ λελήθασιν αὐτὸν οἱ τὰ δέοντα πράττοντες) καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων ῥύσασθαι με χειρὸς, καὶ μετὰ ταῦτα πολλοῖς περιπεσόντα κινδύνους διαφυλάττει. Περὶ ὧν ὕστερον ἀπαγγελοῦμεν.

ἰζ'. Τοσαύτη δ' ἦν πρὸς με τοῦ πλήθους τῶν Γαλιλαίων εὐνοία καὶ πίστις, ὥστε ληφθεῖσιν αὐτῶν κατὰ κράτος τῶν πόλεων, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἀνδραποδισθέντων, οὐχ οὕτω ταῖς ἑαυτῶν ἐπεστενάζον συμφοραῖς ὥσπερ τῆς ἐμῆς ἐρρόντισαν σωτηρίας. Ταῦτα δ' ὁρῶν Ἰωάννης ἐρθόνησε· καὶ γράφει πρὸς με παρὰ ρακαλῶν ἐπιτρέψαι καταβάντι χρῆσασθαι τοῖς ἐν Τιβεριάδι θερμοῖς ὕδασι, τῆς τοῦ σώματος ἕνεκα θεραπείας. Κἀγὼ, μὴδὲν ὑποπεύσας πράξειν αὐτὸν πονηρὸν, οὐκ ἐκώλυσα· πρὸς δὲ καὶ τοῖς Τιβεριάδος τὴν διοίκησιν ὑπ' ἐμοῦ πεπιστευμένοις κατ' ὄνομα γράφω κατάλυσιν ἑτοιμάσαι τῷ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἀφιζομένοις σὺν αὐτῷ, πάντων τε τῶν ἐπειτηδείων ἀφρονίαν παρασχεῖν. Διέτριβον δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐν κώμῃ τῆς Γαλιλαίας, ἣ προσαγορεύεται Κανά.

ἰζ'. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀφικόμενος εἰς τὴν Τιβεριέαν πόλιν, ἐπειθε τοὺς ἀνθρώπους ἀποστάντας τῆς πρὸς με πίστεως προστίθεσθαι αὐτῷ. Καὶ πολλοὶ τὴν παράκλησιν ἡδέως ἐδέξαντο, νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες αἰετῶν πραγμάτων καὶ φύσει πρὸς μεταβολὰς ἐπιτηδείως ἔχοντες καὶ στάσεις χαίροντες· μάλιστα δὲ Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος ὠρμήκεσαν ἀποστάντες ἐμοῦ προστίθεσθαι τῷ Ἰωάννῃ. Διεκώλυσα δ' αὐτοὺς φθάσας. Ἦκε γὰρ ἄγγελός μοι παρὰ Σίλα, ὃν ἐγὼ καθεστάκειν τῆς Τιβεριάδος στρατηγὸν, ὥς προείπον, τὴν τῶν Τιβεριέων γνώμην ἀπαγγέλλων, καμὲ σπεύδειν παρακαλῶν· βραδύναντος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐτέρων ἐξουσίαν γενέσθαι τὴν πόλιν. Ἐντυχὼν οὖν τοῖς γράμμασι τοῦ Σίλα, καὶ διακοσίους ἀναλαβὼν ἄνδρας, δι' ὧν τῆς νυκτὸς τὴν πορείαν ἐποιούμην, προπέμφας ἄγγελον τὸν τὴν ἐμὴν παρουσίαν τοῖς ἐν τῇ Τιβεριάδι σηματοῦντα. Πρωτὶ δὲ πλησιάζοντός μου τῇ πόλει, τὸ πλῆθος ὑπὸντίαζεν, καὶ Ἰωάννης σὺν αὐτοῖς· ὃς καὶ πάνυ με τεταραγμένως ἀσπασάμενος, δέσας μὴ εἰς ἔλεγχον αὐτοῦ τῆς πράξεως ἀφικομένης ἀπολέσθαι κινδυνεύσῃ, ὑπεχώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἑαυτοῦ κατάλυσιν. Κἀγὼ δὲ, γινόμενος κατὰ τὸ στάδιον, τοὺς περὶ ἐμὲ σωματοφύλακας ἀπολύσας, πλὴν ἑνὸς, καὶ μετὰ τούτου κατασχὼν δέκα τῶν ὀπλιτῶν, δημηγορεῖν ἐπειρώμην τῷ πλῆθει τῶν Τιβεριέων, στάς ἐπὶ τριγῶν τινος ὕψηλοῦ, παρεκάλουν τε μὴ οὕτως αὐτοὺς ταχέως ἀφίστασθαι·

ne decimas quidem ab afferentibus accipiebam, licet mihi ut sacerdoti debitas. Ex manubiis tamen, postquam Syros urbes finitimas incolentes viceram, partem sumpsi, quam me Hierosolyma misisse ad cognatos fateor. Quumque bis Sephoritas vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenses semel, et Joannem sæpius insidias mihi molitum in potestatem redegissem, neque de ipso neque de ullo prædictorum populorum pernas sumere sustinui, prout in sequentibus ostendet narratio. Quamobrem Deum arbitror (ipsum enim non latent qui honeste se gerunt) ex illorum etiam manibus me eripuisse, ac deinde, quum in multa pericula incidissem, conservasse. De quibus posthac narrabimus.

16. Tanta autem erat populi Galilæorum erga me benevolentia ac fides, ut urbibus eorum expugnatis, et uxoribus liberisque in captivitatem abductis, non adeo suis ingemiscerent calamitatibus, ac de mea unius incolumitate solliciti fuerunt. Atqui Joannem, quum ista videret, subiit invidia: et ad me scribit, obsecrans ut, quum Tiberiadem descenderet, ipsi permitterem uti calidis loci istius aquis ad corporis valetudinem curandam. Atque ego, minime illum mali alicujus auctorem fore suspicatus, non prohibui: quin et his, quibus a me commissa erat Tiberiadis administratio, nominatim scripsi, hospitium ut apparerent Joanni illisque qui cum eo venturi essent, rerumque omnium necessariarum copiam eis suppeditarent. Atque ipse eo tempore agebam in vico Galilææ, qui vocatur Cana.

17. Joannes autem, quum ad Tiberiensium urbem venisset, egit cum hominibus illis, ut a sua erga me fide desciscerent ipsi se adjungerent. Et multi preces illius libenter admiserunt, rerum novarum semper appetentes, et a natura facti aptique ad mutationes, et seditionibus gaudentes: præcipue vero Justus et pater ejus Pistus animos impulerunt ut, facta a me defectione, Joanni se addicerent id quod, eos prævertendo, facere prohibui. Venerat enim ad me nuncius a Sila, quem ego Tiberiadis prætorem constitueram, ut jam ante dicebam, Tiberiensium voluntatem indicans, hortansque ut festinarem; quippe fore, si cunctarer, ut civitas in aliorum potestatem veniat. Acceptis igitur Silæ literis, assumptisque viris ducentis, tota nocte iter faciebam, præmisso nuncio qui adventum meum iis qui erant in Tiberiade significaret. Mane autem, quum urbi appropinquarem, multitudo mihi obviam veniebat, et cum illis Joannes; qui quum me perturbate admodum salutasset, veritus ne facinore ejus detecto vitæ discrimen adiret, pleno gradu in diversorium suum se recepit. Ego vero, quum in stadium pervenissem, dimissis omnibus qui circa me erant satellitibus, præter unum, cumque eo retentis decem armatis, id agebam ut Tiberiensium multitudinem alloquerer e septo quodam sublimi, hortabarque eos ne tam cito deficerent: mutationem enim ipsis cessuram esse

κατάγωνσιν γὰρ αὐτοῖς οἷσιν τὴν μεταβολὴν, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα προῖσταμένων δι' ὑποψίας γενήσεσθαι διακαίᾳ, ὡς μὴδὲ τὴν πρὸς ἐκείνους πίστιν φυλάζαντων.

15 ἢ. Οὐπω δέ μοι πάντα λελάλητο, καὶ τινος ἐξήκουσα τῶν οἰκείων καταβαίνειν κελεύοντος· οὐ γὰρ μοι καιρὸν εἶναι φροντίζειν τῆς παρὰ Τιβεριέων εὐνοίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πῶς τοὺς ἐχθροὺς ἐκφύγω. Ἐπεπόμφει δ' ὁ Ἰωάννης τῶν περὶ αὐτὸν ὀπλιτῶν ἐπιλέξας τοὺς πιστοτάτους, ἐκ τῶν χιλίων
20 οἵπερ ἦσαν αὐτῷ· καὶ προσέταξε τοῖς πεμψθεῖσιν ἀνελεῖν με, πεπυσμένους ὡς εἶην μετὰ τῶν οἰκείων μεμονωμένος. Ἦκον δ' οἱ πεμψθέντες, καὶ ἐπεπράχρισαν τοῦργον, εἰ μὴ τοῦ τριγχοῦ θάττον ἀφαλλόμενος ἐγὼ μετὰ τοῦ σωματοφύλακος Ἰακώβου, καὶ ὑπὸ τινος Τι-
25 βεριέως Ἡρώδου προσανακουφισθείς, ὀδηγηθείς τε ὑπὸ τούτου ἐπὶ τὴν λίμνην, καὶ πλοίου λαβόμενος καὶ ἐπιβάς, παρὰ ὁδὸν τοὺς ἐχθροὺς διαφυγὼν εἰς Ταριχίας ἀφικόμην.

30 ἰθ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ὡς ἐπύθοντο τὴν τῶν Τιβεριέων ἀπιστίαν, σφόδρα παρωζύνθησαν. Ἀπαύσαντες οὖν τὰ ὄπλα παρεκάλουν σφᾶς ἄγειν ἐπ' αὐτούς· (θελὲν γὰρ ἔφασκον ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ δίκας λαβεῖν παρ' αὐτῶν) διηγγελλόν τε τὰ γεγονότα καὶ τοῖς κατὰ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, ἐρεθίσαι
35 καὶ τούτους κατὰ τῶν Τιβεριέων διὰ σπουδῆς ἔχοντες παρεκάλουν τε πλείστους συναχθέντας ἀρικήσθαι πρὸς αὐτοὺς, ἵνα μετὰ γνώμης τοῦ στρατηγοῦ πράττωσι τὸ ὁῖον. Ἦκον οὖν οἱ Γαλιλαῖοι πολλοὶ πανταχόθεν μεθ' ὀπλων, καὶ παρεκελεύοντό μοι προσβαλεῖν τῇ
40 Τιβεριάδι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξελεῖν, καὶ πᾶσαν ἔδαφος ποιήσαντα τοὺς ἐνοίκους σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἀνδραποδίσασθαι· συνεβούλευον δὲ ταῦτα καὶ τῶν φίλων οἱ ἐκ τῆς Τιβεριάδος διασωθέντες. Ἐγὼ δὲ οὐ συνεπένευον, δεινὸν ἡγοούμενος ἐμφυλίου πολέμου κα-
45 τάρχειν. Μέχρι λόγων γὰρ ὤμην εἶναι δεῖν τὴν φιλονεϊκίαν· καὶ μὴ οὐδ' αὐτοῖς ἔφασκον συμφέρειν τοῦτο πράξαι, Ῥωμαίων ταῖς πρὸς ἀλλήλους στάσεσιν αὐτοὺς ἀπολέσθαι προσδοκῶντων. Ταῦτα δὲ λέγων ἔπαυσα τῆς ὀργῆς τοὺς Γαλιλαίους.

50 κ'. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀπράκτου τῆς ἐπιβουλῆς αὐτοῦ γενομένης, ἔδεισε περὶ ἑαυτοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ὀπλίτας ἀναλαβὼν ἀπῆρεν ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς τὰ Γίσχαλα, καὶ γράφει πρὸς με περὶ τῶν πεπραγμένων ἀπολογούμενος, ὡς μὴ κατὰ γνώμην τὴν αὐτοῦ γε-
55 νέων· παρεκάλει τε μὴδὲν ὑπονοεῖν κατ' αὐτοῦ προστιθεῖς ὅρκους καὶ δεινὰς τινας ἀράς, δι' ὧν ὤφειτο πιστευθῆσεσθαι περὶ ὧν ἐπέστελλον.

κα'. Οἱ δὲ Γαλιλαῖοι (πολλοὶ γὰρ ἕτεροι πάλιν ἐκ τῆς χώρας πάσης ἀνήχθησαν μεθ' ὀπλων) εἰδότες τὸν
60 ἄνθρωπον ὡς πονηρὸς ἐστὶ καὶ ἐπίτοκος, παρεκάλουν ἀγαγεῖν σφᾶς ἐπ' αὐτὸν, ἀρδὴν ἀφανίσειν ἐπαγγελλόμενοι σὺν αὐτῷ καὶ τὰ Γίσχαλα. Χάριν μὲν οὖν ἔχειν αὐτῶν ταῖς προθυμίαις ὡμολόγουν ἐγὼ καὶ νικᾶσθαι αὐτῶν τὴν εὐνοίαν ἐπαγγελλόμεν, παρεκάλουν δ' ὁμοῦς

in vituperationem, foreque ut merito iis, qui posthac praefecturam gesturi sint, in suspicionem veniant, ut qui neque praecedentibus fidem debitam servaverint.

18. Nondum omnia loquutus sum, quum audieram ex meis quendam jubentem me descendere : non enim me tempus sinere sollicitum esse de Tiberiensium benevolentia, sed de mea ipsius incolumitate, et quo pacto effugere possem inimicos. Nam Joannes, ubi intellexit me solum relictum esse cum domesticis, detectos e militibus suis, qui mille cum ipso erant, fidissimos quosque miserat; illisque in mandatis dederat ut me occiderent. Jamque missi veniebant, atque patratum fuisset facinus, nisi ipse ocus e septio desiliens cum Jacobo corporis mei custode, et ab Herode quodam Tiberiensi sublevatus, ab eoque praecunte viam deductus ad lacum, navigio quod forte ibi nactus sum conscenso, e manibus inimicorum praeter opinionem elapsus, Taricheas me contulissem.

19. Urbis autem istius incolae, audita Tiberiensium perfidia, majorem in modum exasperati erant. Armis igitur correptis me obsecrabant ut ipsos adversum eos ducerem; (se enim pro sno duce dicebant sumere velle poenas ab ipsis;) facinusque hoc per Galilaeam omnem sermonibus divulgabant, studiose id agentes ut Galilaeos contra Tiberienses irritarent; eosque adhortabantur ut quamplurimi conferti ad se accederent, facturi de consilio ducis id quod visum fuerit. Venerunt itaque permulti ex omni undique Galilaee armis accincti, meque obsecrabant ut Tiberiadem invaderem, eamque vi expugnarem, totaque solo adaequata incolas cum uxoribus et liberis in servitutem abducerem : eademque suadebant amici qui ex Tiberiade salvi evaserant. Ego vero illis non assentiebar, nefarium ratus belli civilis initium facere. Arbitrabar enim contentionem non debere ultra verba progredi : imo ne ipsis quidem dicebam id expedire, Romanis expectantibus dum nos mutuis dissidiis nosmet conficiamus. Atque ista loquutus feci ut resideret Gallaeorum ira.

20. At Joannes, ubi ex animi sententia non successerunt insidiae, sibi ipsi timere coepit; et, militibus quos circa se habebat assumptis, relicta Tiberiade Gischala petiit, et ad me scripsit, quae facta erant excusans, quasi non ex sua voluntate fierent; rogabatque ne quam adversum ipsum suspicionem admitterem, iururandum etiam adhibens et diras quasdam execrationes, quibus existimabat se iis quae scripserat fidem esse facturum.

21. Galilaei autem (nam alii quamplurimi ex omni regione armis instructi denuo adducti erant) quod hominem probe nossent malum esse et perjurum, rogabant ut ipsos contra eum ducerem, promittentes funditis se deleturos et ipsum et Gischala. Ceterum ego me quidem illis pro sua erga me voluntate propensa gratias habere fatebar, meque illorum benevolentiam victurum esse spondebam : verumtamen ut

ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἀξιών, καὶ συγγινώσκειν μοι δεόμενος προηρημένῳ τὰς παραχὰς χωρὶς φόνων καταστέλλειν. Καὶ πείσας τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων εἰς τὴν Σέπφωριν ἀφικνούμενην.

5 κβ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ἄνδρες, κεκριότες τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμεῖναι πίστει, δεδιότες δὲ τὴν ἐμὴν ἀφίξιν, ἐπειράθησαν ἑτέρα με πράξει περισπᾶσαντες ἀδεῖς εἶναι περὶ αὐτῶν. Καὶ δὴ πέμψαντες πρὸς Ἰησοῦν τὸν ἀρχιληστήν εἰς τὴν Πτολεμαΐδος μεθορίαν, ὑπέσχεοντο δώσειν πολλὰ χρήματα 10 θελήσαντι μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμεως (ἦσαν δὲ ὀκτακόσιοι τὸν ἀριθμόν) πολεμον ἐξάψαι εἰς ἡμᾶς. Ὁ δ' ὑπακούσας αὐτῶν ταῖς ὑποσχέσεσιν ἠθέλησεν ἐπιπεσεῖν ἡμῖν ἀνετοίμοις καὶ μηδὲν προγινώσκουσιν. Πέμψας γοῦν πρὸς με παρεκάλει λαβεῖν ἐξουσίαν ἀσπασόμενον ἀφικέσθαι. Συγχωρήσαντος δέ μου (τῆς γὰρ 15 ἐπιβουλῆς οὐδὲν προηπιστάμην) ἀναλαβὼν τὸ σύνταγμα τῶν ληστῶν ἔσπευδεν ἐπ' ἐμέ. Οὐ μὴν ἔρφασεν αὐτοῦ τέλος λαβεῖν ἢ κακουργίαν. Πλησιάζοντος γὰρ ἤδη, 20 τῶν σὺν αὐτῷ τις αὐτομολήσας ἤκε πρὸς με τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ φράζων. Κἀγὼ πυθόμενος ταῦτα προῆλθον εἰς τὴν ἀγοράν, σκηψάμενος ἀγνοεῖν τὴν ἐπιβουλήν. Ἐπηγόμενὴν δὲ πολλοὺς ὀπλίτας Γαλιλαίους, τινὰς δὲ καὶ Τιβεριέων ἔϊτα προστάζας τὰς ὁδοὺς πάσας 25 ἀσφαλέστατα φρουρεῖσθαι, παρήγγειλα τοῖς ἐπὶ τῶν πυλῶν μόνον Ἰησοῦν, ἐπειδὴν παραγένηται, μετὰ τῶν πρώτων εἰσελθεῖν ἔσσαι, ἀποκλεῖσαι δὲ τοὺς ἄλλους, βιαζομένους δὲ τύπτειν. Τῶν δὲ τὸ προσταχθέν ποιησάντων, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς μετ' ὀλίγων, καὶ καλεῖσθαι 30 σαντος ἐμοῦ ῥῖψαι τὰ ὅπλα θᾶττον, (εἰ γὰρ ἀπειθοῖη τεθνήξουσιν,) περιστῶτας ἰδὼν πανταγόθεν αὐτῇ τοὺς ὀπλίτας, φοβηθεὶς ὑπήκουσεν. Οἱ δ' ἀποκλεισθέντες τῶν ἐπακολουθούντων αὐτῷ πυθόμενοι τὴν σύλληψιν ἔφυγον. Κἀγὼ προσκαλεσάμενος τὸν Ἰησοῦν κατ' 35 ἰδίαν, οὐκ ἀγνοεῖν ἔφην τὴν ἐπ' ἐμέ συσκευασθεῖσαν ἐπιβουλήν, οὐδ' ὑπὸ τίνων πεμφθεῖν συγγνώσεσθαι δ' ὁμῶς αὐτῷ τῶν πεπραγμένων, εἰ μέλλοι μετανοήσκειν καὶ πιστὸς ἐμοὶ γενήσεσθαι. Ὑπισχνουμένου δὲ πάντα ποιήσκειν ἐκείνου, ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτῷ συναγα- 40 γεῖν ἄλλιν οὐς πρότερον εἶχεν. Σεπφωρίταις δ' ἡπέλησα, εἰ μὴ παύσαιντο τῆς ἀγνομοσύνης, λήψεσθαι παρ' αὐτῶν δίκας.

κγ'. Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀφικνοῦνται πρὸς με δύο μεγιστᾶνες τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως ἐκ 45 τῆς τῶν Τραχωνιτῶν χώρας, ἐπαγόμενοι τοὺς ἑαυτῶν ἵππους, καὶ ὅπλα καὶ χρήματα δ' ἐπικομίζοντες. Τούτους περιτέμνεσθαι τῶν Ἰουδαίων ἀναγκάζοντων, εἰ θέλουσιν εἶναι παρ' αὐτοῖς, οὐκ εἰσα βιασθῆναι, φάσκων δεῖν ἕκαστον ἄνθρωπον κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν 50 τὸν Θεὸν εὐσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας· χρῆναι δὲ τούτους δι' ἀσφάλειαν πρὸς ἡμᾶς καταφεύγοντας μὴ μετανοεῖν. Πεισθέντος δὲ τοῦ πλῆθους, τοῖς ἔκουσιν ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν συνήθη δαίταν ἅπαντα παρεῖλον δαψιλῶς.

sibi temperarent ab ejusmodi conatu precibus contendebam, veniamque orabam quod tumultus compescere maluerim absque cædibus. Quumque id persuasissem Galilæorum multitudini, Sepphorim me recipiebam.

22. Viri autem hujus urbis incolæ, quum statuissent in fide erga Romanos permanere, mei vero adventum metuissent, conati sunt, aliis negotiis me distrahendo, suæ prospicere securitati. Adeoque nuncio ad Jesum latronum principem misso in Ptolemaidis confinia, magnam pecuniæ vim se daturus pollicebantur, si vellet cum sua militum manu (erant autem numero octoginta) bellum in nos commovere. Atque illi, quum non displicerent ei quæ promissa erant, in animo fuit, nos necopinantes et imparatos aggredi. Itaque ad me rogatum misit, ut sibi liceret me salutatum venire. Quod quum ei concessissem, (nihil enim insidiarum præseueram,) assumpta latronum cohorte, ad me festinabat. Non tamen ei successit quod in animo agitalaverat maleficium. Quum enim jam non longe abesset, quidam e suis trausfuga ad me veniebat, quid ille moliretur indicans. Atque ego, quum ista audivissem, in forum processi, de insidiis simulans nihil me rescivisse. Mihi autem adsciscebam multos Galilæos armatos, et quosdam etiam Tiberienses: quumque edixissem ut aditus in urbem omnes firmissimis præsiidiis et custodiis munirentur, portarum præfectis in mandatis dedi ut solum Jesum, quum adveniret, et primos e suis intrmitterent, ceteros vero excluderent, vimque adhibentes plagis repellerent. Illis autem quæ imperaveram facientibus, Jesus cum paucis ingressus est: quumque ipse jussissem ut ocus arma projiceret, (alioqui moriturum, ni pareret,) ubi vidit se undique armatis obsessum, timore percussus jussis obtemperavit. Qui vero ex ejus comitibus exclusi erant, ut comprehensum esse audiverant, in fugam se conjecerunt. Atque ego, Jesu ad me seorsum accito, dicebam me non ignorare paratas mihi insidias, neque a quibus missus esset; ei tamen factorum veniam daturum, si voluerit respicere, mihi que fidelis esse. Illo autem omnia se facturum esse pollicente, dimisi, hoc ei concesso, ut iterum colligeret quos prius habuerat. Sepphoritis vero interminatus sum me pœnas ab illis sumpturum esse, nisi in me ingrati esse desinerent.

23. Per idem tempus e Trachonitarum regione ad me venerunt magnates duo, e numero illorum qui regis imperio suberant, suos secum adducentes equos, insuper et arma et pecuniam afferentes. Hos quum Judæi circumcidi coacturi essent, si apud ipsos manere vellent, non perinisi ut vi ulla eo adigerentur, dicens hominum quemque oportere ex animi sui voluntate Deum colere, et non ad id faciendum cogi: neque committendum aliquid, unde eos, qui securitatis causa ad nos confugerint, ejus consilii preniteat. Atque ita persuasa multitudine, viris venientibus omnia ad consuetum victum affatim suppeditabam.

κδ'. Πέμπει δ' ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας δύναμιν καὶ
 στρατὸν ἐπ' αὐτῆς Αἰχουον Μόδιον, Γάμαλα τὸ
 φρούριον ἐξαιρήσοντας. Οἱ δὲ πεμφθέντες κυκλώσασθαι
 μὲν τὸ φρούριον οὐκ ἔρκεσαν, ἐν δὲ τοῖς φανεροῖς τῶν
 6 τόπων ἐφεδρεύοντες ἐπολιόρουν τὰ Γάμαλα. Αἰβούτιος
 δὲ ὁ δεκάταρχος ὁ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν προστασίαν
 πεπιστευμένος, ἀκούσας ὅτι παρείην εἰς Σιμωνιάδα κώ-
 μιν ἐν μεθορίαις κειμένην τῆς Γαλιλαίας, αὐτοῦ δ' ἀπέ-
 10 ρυσαν ἐξήκοντα σταδίους, νυκτὸς ἀναλαβὼν τοὺς ἑκατὸν
 ἵππεῖς οὓς εἶχε σὺν αὐτῷ, καὶ τινας πεζοὺς περὶ δια-
 κοσίους, καὶ τοὺς ἐν Γαβᾷ πόλει κατοικοῦντας ἐπαγώ-
 μενος συμμαχούς, νυκτὸς δδούσας, ἔκρινε εἰς τὴν κώμην
 ἐν ᾗ διέτριβον. Ἀντιπαρταξαμένου δὲ καίμου μετὰ
 15 δυνάμειος πολλῆς, ὁ μὲν Αἰβούτιος εἰς τὸ πεδῖον ὑπά-
 γειν ἡμᾶς ἐπειρᾶτο, (σοδῶρα γὰρ τοῖς ἱππεῦσιν ἐπε-
 ποίθει,) οὐ μὴν ὑπακούσαμεν. Ἐγὼ γὰρ τὸ πλεονέ-
 κτημα συνιδὼν τὸ γενησόμενον τοῖς ἱππεῦσιν, εἰ κα-
 ταβαίημεν εἰς τὸ πεδῖον, (πεζοὶ γὰρ ἡμεῖς σύμπαντες
 20 ἦμεν,) ἔγνω αὐτοῦ τοῖς πολεμίοις συνάπτειν. Καὶ
 μέγρι μὲν τινας γενναίους ἀνέστην σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ
 Αἰβούτιος· ἀρρεῖον δ' ὁρῶν κατὰ τὸν τόπον τοῦτον οὔσαν
 αὐτῷ τὴν ἱππικὴν δύναμιν, ἀναεύγυσιν ἀπρακτος εἰς
 25 Γαβᾶν πόλιν, τρεῖς ἀνδρας ἀποβαλὼν κατὰ τὴν μάχην.
 Εἰσπόμην δὲ κατὰ πόδας ἐγὼ, διςχιλίους ἐπαγόμενος
 30 ὀπλίτας· καὶ περὶ Βησαρὰν πόλιν γενόμενος ἐν μεθο-
 ρίαις τῆς Πτολεμαίδος κειμένην, εἶκοσι δ' ἀπέρχουσιν
 στάδια τῆς Γαβᾶς, ἐνθα διέτριβεν ὁ Αἰβούτιος, στήσας
 τοὺς ὀπλίτας ἐξωθεν τῆς κώμης, καὶ φρουρεῖν αὐτοῖς
 ἀσφαλῶς τὰς ὁδοὺς προσταῆας ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐνοχλῆσαι
 35 τοὺς πολεμίους ἡμῖν, ἕως τὸν σίτον ἐκφορήσωμεν, (πολλὰς
 γὰρ ἀπέκειτο Βερενίκης τῆς βασιλίδος ἐκ τῶν πέριξ
 κωμῶν εἰς τὴν Βησαρὰν συλλεγόμενος,) πληρώσας κα-
 μύλους καὶ τοὺς θύους (πολλοὺς δὲ ἐπηγόμην) διέπεμψα
 τὸν σίτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Τοῦτο δὲ πράξας προε-
 40 καλούμην εἰς μάχην τὸν Αἰβούτιον. Οὐχ ὑπακού-
 σαντος δ' ἐκείνου, (κατεπέληκτο γὰρ τὴν ἡμετέραν
 ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρρος,) ἐπὶ Νεοπολιτανὸν ἐτραπόμην,
 τὴν Τιβεριδιὸν χώραν ἀκούσας ὑπ' αὐτοῦ λεηλατεῖσθαι.
 Ἦν δὲ ὁ Νεοπολιτανὸς ἦλθ' ἐν ἐπαρχῷ, παρείληφεν
 45 δὲ τὴν Σκυθόπολιν εἰς φυλακὴν τὴν ἀπὸ τῶν πο-
 λεμίων. Τοῦτον οὖν κωλύσας ἐπὶ πλέον τὴν Τι-
 βεριάδα κακοῦν, περὶ τὴν τῆς Γαλιλαίας πρόνοιαν
 ἐγινόμην.

κε'. Ὁ δὲ τοῦ Λευὶ παῖς Ἰωάννης, δν ἔφαμεν ἐν
 45 τοῖς Γισχάλοις διατρίβειν, πυθόμενος πάντα κατὰ νοῦν
 μοι προχωρεῖν, καὶ δι' εὐνοίας μὲν εἶναι με τοῖς ὑπη-
 κόοις, τοῖς πολεμίοις δὲ δι' ἐκπλήξεως, οὐκ εὖ τὴν
 γνώμην ἐτέθη· κατάλυσιν δ' αὐτῷ τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν
 φέρειν νομίζων, εἰ φόβον ἐξώκειλεν οὐ τι μέτριον,
 50 καὶ παύσειν με τῆς εὐτυχίας ἐλπίσας, εἰ παρὰ τῶν
 ὑπηκόων μίσος ἐξάψειεν, ἔπειθε τοὺς τὴν Τιβεριάδα
 κατοικοῦντας καὶ τοὺς τὴν Σέπφωριν, νομίζων πρὸς
 τοῦτοις καὶ τοὺς Γάβαρα (πόλεις δ' εἰσὶν αὗται τῶν
 κατὰ τὴν Γαλιλαίαν αἱ μέγισται) τῆς πρὸς με πίστεως

24. Interea autem rex Agrippa copias mittit duce Aequo
 Modio, Gamala castellum expugnaturus. Qui vero missi
 erant, quum numero nimis exiguo essent ad castellum cin-
 gendum, in locis apertis collocati Gamala oppugnabant.
 Aebutius autem decurio, cui uni credita erat magni campi
 praefectura, audito quod in Simoniadem vicum venissem
 in confiniis Galilaeae situm, distantem ab ipso sexaginta
 stadiis, noctu assumptis quos secum habebat centum equi-
 tibus, peditibus item aliquot circiter ducentis, ascitis in-
 super in auxilium civitatis Gabae incolis, nocturno itinere
 in eum vicum pervenit in quo morabar. Quum autem ipse
 cum valido exercitu aciem ex adverso explicuisssem, Aebu-
 tius quidem id sedulo egit ut nos in planitiem proliceret;
 nam equitibus magnopere confidebat; nos tamen eo
 adduci noluimus. Ego enim, quum probe nossem quam
 magnum in commodum cessurum esset equitibus, si in
 planitiem descenderemus, (nam nos universi pedites era-
 mus,) decrevi in vico cum hostibus confligere. Et Aebutius
 quidem iique qui cum eo erant aliquantisper strenue re-
 stiterunt: quum autem videret copias equestres isto in
 loco inutiles ipsi esse, re infecta in Gabam civitatem se re-
 cepit, tribus viris in ea pugna amissis. Ego vero e vestigio
 eos persequabar cum armatorum duobus millibus; et post-
 quam fere ad urbem Besaram veneram, in confiniis Pto-
 lemaidis sitam, viginti autem stadiis a Gaba distantem,
 ubi tum erat Aebutius, quum milites extra vicum statuisssem,
 jussissemque eos caute admodum observare omnes viarum
 aditus, ne nobis molestiam facerent hostes, quam diu fru-
 mentum exportaremus, (nam magna ejus vis, quae Bere-
 nices reginae erat, recondebatur, ex vicis finitimis in Bes-
 ram congesta,) oneratis camelis asinisque, (quippe multos
 adduxeram,) frumentum in Galilaeam dimittendum curavi.
 Quum autem hoc perficiassem, ad pugnam provocabam
 Aebutium. Illo vero eam detrectante, (perterritus enim erat
 nostra alacritate et audacia,) contra Neopolitanum iter de-
 flexi, audito Tiberiensium regionem ab eo esse depradatum.
 Erat autem Neopolitanus hic equitum agmini praefectus,
 et Scythopolim vero acceperat, ut eam ab hostium incursu
 custodiret et tueretur. Huic igitur quum obstitissem, ne am-
 plius Tiberiadem vexaret, in eo eram ut Galilaeae rebus pro-
 spicerem.

25. Ceterum Joannes Levi filius, quem diximus Gischalis
 agere, postquam audivit omnia mihi ex animi sententia suc-
 cedere, quodque subditorum quidem benevolentiam habe-
 rem, hostibus vero terrori essem, iniquo animo id tulit:
 meamque felicitatem sibi exitio fore existimans, vehe-
 menter mihi invidere coepit. Quumque sperasset se pro-
 speram meam fortunam eversurum esse, si subditorum in
 meodium concitaret, sollicitabat Tiberienses et Sepphoritas,
 ratus his accessuros Gabarenos, (illae enim civitates
 omnium in Galilaea maximae sunt,) ut a sua in me fide li-

ἀποστάντας αὐτῷ προστίθεσθαι· κρεῖττον γὰρ ἐμοῦ στρατηγήσειν αὐτῶν ἔφρασκεν ἑαυτόν. Καὶ Σεπφωρεῖς μὲν (οὐδετέρῳ γὰρ ἡμῶν προσεῖχον διὰ τὸ Ῥωμαίους ἡρῆσθαι δεσπότας) οὐκ ἐπένευσον αὐτῷ, Τιβεριεῖς δὲ τὴν μὲν ἀπόστασιν οὐκ ἐδέχοντο, καὶ αὐτοῦ δὲ συγκατένευσον γενήσεσθαι φίλοι. Οἱ δὲ Γάβαρα κατοικοῦντες προστίθενται τῷ Ἰωάννῃ· Σίμων δ' ἦν ὁ παρακαλῶν αὐτούς, πρωτεύων μὲν τῆς πόλεως, ὡς φίλῳ δὲ καὶ ἑταίρῳ τῷ Ἰωάννῃ χρώμενος. Ἐκ μὲν οὖν τοῦ φανεροῦ τὴν ἀπόστασιν οὐχ ὠμολόγουν, (σφόδρα γὰρ ἐδεδόκεισαν τοὺς Γαλιλαίους, ἅτε δὴ πείραν αὐτῶν τῆς πρὸς ἐμὲ πολλάκις εὐνοίας λαβόντες,) ἐκ τοῦ λεληθότος δὲ καιρὸν παραφυλάττοντες ἐπιτήδειον ἐπεβούλευον. Καὶ δὴ ἀφικόμεν ἐκ κίνδυνον τὸν μέγιστον, διὰ τοιαύτων αἰτίαν.

κς'. Νεανίσκοι τινὲς θρασεῖς, Δαβαριτηνοὶ γένος, ἐπιτηρήσαντες τὴν Πτολεμαίου γυναῖκα, τοῦ βασιλέως ἐπιτρόπου, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς καὶ τινων ἱππέων ἀσφαλείας χάριν ἐπομένουν, διὰ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν πορείαν ποιομένην, ἐκ τῆς τοῖς βασιλεῦσι ὑποτελοῦς χώρας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν, ἐπιπίπτουσιν αὐτοῖς ἄφνω· καὶ τὴν μὲν γυναῖκα φεύγειν ἠνάγκασαν, ὅσα δ' ἐπεφέρετο πάντα διήρπασαν. Καὶ ἤκον εἰς Ταριχάϊας πρὸς με τέτταρας ἡμιόνους καταφόρους ἄγοντες ἐσθῆτος καὶ σκευῶν· ἦν δὲ καὶ ἀργυρίου σταθμὸς οὐκ ὀλίγος, καὶ χρυσοὶ πεντακόσιοι. Ταῦτ' ἐγὼ βουλόμενος διαφυλάξαι τῷ Πτολεμαίῳ, (καὶ γὰρ ἦν ὁμόφυλος, ἀπηγόρευται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων μηδὲ τοὺς ἑθρούς ἀποστρεῖν,) πρὸς μὲν τοὺς κομισάντας ἐφην αὐτὰ φυλάττειν δεῖν, ἵν' ἐκ τῆς πράσεως αὐτῶν ἐπισκευασθῇ τὰ τεῖχη τῶν Ἱεροσολύμων. Οἱ δὲ νεανίαι χαλεπῶς ἔσχον οὐ λαβόντες μοῖραν ἐκ τῶν λαφύρων καθάπερ προσεδόκῃσαν· καὶ πορευθέντες εἰς τὰς πέριξ τῆς Τιβεριάδος κόμας, προδίδοναι μέλλειν με Ῥωμαίοις τὴν χώραν αὐτῶν ἔλεγον· κεκῆσθαι γὰρ σοφίσματι πρὸς αὐτούς, λέγοντα τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα φυλάττειν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν τειχῶν τῆς Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως, ἐγνωκέναι δὲ πάλιν τῷ δεσπότη ἀποδοῦναι τὰ ἡρπασμένα. Καὶ κατὰ τοῦτο γε τῆς ἐμῆς γνώμης οὐ διήμαρτον. Ἀπαλλαγέντων γὰρ αὐτῶν μεταπεμψάμενος δύο τοὺς πρώτους Δασσῖωνα καὶ Ἰάνναιον τὸν τοῦ Λευὶ, φίλους ἐν τοῖς μάλιστα τοῦ βασιλέως καθεστῶτας, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς σκευὴ λαβόντας διαπέμψασθαι πρὸς ἐκεῖνον ἐκέλευον, θάνατον ἀπειλήσας αὐτοῖς τὴν ζημίαν, εἰ πρὸς ἕτερον ταῦτα ἀπαγγελοῦσιν.

κς'. Ἐπισχούσης δὲ φήμης τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν ὡς τῆς χώρας αὐτῶν μελλούσης ὑπ' ἐμοῦ τοῖς Ῥωμαίοις προδιδόσθαι, καὶ πάντων παροξυνθέντων ἐπὶ τὴν ἐμὴν τιμωρίαν, οἱ τὰς Ταριχάϊας κατοικοῦντες, καὶ αὐτοὶ τοὺς νεανίσκους ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, πείθουσι τοὺς σωματοφύλακας καὶ τοὺς ὀπλίτας κοιμώμενόν με καταλιπόντας παραγενέσθαι ὅστων εἰς ἱππόδρομον, ὡς ἐκεῖ βουλευσομένους μετὰ πάντων περὶ τοῦ στρατηγού.

gressi se ipsi adjungerent; aiebat enim se illis ducem fore me praestantiorē. Et Sepphoritæ quidem (nostram enim neutri auscultabant, quod Romanos pro dominis elegerant) illi nequaquam assenserunt; Tiberienses autem, etsi ad defectionem se persuaderi non sinebant, omnes tamen in eam sententiam ibant, se illi futuros esse amicos. At Gabarorum incolæ Joanni sese addixerunt, utpote quod ad hoc eos adhortaretur Simon, qui primas ferebat in civitate, et Joanne ut amico socioque utebatur. Ceterum se defectores esse haud palam declarabant; (nam Galilæos valde metuebant, ut qui jam ante sæpius experti fuissent eorum erga me benevolentiam :) verum clam, observato tempore opportuno, mihi insidiabantur. Adeoque maximum adii periculum ex hujusmodi causa.

26. Juvenes quidam audaces, genere Dabaritēni, quum animadvertissent uxorem Ptolemæi, regis procuratoris, multo cum apparatu, equitibus etiam aliquot securitatis gratia eam sequentibus, per magnum campum ex provincia regibus subdita in Romanorum ditionem iter facere, in eos repente irruunt : et mulierem quidem profugere coegerunt, quæ vero secum portabat omnia diripuerunt. Quo facto Tarichæas ad me veniebant, quattuor mulos adducentes vestimentis onustos et alia supellectile : quin et argenti pondus erat non exiguum, et aurei quingenti. Hæc ego servare volens Ptolemæo, (nam et ejusdem mecum tribus erat, et nobis legibus vetitum est vel inimicos spoliare,) his qui ea attulerant dicebam, oportere servari, ut ex illis venditis instaurarentur Hierosolymorum muri. Juvenes autem isti moleste ferebant, quod partem de præda non ceperant quemadmodum exspectabant : profectique in vicos Tiberiadi finitimos, rumorem spargebant, velle me Romanis regionem eorum prodere : me enim ipsos commento elusisse, dicentem, quæ ex rapto allata erant, servatum ire in reparationem murorum civitatis Hierosolymitanæ, quum contra apud me decrevissem quæ erepta essent suo reddere domino. Atque meum hæc de re propositum recte conjiciebant. Post illorum enim discessum, accitis duobus e primoribus, Dassione et Jannæo Levi filio, qui regi facti erant amicissimi, mandabam eis ut sumpta quæ rapta erat supellectile, eam ad regem transmittendam curarent, mortem eis in multam interminatus, si alteri ista renunciaverint.

27. Quum autem rumor Galilæam totam pervasisset, quasi regio ipsorum a me prodenda esset Romanis, eoque omnibus exasperatis ad expetendum de me supplicium, Tarichæarum etiam incolæ, qui et ipsi juvenes verum dicere arbitrabantur, suadent satellites ac milites me oblorentem deserere, seque quam occissime in circum recipere, cum omnibus de duce suo consilium inituros. Quum au-

Πειθομένων δὲ τούτων καὶ συνελθόντων, πολλὸς ὄχλος ἤδη προσυνθρόιστο, μίαν τε πάντες ἐποιοῦντο φωνήν, κολάζειν τὸν προδότην πονηρὸν περὶ αὐτοὺς γεγενημένον. Μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐξέκαιεν ὁ τοῦ Σαπφία παῖς Ἰησοῦς, ἄρχων τότε τῆς Τιβεριάδος, πονηρὸς ἄνθρωπος καὶ ταραξία μεγάλα πράγματα φύσιν ἔχων, στασιοποιὸς τε καὶ νεωτεριστὴς ὅς οὐχ ἕτερος. Καὶ τότε δὴ λαβὼν εἰς χεῖρας τοὺς Μουῦσεως νόμους καὶ προσελθὼν εἰς μέσον, « εἰ μὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφη, πολίται, μισεῖν
10 « δύνασθε Ἰωσήπον, εἰς τοὺς πατέριους ἀποβλέψαντες « νόμους, ὧν ὁ πρῶτος ὑμῶν στρατηγὸς προδότης « ἐμελλε γίνεσθαι, καὶ μισοπονηρήσαντες ὑπὲρ τούτων, « τιμωρήσασθε τὸν τοιαῦτα τολμήσαντα. »

καί. Ταῦτ' εἰπὼν, καὶ τοῦ πλήθους ἐπιδοήσαντος, 15 ἀναλαβὼν τινὰς ὀπλίτας, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ κατηγόμα-
μα ἔσπευδεν εἰς ἀναιρήσων. Ἐγὼ δ' οὐδὲν προαισθό-
μενος διὰ κόπον πρὸ τῆς ταραχῆς κατεσχέμην. Σίμων δ' ὁ τοῦ σώματός μου τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, ὁ καὶ μόνος παραμείνας, ἰδὼν τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολι-
20 τῶν, διεγείρει με καὶ τὸν ἐφεστῶτά μοι κίνδυνον ἐξαγ-
γέλλει· ἡξίου τε γενναίως θνήσκειν ὡς στρατιγὸν ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν διελθεῖν τοὺς ἐχθροὺς ἀναγκάσσοντας ἢ κτενοῦντας. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἐγὼ δὲ, τῷ Θεῷ τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέψας, εἰς τὸ πλήθος ὠρμήθην
25 προσελθεῖν. Μετενδὺς οὖν μέλαιναν ἐσθῆτα, καὶ τὸ ξίφος ἀπαρτησάμενος ἐκ τοῦ αὐχένος, καθ' ὁδὸν ἐτέ-
ραν, ἥ μὴδὲνα μοι τῶν πολεμίων ὑπαντίσσειν ὦμην, ἦεν εἰς τὸν ἱππόδρομον, ἄφνω τε φανείς καὶ πρηνὴς πεσὼν καὶ τὴν γῆν δάκρυσι φύρων ἑλεεινὸς ἔδοξα πᾶσιν.
30 Συνεὶς δὲ τοῦ πλήθους τὴν μεταβολὴν, διστάναι τὰς γυνάμεις αὐτῶν ἐπειρώμην πρὸ τοῦ τοὺς ὀπλίτας ἀπὸ τῆς οἰκίας ὑποστρέψαι. Καὶ συνεχώρουν μὲν ἀδικεῖν ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν, ἔδεδῃ δὲ διδάξαι πρότερον εἰς τίνα χρεῖαν ἐφύλαττον τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα
35 χρήματα, καὶ τότε θνήσκειν, εἰ καλεούειν. Τοῦ δὲ πλήθους λέγειν καλεούντος, ἐπῆλθον οἱ ὀπλίται, καὶ θασάμενοι με προσέτρεχον ὡς κτενοῦντες. Ἐπισχεῖν δὲ τοῦ πλήθους καλεούντος ἐπέισθησαν, προσδοκῶντες, ἐπειδὰν ὁμολογήσω ἅρως αὐτοὺς τὰ χρήματα τῷ βασι-
40 λεὶ τετηρηκέναι, ὡς ὁμολογηκότες τὴν προδοσίαν ἀναι-
ρήσειν.

κθ'. Σιγῆς οὖν παρὰ πάντων γενομένης, « ἄνδρες, εἴ-
« πον, ὁμόφυλοι, θανεῖν μὲν εἰ δίκαιόν ἐστιν οὐ παραιοῦ-
« μαί· βούλομαι δ' ὅμως πρὸ τοῦ τελευτῆσαι τὴν ἀλήθειαν
45 « φράσαι πρὸς ὑμᾶς. Τὴν γὰρ πόλιν ταύτην φιλοξέ-
« νωτάτην οὕσαν ἐπιστάμενος, πληθύουσάν τε τοσούτων
« ἀνδρῶν, οἱ τὰς ἐαυτῶν πατρίδας καταλιπόντες ἀφί-
« κοστο κοινῶν τῆς ὑμετέρας γένόμενοι τύχης, ἐβου-
« λήθην τεῖχιν κατασκευάσαι ἐκ τῶν χρημάτων τούτων,
50 « περὶ ὧν ἡ παρ' ὑμῶν ἐστὶν ὀργὴ δαπανωμένων εἰς
« τὴν οἰκοδομίαν αὐτῶν. » Πρὸς ταῦτα παρὰ μὲν τῶν
Ταριχαιῶν καὶ ξένων ἐλείπεται φωνή, χάριν ἔχειν ὁμολογούντων καὶ θαρραῖν προτροπομένων, Γαλιλαῖοι
δὲ καὶ Τιβεριεῖς τοῖς θυμοῖς ἐπέμενον. Καὶ γίνεται

tem isti persuaderentur eoque convenissent, frequens jam ante congregatus erat populus, unaque voce clamabant omnes supplicio plectendum esse qui sese pro nefario ipsorum proditore gesserit. Sed maxime eos accendebat Jesus Sapphia filius, summus eo tempore Tiberiadis magistratus, vir malus et a natura factus ad res magnas turbandas, quique ut nemo alius seditiosus erat rebusque novis studebat. Et tum quidem, quum manu sumpsisset Moysis leges et in medium prodiiisset, « si non vestri gratia, inquit, o
« cives, Josephum poteritis odisse, oculis in patrias leges
« conjectis, quarum iste, exercitus vestri dux primarius,
« proditor futurus erat, et illarum ergo odio ipsum proce-
« quuti, ab eo qui huiusmodi quid ausus est poenas exi-
gite. »

28. Ista loquutus et populi acclamatione exceptus, militibus quibusdam assumptis, ad domum, in qua ipse deversabar, properabat, quasi me occisurus. Ego vero, ut qui nihil praesenseram, ex lassitudine ante tumultum somno captus, quiescebam. At Simon, cui commissa erat corporis mei custodia, et qui tum solus mecum permanserat, visio civium incursu, e somno me excitat, et periculum mihi impendens enunciat : orabatque ut forti animo, prout ducem oporteret, ipsius manu mortem oppeterem, priusquam penetrarent hostes vim illaturi aut interficere. Atque ille quidem ista dicebat, ego vero, ut qui meipsum Deo permiseram, desiderio tenebar memet proripiendi in mediam multitudinem. Veste igitur nigra indutus, appensoque ad collum gladio, alia via, qua neminem hostium mihi occurrurum esse putabam, in circum ibam, et ex improviso apparens humique prostratus, et terram lacrimis perfundens, omnibus miserandum visus sum spectaculum. Quum autem intellexissem factam esse in populo mutationem, pro virili adnitebar illos ut in varias distraherem sententias, priusquam milites a domo reverterentur : et concedebam quidem me inique egisse, ut ipsorum ferret opinio, postulabam vero ut primum ipsos docerem, quem in usum pecuniam rapto quæsitam et ad me allatam servarem, et tunc me mori non recusare, si iuberent. Multitudine vero ut dicerem iubente, supervenerunt milites, et ad me conspectum occidendi animo occurrerunt. At quum plebs imperaret ut sese continerent, paruerunt, fore expectantes ut, ubi ipsis fassus fuero me regi pecuniam servasse, quasi mea confessione prodicionis compertum necarent.

29. Itaque facto ab omnibus silentio, « viri, inquam, « tribules, mortem, si eam commeritus fuerim, non de-
« precor : volo tamen, antequam moriturus sim, verita-
« tem apud vos proloqui. Civitatem enim hanc quum ani-
« madverterem ad hospites excipiendos propensissimam,
« multisque adeo hominibus abundantem, qui patria sua
« relicta luc se contulerunt, ut de vestra participarent
« fortuna, mihi in animo erat moenia condere ex istis pecu-
« niis, de quibus vos mihi succensetis et trascimini, quas
« plane fueram insumpturus in eorum structuram. » Ad hanc Tarichæatae quidem et hospites vocem attollunt, gratias mihi agentes, meque hono esse animo adhortantes : Galilæi vero et Tiberienses perstabant in iracundia. Factumque est

τὴν πολεμίαν· ἀμεινον δ' εἶναι νομίσας παρὰ Ῥωμαίοις ἀποθανεῖν αὐτοὺς, εἰ συμπέσοι, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν γῶραν. Οἱ δ' ἄρα διεσώθησαν· συνεχώρησε γὰρ αὐτοῖς βασιλεὺς Ἀγρίππας τὰ ἡμαρτημένα. Καὶ τὰ

5 μὲν περὶ ἐκείνους τούτ' ἔσχε τὸ τέλος.
 λβ'. Οἱ δὲ τὴν τῶν Τιβεριέων πόλιν κατοικοῦντες γράρουνσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες πέμψαι δύναμιν τὴν φυλάζουσαν αὐτῶν τὴν γῶραν· θέλειν γὰρ αὐτῷ προστίθεσθαι. Κάκεινῃ μὲν ταῦτ' ἔγραφον. Ἀφί-
 10 κόμενον δὲ με πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν τὰ τεῖχη κατασκευάζειν αὐτοῖς ὡς ὑπεσχήμεν, Ἥκηχοίεσαν δὲ τὰς Ταριχαίας ἤδη τετειγίσθαι. Κατανεύσας οὖν ἐγὼ καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν οἰκοδομίαν παρασκευασάμενος, τοὺς ἀρχιτέκτονας ἐκέλευον ἐνεργεῖν. Μετὰ δὲ τρίτην
 15 ἡμέραν εἰς Ταριχαίας ἀπερχομένου μου, τῆς Τιβεριάδος ἀπεχούσας στάδια τριάκοντα, συνέβη τινὰς Ῥωμαίων ἱππεῖς οὐ πόρρωθεν τῆς πόλεως ὁδοποροῦντας ὁρῆσθαι, οἱ δόξαν παρέσθον τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ἔχειν. Εὐθέως γοῦν εἰς μὲν τὸν βασιλέα μετὰ
 20 πολλῶν ἐπαίνων ἤφισαν φωνάς, κατ' ἐμοῦ δὲ βλασφήμους· καὶ ἐπιδραμών τις ἀπήγγειλέ μοι τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὡς ἀφίστασθαι μου διεγνώκασιν. Ἐγὼ δ' ἀκούσας ἐταράχθην μὲν σφόδρα. Τοὺς γὰρ ὀπλίτας ἔτυγον ἐκ τῶν Ταριχαιῶν ἐπὶ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις ἀφει-
 25 κώς, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν σάββατον ὑπάρχειν· οὐ γὰρ ἐβουλόμην ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ πλήθους ἐνοχλεῖσθαι τοὺς ἐν ταῖς Ταριχαίαις· (δόσakis γοῦν ἐν αὐταῖς διέτριβον, οὐδὲ τῆς περὶ τὸ σῶμα φυλακῆς ἐπιούμην πρόνοιαν, πείραν περὶ τῶν ἐνοικούντων τῆς
 30 πρὸς με πίστews λαθὼν πολλάκι·) μόνους δ' ἔχων περὶ ἐμαυτὸν ἑπτὰ τῶν ὀπλιτῶν καὶ τοὺς φίλους, ἠπόρου δὲ πράξω. Μεταπέμπεσθαι γὰρ τὴν ἐμὴν δύναμιν διὰ τὸ λῆγειν ἤδη τὴν ἐστῶσαν ἡμέραν οὐκ ἐδοκίμαζον· οὐδὲ γὰρ ἀφικομένης αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιούσαν δπλα λα-
 35 βεῖν, κωλυόντων ἡμᾶς τῶν νόμων, καὶ μεγάλη τις ἐπίγειν ἀνάγκη δοκῇ. Εἰ δὲ τοῖς Ταριχαιαῖταις καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς ξένοις ἐπιτρέψαιμι τὴν πόλιν διαρπάξαι, ἐώρων οὐχ ἱκανοὺς ἐσομένους, τὴν δὲ ἐμὴν ὑπέρθεσιν ἐώρων μακροτάτην· φθίσεσθαι γὰρ καὶ τὴν παρὰ βασιλέως δύ-
 40 ναμιν ἀφικνουμένην καὶ ἐκπεσεῖσθαι τῆς πόλεως ὥρμην. Ἐβουλευόμην οὖν στρατηγῇματι χρῆσθαι τινι κατ' αὐτῶν. Παραγῆμα δὲ τοὺς πιστοτάτους τῶν φίλων ταῖς πύλαις τῶν Ταριχαιῶν ἐπιστήσας φυλάζοντας μετ' ἀσφαλείας τοὺς ἐξιέναι θέλοντας, καὶ τοὺς πρῶτους τῶν
 45 οἰκῶν προσκαλεσάμενος, αὐτῶν ἕκαστον ἐκέλευσα καθελεύσαντα πλοῖον, ἐμβάντα συνεπαγόμενον τὸν κυβερνήτην ἐπεσθαι μοι πρὸς τὴν Τιβεριέων πόλιν. Καὶ αὐτοὺς δὲ μετὰ τῶν φίλων καὶ ὀπλιτῶν, οὓς ἔρην ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν εἶναι, ἐμβὰς ἔπλεον ἐπὶ τὴν Τιβεριάδα.

50 λγ'. Τιβεριεῖς δὲ τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν οὐκ ἔγνωσαν οὐχ ἤκουσαν αὐτοῖς, πλοῖον δὲ τὴν λίμνην πᾶσαν ἐδεάσαντο πλήρη, δέσαντες περὶ τῇ πόλει καὶ καταπλαγόντες, ὡς ἐπιθατῶν πλήρεις εἶεν αἱ νῆες, μετατίθενται τὰς γνώμας. Πῖψαντες οὖν τὰ δπλα,

confugerant : satius tamen esse ducebam Romanorum manu eos, si ita accideret, perimi, quam in mea ditioe. Atqui demum servati sunt : iis enim peccatorum veniam indulsit rex Agrippa. Et quæ ad eos quidem spectabant huiusmodi exitum habebant.

32. Cives autem Tiberienses per literas regem rogaverunt ut milites, qui regionem ipsorum custodirent, mittendos curaret : se enim velle ad eum transire. Atque ita quidem ei scribebant. Quum autem ad eos venissem, postulabant ut moenia ipsorum urbi, sicuti fueram pollicitus, exstruerem. Audiverant enim Tarichæas jam moenibus cinctas. Ego itaque quum annuissem, et omnia ad structuram necessaria parassem, architectos jubebam operi manus admovere. Post triduum vero, quum a Tiberiade digrederer Tarichæas, triginta stadiis inde dissitas, contigit ut equites aliquot Romanorum conspicerentur non procul a civitate iter facientes, qui Tarichæatas adduxerunt ut crederent exercitum venire a rege missum. Mox igitur ingenti clamore ovabant, regem multis laudibus efferentes, et in me contumelias jactantes : et quidam accurrens mihi nuntiabat quæ esset eorum sententia, quod a me defectionem facere decreverint. Ego vero istis auditis valde perturbatus eram. Nam milites Tarichæis domum quemque suam dimiseram, quod dies insequens sabbatum esset : quippe nolebam iis qui Tarichæis erant militari multitudo molestiam facessere, (et alioquin, quoties illic versarer, nihil mihi curæ erat corpori adhibere custodiam, ut qui Incolarum in me fidei experimentum sæpius fecerim,) sed septem duntaxat e militibus et amicos quosdam circa me habens, incertus hærebam quid mihi agendum esset. Meas autem copias revocare non placebat, die jam inclinante et vespera appetente : nam etiamsi advenissent, crastina die ad arma non iretur, lege nos *id facere* vetante, magna licet necessitas eo nos adigere videretur. Quodsi Tarichæatis et peregrinis qui apud ipsos erant urbem diripiendam permissem, eos numero haud satis magno fore perspiciebam, meanique moram longiusculam esse sentiebam : nam copias a rege missas brevi venturas et civitatem præoccupaturas esse, foreque arbitrabar ut civitate exciderem. Itaque mecum statuebam quodam adversus eos uti strategemate. E vestigio scilicet quum amicorum fidissimos Tarichæarum portis præfesissem, summa cum cautione eos qui egredi vellent observaturos, et familiarum principes ad me advocassem, singulos eorum jussi navem in lacum detractam conscendere, et gubernatore secum adducto me sequi ad urbem usque Tiberiensem. Dein ipse cum amicis et militibus, quos septem numero fuisse dicebam, nave conscensa ad Tiberiadem navigabam.

33. Tiberienses autem ubi cognoverunt nullas a rege ipsorum in auxilium venire copias, lacum vero omnem navibus stratum conspexerunt, de urbe solliciti et timore perculti, ac si vectoribus plenæ essent naves, mutarunt sententiam. Armis igitur projectis obviam mihi cum uxo-

μετὰ γυναικῶν καὶ παίδων ὑπηντίαζον, πολλὰς μετ' ἐπαίνων φωνὰς εἰς ἐμέ ἀφίεντες (εἰκάζον γὰρ οὐ προπεύσθαι με τὴν διάνοιαν αὐτῶν) καὶ παρεκάλουν φείσασθαι τῆς πόλεως. Ἐγὼ δὲ πλησίον γενόμενος, ἀγκύρας μὲν ἐν πόρρω τῆς γῆς ἐκέλευον βαλέσθαι τοὺς κυβερνήτας, ὑπὲρ τοῦ μὴ κατὰ δῆλα τοῖς Τιβεριεύσιν εἶναι τὰ πλοῖα κενὰ τῶν ἐπιβατῶν ὄντα. Πλησιάζας δ' αὐτοὺς ἐν τινὶ πλοίῳ κατεμεμφομένην αὐτῶν τὴν ἀγνοίαν, καὶ ὅτι δὴ οὕτως εὐχερεῖς εἶεν, πάσης διακάας ἀνευ προσπάσεως ἐξίστασθαι τῆς πρὸς με πίστεως. Ὁμολογοῦν δ' εἰς τε τὸ λοιπὸν αὐτοῖς συγγνώσεσθαι βεβαίως, εἰ πέμψειαν δέκα τοῦ πληθους προεστῶτας. Ὑπακουσάντων δ' ἐτόίμως καὶ πεμφάντων ἄνδρας οὓς προείπον, ἐμβιδάσας ἀπέλυνον εἰς Ταριχαίας φυλαχθῆ-
15 σομένους.

λδ'. Τῷ στρατηγῇματι δὲ τούτῳ τὴν βουλὴν πᾶσαν κατ' ὀλίγους λαβὼν, εἰς τὴν προειρημένην πόλιν καὶ μετ' αὐτῶν τοὺς πολλοὺς τοῦ δήμου πρῶτους ἄνδρας οὐκ ἐλάττους ἐκείνων ὄντας διεπεμψάμην. Τὸ δὲ πλή-
20 θος, ὡς εἶδον εἰς οἶων κακῶν ἤκουσι μέγεθος, παρεκάλουν με τὸν αἴτιον τῆς στάσεως τιμωρῆσασθαι. Κλείτος δ' ἦν ὄνομα τούτῳ, θρασὺς τε καὶ προπετὴς νεανίας. Ἐγὼ δ' ἀποκτεῖναι μὲν οὐχ ὅστιον ἡγούμενος δμόφυλον ἄνδρα, κολάσαι δ' ἀνάγκην ἔχων, τῶν περὶ ἐμέ τινι
25 σωματοφυλάκων Λευὶ προσέταξα προσελθόντι κόψαι τοῦ Κλείτου τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν. Δείσαντος δὲ τοῦ κελευσθέντος εἰς τοσοῦτο πλήθος προδιελθεῖν μόνου, τὴν δειλίαν τοῦ στρατιώτου μὴ βουλήθεις κατὰ δῆλον γενέσθαι τοῖς Τιβεριεύσιν, αὐτὸν Κλείτον φωνήσας,
30 « ἐπεὶ δὲ καὶ ἄξιος, εἶπον, ὑπάρχεις ἀμφοτέρας τὰς « χεῖρας ἀποβαλεῖν, οὕτως ἀχάριστος εἰς ἐμέ γενόμε-
« νος, γενοῦ σαυτοῦ δῆμιος, μὴ καὶ ἀπειθήσας χεῖρονα
« τιμωρίαν ὑπόσχῃς. » Τοῦ δὲ τὴν ἐτέραν αὐτῷ συγ-
χωρῆσαι πολλὰ δεομένου, μόλις κατένευσα. Κάκεινος
35 ἄσμενος ὑπὲρ τοῦ μὴ τὰς δύο χεῖρας ἀποβαλεῖν λαβὼν μάχαιραν κόπτει τὴν ἀριστερὰν ἑαυτοῦ. Καὶ τοῦτο τὴν στάσιν ἔπαυσεν.

λε'. Τιβεριεῖς δὲ, ὡς εἰς τὰς Ταριχαίας ἀφικόμην, γνόντες τὴν στρατηγίαν ἥ κατ' αὐτῶν ἐχρησάμην, ἀπε-
40 θαύμαζον ὅτι χωρὶς φόνων ἔπαυσα τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐκ τῆς εἰρκτικῆς μεταπεμψάμενος τοῦ πληθους τῶν Τιβεριέων (ἦν δὲ σὺν αὐτοῖς Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος) συνδείπνους ἐποίησάμην· καὶ παρὰ τὴν ἐστίαν ἐλεγον ὅτι τὴν Ῥωμαίων δύνα-
45 μιν οὐδ' αὐτοὺς ἀγνοῶ πασῶν διαφέρουσιν, σιγῶν μέν-
τοι διὰ τοὺς ληστὰς περὶ αὐτῆς. Καὶ αὐτοῖς δὲ ταῦ-
τὰ συνεβούλευον ποιεῖν, τὸν ἐπιτήδειον περιμένουσι καιρὸν, καὶ μὴ δυσανασχετεῖν ἐμοὶ στρατηγῇ· μηδε-
νὸς γὰρ αὐτοὺς ἐτέρου δυνήσεσθαι βραδίως ἐπιεικούς
50 ὁμοίως τυχεῖν. Τὸν Ἰούστον δὲ καὶ ὑπεμύνησκον ὅτι πρόσθεν ἦ με παραγενέσθαι ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων οἱ Γαλιλαῖοι τὰ δελφοῦ τὰς χεῖρας ἀποκόψειαν αὐτοῦ· πρὸ τοῦ πολέμου πλαστῶν αὐτῷ γραμμάτων κακουργίαν ἐπικαλέσαντες, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν Φι-

ribus et liberis prodibant, me summis laudibus efferentes (existimabant enim me nihil adhuc de illorum proposito ne fando quidem audivisse) et obsecrabant ut urbi parcerem. Ego vero, quum jam in propinquo essem, jussi gubernatores paulo longius a terra ancoras jacere, ne Tiberienses vecto-ribus vacuas esse naves deprehenderent. Ego vero, quum navi quadam vectus eis propinquassem, illorum stultitiam increpabam, quodque adeo faciles essent ad disce-
dendum a sua in me fide, idque sine ulla justa causa. Pol-
licebar tamen etiam in posterum me veniam illis certo da-
turum, si decem eorum qui populo praeerant mitterent. Quum autem prompte mihi auscullasset, misissentque quos jam dictos postulaveram, in navem impositos Tari-
chaeas misi in custodiam.

34. Atque hoc strategemate quum paulatim nactus essem universum senatum, eos in civitatem praedictam, unaque cum eis multos e populi primoribus, illis non pauciores, mittendos curavi. Populus vero, ubi viderunt in quantam calamitatem inciderint, me rogabant ut seditionis auctorem supplicio afficerem. Is autem nomine erat Clitus, juvenis et audax et temerarius. Ego vero, qui nefas ducebam ejusdem tribus hominem interficere, et tamen necesse ha-
bebam poenam de eo sumere, Levi, uni e satellitibus qui tum forte aderant, praecipi ut Clitum adiret, eique manum
35 alleram amputaret. Quum autem is, qui jussus erat, non ausus fuerit solus in tantam multitudinem progredi, ipse, ut qui nollem militis timiditatem Tiberiensibus innotescere, Clitum ipsum allocutus, « quandoquidem, aiebam, « meritis es ambas manus amittere, qui in me adeo ingra-
« tus exstitisti, esto tibi ipsi carnifex, ne, si recusaveris, « poenam graviolem subeas. » Quumque multis precibus, alteram manum sibi ut condonarem, peteret, aegre annui. Atque ille libenter, ne utramque perderet manum, sumpto gladio sinistram sibi praecidit. Atque hoc ipsum seditionem restinxit.

35. Tiberienses autem, postquam Tarichaeas perveni, ubi resciverunt quo essem adversus eos usus strategemate, mirabantur quod sine caede sedavissem eorum vesaniam. Ego autem, quum certos quosdam Tiberiensium e custodia acci-
vissem, (erat in his Justus, et Justus pater Pistus,) eos convivio adhibui: atque inter epulandum dicebam me non ignorare Romanorum potentiam omni potestati praestare, eam licet dissimularim propter latronum multitudinem. Atque ipsis suadebam ut eadem facerent, tempus oppor-
tunum exspectantes; neque gravatim ferrent quod ipse exercitum ducerem: neminem enim alium eos facile nactu-
ros esse, qui mihi adeo mansuetoque regeret imperio. Porroque Justo in memoriam revocabam quod, antequam ego Hierosolymis relictis venissem, Galilaei fratri ejus ma-
nus amputaverint, obiecto ei litterarum ante bellum fictarum maleficio; et quod post Philippi discessum Gamalitae, die-

λίππου Γαμαλίται πρὸς Βαβυλωνίους στασιάζοντες ἀνέλοιεν Χάρητα, (συγγενὴς δ' ἦν οὗτος τοῦ Φιλίππου,) καὶ ὡς Ἰησοῦν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς Ἰούστου σωφρόνως κολάσειαν. Ταῦτα παρὰ τὴν ἐστία-
 5 σιν διαλεχθεὶς τοὺς περὶ τὸν Ἰοῦστον ἔωθεν ἐκέλευσα πάντας τῆς φυλακῆς ἀπολυθῆναι.

λζ'. Πρὸ δὲ τούτων συνέβη τὸν Ἰακίμου Φιλίππον ἀπελθεῖν ἐκ Γάμαλα τοῦ φρουρίου, τοιαύτης αἰτίας γενομένης. Φιλίππος, πυθόμενος μεταστῆναι μὲν
 10 Οὔσαρον ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα, διάδοχον δὲ ἀρῆ-
 χθαι Μόδιον Αἰκουον, ἄνδρα φίλον αὐτῷ καὶ συνήθη πάλαι, γράφει πρὸς τοῦτον τὰς καθ' ἑαυτὸν τύχας ἀπαγγέλλων, καὶ παρακαλῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πεμ-
 15 θέντα γράμματα πρὸς τοὺς βασιλέας ἀποστεῖλαι. Καὶ Μόδιος, δεξιόμενος τὰς ἐπιστολάς, ἐχάρη σφόδρα, σὺ-
 ζεσθαι τὸν Φιλίππον ἐξ αὐτῶν ἐπιγνούς, καὶ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπεμψε τὰ γράμματα, περὶ Βηρυτὸν ὄντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ὡς ἔγνω ψευδῆ τὴν περὶ
 20 Φιλίππου φήμην γενομένην, (λόγος γὰρ διῆλθεν ὡς στρα-
 τηγόῃ τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλε-
 μον,) ἐπεμψεν ἱππεῖς τοὺς παραπέμφοντας τὸν Φιλίπ-
 25 πον. Καὶ παραγενομένον ἀσπάζεται τε φιλοφρόνως, τοῖς τε Ῥωμαίων ἡγεμόσιν ἐπεδείκνυεν ὅτι δὴ Φιλίπ-
 πος οὗτος ἐστὶν περὶ οὗ διεξήκει λόγος ὡς Ῥωμαίων
 30 ἀποστάντος. Κελεύει δ' αὐτὸν ἱππεῖς τινὰς ἀναλα-
 βόντα ὁρᾶν εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον πορευθῆναι, τοὺς οἰκίους αὐτῷ πάντας ἐκείθεν ἐξάγοντα καὶ τοὺς Βαβυλωνίους εἰς τὴν Βαταναίαν πάλιν ἀποκαταστή-
 35 σοντα. Παρήγγειλε δὲ καὶ πᾶσαν ποιήσασθαι πρό-
 νοιαν ὑπὲρ τοῦ μὴ γίνεσθαι τινα νεωτερισμὸν παρὰ τῶν ὑπηκόων. Φιλίππος μὲν οὖν, ταῦτα τοῦ βασιλέως ἐπιστελλαντος, ἔσπευδε ποιῆσαι ἃ προσέταξεν.

λζ'. Ἰωσήπος δὲ τῆς ἱστρίνης πολλοὺς νεανίσκους θρασεῖς προτρεψάμενος αὐτῷ συνάρασθαι, καὶ ἐπανα-
 35 στάς τοῖς ἐν Γάμαλα πρώτοις, ἐπειθεν αὐτοὺς ἀρίστα-
 σθαι τοῦ βασιλέως, καὶ ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, ὡς δὲ αὐ-
 τοῦ τὴν ἐλευθερίαν ἀποληψομένου. Καὶ τινὰς μὲν ἐδίδασκοντο, τοὺς δὲ μὴ συναραιομένους αὐτῶν ταῖς γνώμαις ἀνῆρουν. Κτείνουσι δὲ καὶ Χάρητα, καὶ μετ'
 40 αὐτοῦ τινὰ τῶν συγγενῶν Ἰησοῦν, καὶ Ἰούστου δὲ τοῦ Τιβεριέως ἀδελφὸν ἀνείλον, καθὼς ἤδη προεῖπομεν. Γράφουσι δὲ καὶ πρὸς με, παρακαλοῦντες πέμψαι δύ-
 45 ναμιν αὐτοῖς ὁπλιτῶν καὶ τοὺς ἀναστήσοντας αὐτῶν τῇ πόλει τείχη. Κἀγὼ πρὸς οὐδέτερον ἀντεῖπον ὧν ἤξιω-
 50 σαν. Ἀρίσταται δὲ τοῦ βασιλέως καὶ ἡ Γαυλανίτις χώρα μέχρι κώμης Σολύμης. Σελευκίᾳ δὲ καὶ Σω-
 γάνῃ φύσει κώμαις ὀχυρωτάταις ὠκοδόμησα τεῖχη·
 55 τὰς τε κατὰ τὴν ἄνω Γαλιλαίαν κώμας, καὶ πάνυ πε-
 τρώδεις οὖσας, ἐτείχισα παραπηλώσας· ὀνόματα δ' αὐ-
 60 ταῖς, Ἰάμνεια, Μηρῶθ, Ἀχαδάρη. Ὠχύρωσα δὲ καὶ τὰς ἐν τῇ κατὰ Γαλιλαίαν, πόλει μὲν Ταριχαίας, Τιβεριάδα, Σέφωριν, κώμας δὲ Ἀρβήλων σπηλαίον, Βηρσάβην, Σελαμίν, Ἰωτάπατα, Καφαρεκὼ καὶ Σιγὼ καὶ Ἰαφά καὶ τὸ Ἰταθύριον ὄρος. Εἰς ταύτας καὶ σίτον

sidentes a Babylonis, Charetem interfecerint, (erat autem hic Philippi consanguineus,) quodque Jesum ejus fratrem, sororis Justimarium, modica praeda affecerint. Ista quum in convivio loquutus essem, mane Justum cum suis omnibus e custodia dimittendos esse jussi.

36. Verum paulo ante contigit Philippum Jacimi filium e Gamala castello discessisse, hujusmodi de causa. Philip-
 pus, audito Varum a rege Agrippa defecisse, eique succes-
 surum venisse Modium Æquum, virum sibi amicum olim-
 que familiarem, ad hunc scribit, quæcunque ipsi evenerint
 narrans, simulque obsecrans ut literas ab ipso missas ad
 reges perferendas curaret. Tum Modius, quum literas ac-
 cepisset, valde lætatus est, ut qui ex eis Philippum sal-
 vum esse et incolumem intellexerit; easque literas ad reges
 misit, qui circa Berytum agebant. Rex autem Agrippa,
 ubi rescivit falsum esse rumorem de eo sparsum, (fama enim
 percceperat ipsum ducem esse Judæorum qui bellum
 contra Romanos moverint,) equites misit Philippum ad
 ipsum deducturos. Quumque jam adesset, eum amice co-
 miterque salutatur rex, Romanisque ducibus monstrabat
 hunc scilicet Philippum esse, qui ferretur a Romanis de-
 scivisse. Moxque jubet eum assumpta equitum manu ocus
 Gamala castellum proficisci, domesticos suos omnes inde
 abducturum, rursusque Babylonios in Batanæam restitutu-
 rum. Insuper illi in mandatis dedit ut modis omnibus
 provideret ne quid novi moliantur subditi. Et Philippus
 quidem, quum ista rex imperasset, festinabat ea sedulo exse-
 qui, quæ facere jussus erat.

37. Josephus autem obstetricis filius, quum juvenes mul-
 tos audaces secum stare hortatus esset et in primores Ga-
 malitarum insurrexisset, illis persuasit a rege desciscere et
 arma corripere, ut qui ipsius opera sese in libertatem vindicarent.
 Et vi quidem nonnullos eo adegerunt, alios vero, quibus illorum displicerent consilia, peremerunt. Quin
 et Charetem occidunt, et cum eo Jesum unum e consanguineis,
 porroque Justum Tiberiensis fratrem interfecerunt, ut jam ante diximus.
 Post hæc ad me scribunt, obsecrantes ut vim militum ad ipsos mitterem, quique civitatis
 ipsorum moenia excitaturi essent. Atque ego neutri postulationi
 contradicebam. Tunc a rege desciscit etiam Gaulanitis regio
 usque ad vicum Solymam. Atque Soganæ et Seleuciae, vicis
 natura munitissimis, moenia circumdedit; alios item in
 Galilæa superiore vicos, quamvis scopulis impositos, muris
 similiter muni. Nomina autem illis sunt, Jamnia, Meroth,
 Achabare. Loca præterea Galilææ inferioris munimentis
 firmavi, urbes quidem, Tarichæas, Tiberiadem, Sepphorin;
 vicos vero, Arbelorum speluncam, Bersaben, Selamin,
 Jotapata, Capharecho, et Sigo, et Japha, et

ἀπεθέμην πολλὴν καὶ θπλα πρὸς ἀσφάλειαν τὴν μετὰ ταῦτα.

λη'. Ἰωάννη δὲ τῷ τοῦ Λευὶ τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος μάλ-
 λον προσήζετε βαρέως φέροντι τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν.
 5 Προθέμενος οὖν πάντως ἐκποδῶν με ποιήσασθαι, τῇ
 μὲν αὐτοῦ πατρὶδι τοῖς Γισχάλοις κατασκευάζει τείχη,
 τὸν ἀδελφὸν δὲ Σίμωνα, καὶ τὸν τοῦ Σισέννα Ἰωνάθην
 καὶ ὀπλίτας περὶ ἑκατὸν εἰς Ἱεροσόλυμα πέμπει πρὸς
 τὸν τοῦ Γαμαλιήλου Σίμωνα, παρακαλέσοντας αὐτὸν
 10 πείσαι το κοινὸν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, τὴν ἀρχὴν ἀφε-
 λόμενος ἐμὲ τῶν Γαλιλαίων αὐτῷ ψηφίσασθαι τὴν
 ἐξουσίαν τούτων. Ὁ δὲ Σίμων οὗτος ἦν πόλεως μὲν
 Ἱεροσολύμων, γένους δὲ σφοδρὰ λαμπροῦ, τῆς δὲ Φα-
 ρισαίων αἰρέσεως, οἱ περὶ τὰ πάτρια νόμιμα δοκοῦσι
 15 τῶν ἄλλων ἀκριβεῖα διαφέρειν. Ἦν δ' οὗτος ἀνὴρ πλή-
 ρης συνέσεως τε καὶ λογισμοῦ, δυνάμενός τε πράγματα
 κακῶς κείμενα φρονήσει τῇ ἑαυτοῦ διορθώσασθαι, φί-
 λος τε παλαιὸς τῷ Ἰωάννῃ καὶ συνήθης, πρὸς ἐμὲ δὲ
 τότε διαφόρως εἶχεν. Δεξιόμενος οὖν τὴν παράκλησιν
 20 ἐπειθε τοὺς ἀρχιερεῖς Ἀνανὸν καὶ Ἰησοῦν τὸν τοῦ Γα-
 μαλιᾶ, τινὰς τε τῶν τῆς αὐτῶν στάσεως ἐκείνης, ἐκ-
 σῶπτεν με φυόμενον καὶ μὴ περιδεῖν ἐπὶ μήχιστον αὐ-
 ζηθέντα δόξης, συνοίσειν αὐτοῖς λέγων, εἰ τῆς Γαλι-
 λαίας ἀφαιρεθείην. Μὴ μέλλειν δὲ παρεκάλει τοὺς
 25 περὶ τὸν Ἀνανὸν, μὴ καὶ θβάσας γινῶναι μετὰ πολ-
 λῆς ἐπέλθω τῇ πόλει δυνάμεως. Ὁ μὲν Σίμων ταῦτα
 συνεβούλευεν· ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανὸς οὐ ῥᾶδιον εἶναι
 τὸ ἔργον ἀπέφαιεν· πολλοὺς γάρ τῶν ἀρχιερέων καὶ
 τοῦ πληθους προεστῶτας μαρτυρεῖν ὅτι καλῶς ἐγὼ
 30 στρατηγῶ· ποιέσθαι δὲ κατηγορίαν ἀνδρός, καθ'
 οὗ μὴδὲν λέγειν δίκαιον δύναται, φαύλων ἔργον εἶναι.
 λθ'. Σίμων δ' ὡς ἤκουσε ταῦτα παρὰ τοῦ Ἀνανου,
 σωπαῖν μὲν ἐκείνους ἤξλωσε μὴδ' εἰς πολλοὺς ἐκφέρειν
 τοὺς λόγους αὐτῶν· προνοήσασθαι γὰρ αὐτὸς ἐφασκεν
 35 ἵνα ὁὔτις μετασταθῇ ἐκ τῆς Γαλιλαίας. Προσκα-
 λεσάμενος δὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου προσέταξε πέμ-
 πειν δωρεὰς τοῖς περὶ τὸν Ἀνανὸν· τάχα γὰρ οὕτως
 ἔρη πείσειν αὐτοὺς μεταθέσθαι τὰς γνώμας. Καὶ
 τέλος ἔπραξεν ὁ Σίμων δὲ προὔθετο. Ὁ γὰρ Ἀνανὸς
 40 καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τοῖς χρήμασι διαφθαρέντες συντίθεν-
 ται τῆς Γαλιλαίας ἐκβαλεῖν με, μὴδενδὸς ἄλλου τῶν
 κατὰ τὴν πόλιν τοῦτο γινώσκοντος. Καὶ δὴ ἐδοξεν
 αὐτοῖς πέμπειν ἀνδρας κατὰ γένος μὲν διαφέροντας, τῇ
 παιδείᾳ δ' ὁμοίους. Ἦσαν δ' αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικοὶ
 45 δύο, Ἰωνάθης καὶ Ἀνανίας, Φαρισαῖοι τὴν αἵρεσιν, ὁ
 δὲ τρίτος Ἰόζαρος ἱερατικοῦ γένους, Φαρισαῖος καὶ
 αὐτὸς, Σίμων δ' ἐξ ἀρχιερέων νεώτατος ἐκείνων.
 Τούτους ἐκέλευον ἀφικομένους εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γαλι-
 λαίων πυθέσθαι παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐμὲ φι-
 50 λοῦσιν. Εἰ δὲ φαῖεν ὅτι πόλεως εἶην τῆς Ἱεροσολύ-
 μων, καὶ αὐτοὺς ἐξ ἐκείνων λέγειν ὑπάρχειν τοὺς τέσ-
 σαρ· εἰ δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν νόμων, μὴδ' αὐτοὺς
 ἀγνοεῖν ἔθνη τὰ πάτρια φάσκειν· εἰ δ' αὖ διὰ τὴν ἱερω-

montem Itabyrium. In ea loca et frumentū magnam vim
 recondidi, et arma ad securitatem in futurum.

38. Interim Joanni Levi filio odium in me adaugebatur,
 ut qui successus meos graviter ferebat. Quum itaque decre-
 visset omnino me de medio tollere, Gischalis patriæ suæ
 mœnia ædificat : Simonem vero fratrem et Jonatham Si-
 sennæ filium, et milites ferme centum Hierosolyma mittit
 ad Simonem Gamalielis filium, eum obsecratos ut
 suaderet communi Hierosolymorum mihi auferre imperium
 in Galilæos, et potestatem in eos ipsi decernere. Simon
 autem hic ortu quidem erat Hierosolymitanus, genere vero
 perquam illustri, et e secta Phariseorum, qui accurata
 legum patriarum scientia et custodia inter alios videntur
 excellere. Hic proinde vir sapientia abundabat et ratione
 plurimum valebat, et suo unius consilio res labantes resti-
 tuere poterat, vetusque erat Joannis amicus eique perfa-
 miliaris, mihi vero tunc temporis infensus infestusque.
 Huic igitur adhortationi obsequutus, pontifices Ananum et
 Jesum Gamalæ filium, alios item aliquot, ejusdem cum
 illis factionis, adiit suadens me viribus crescentem tollere, nec
 sinere me ad summum gloriæ fastigium evectum iri, e re
 ipsorum fore dicens, si a Galilææ præfectura summoverer.
 Ananum autem et qui cum eo erant hortabatur ut nullam mo-
 ram facerent, ne ipse, si prius rem resciscerem, urbem
 magno cum exercitu invaderem. Et Simon quidem ista
 suggerebat. Ananus vero pontifex id negotii difficile esse
 ostendebat, quod magna pars pontificum, eorumque qui
 populo præerant, mihi laudem boni ducis suo adstruerent
 testimonio ; atque improborum esse in eum accusationem
 instituire, cui nihil haberent quod objiceretur.

39. Tum Simon, ubi ab Anano ista acceperat, illos qui-
 dem tacere obsecrabat, neque sinere ut isti sermones in
 vulgus emanarent : sibi enim curæ fore dicebat ut ipse
 quantocius e Galilæa ejiceret. Dein, accito fratre Joannis,
 mandavit ei munera mittere ad Ananum ejusque amicos :
 ita enim forsân futurum esse aiebat ut de sua sententia de-
 cedere persuadeantur. Tandemque quod proposuit, effe-
 cit Simon. Nam Ananus suique, largitionibus corrupti,
 constituunt me de Galilæa deturbare, e civibus nemine alio
 hujus rei conscio. Adeoque illis visum est viros mittere
 generis nobilitate spectabiles, paresque doctrinæ laude.
 Horum quidem duo viri erant populares, Jonathas et Ana-
 nias, secta Pharisei ; tertius autem Jozarus, genere sacer-
 dotali natus, et ipse Phariseus, Simon vero e pontificibus
 illorum natu minimus. Hos jusserunt, quum in Galilæorum
 concionem venirent, ab illis quærere quid causæ esset cur
 me ita diligerent. Quodsi respondeant, quia Hierosoly-
 mitanus sim, dicere et ipsos quattuor ex eadem urbe esse :
 sin autem, quod legum bene peritus sim, subjungere nec
 ipsos institutorum patriorum ignaros esse : sin vero dicere

σύνην λέγοιεν ἀγαπᾶν με, καὶ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι δύο ἱερεῖς ὑπάρχειν.

μ'. Ταῦθ' ὑποθέμενοι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην, τέσσαρας μυριάδας ἀργυρίου διδόναι αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐπεὶ δὲ τινὰ Γαλιλαῖον ἤκουσαν, Ἰησοῦν ὄνομα, περὶ αὐτὸν τάξιν ἐξακοσίων ὀπλιτῶν ἔχειν, ἐπιδημοῦντα τοῖς Ἱεροσολύμοις, τότε μεταπεμφάμενοι τούτων καὶ τριῶν μηνῶν μισθὸν δόντες ἐκέλευσαν ἔπεσθαι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην πειθαρχοῦντα αὐτοῖς, καὶ τῶν πολιτῶν δὲ τριακοσίοις ἀνδράσι δόντες ἀργύριον εἰς τροφήν τῶν θλίων, προσέταξαν ἀκολουθεῖν τοῖς πρέσβεσιν. Πεισθέντων οὖν αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἔξοδον εὐτρεπισθέντων, ἐξήσαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην σὺν τούτοις, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννου καὶ ὀπλίτας ἑκατὸν, λαβόντες ἐντολὰς παρὰ τῶν πεμφάντων, εἰ μὲν ἑκὼν καταθεῖμην τὰ ὅπλα, ζῶντα πέμπειν εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιτασσοίμην, ἀποκτεῖναι μὴδὲν δεδιότας· αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρόσταγμα. Ἐγγράφεισαν δὲ καὶ τῷ Ἰωάννῃ πρὸς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον ἐτοιμάζεσθαι· τοῖς τε Σέφωριν καὶ Γάβαρα κατοικοῦσι καὶ Τιβεριεῦσι προσέταττον συμμαχίαν τῷ Ἰωάννῃ πέμπειν.

μα'. Ταῦτά μοι τοῦ πατρὸς γράψαντος, (ἐξείπε δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Γαμαλᾶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βουλῇ γενομένων εἰς, φίλος ὢν καὶ συνήθης ἐμοί,) σφόδρα περιτῆλγησα, τοὺς τε πολίτας οὕτω περὶ ἐμὲ γενομένους ἀγαρίστους ἐπιγνοὺς διὰ φθόνον ἀναιρεθῆναι με προστάξαι, καὶ τῷ τὸν πατέρα διὰ τῶν γραμμάτων πολλὰ με παρακαλεῖν ἀφικέσθαι πρὸς αὐτόν· ποθεῖν γὰρ ἔρη θεάσασθαι τὸν υἱὸν τοῦ τελευτήσαντος. Ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς φίλους εἶπον, καὶ ὅτι μετὰ τρίτην ἡμέραν καταλιπὼν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα πορευσοίμην. Αὐπὴ δ' ἅπαντας τοὺς ἀκούσαντας κατέσχε, παρεκάλουν τε κλαίοντες μὴ ἐγκαταλιπεῖν αὐτοὺς ἀπολούμενους, εἰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἀποστερηθεῖεν. Οὐ κατανεύοντος δὲ μου ταῖς ἱκεταῖαις αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἑαυτοῦ φροντίζοντος σωτηρίας, δέξαντες οἱ Γαλιλαῖοι μὴ ἀπελθόντος εὐκαταφρόνητοι τοῖς λησταῖς γένοιτο, πέμπουσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν τοὺς σηματοῦντας τὴν ἐμὴν γνώμην περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. Πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν συνήχθησαν, ὡς ἤκουσαν, μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, οὐ πόθῳ, δοκῶ μοι, τῷ πρὸς ἐμὲ μᾶλλον ἢ τῷ περὶ αὐτῶν δέει τοῦτο πράττοντες· ἐμοῦ γὰρ παραμένοντος πείσεσθαι κακὸν οὐδὲν ὑπελάμβανον. Ἦκον οὖν πάντες εἰς τὸ μέγα πεδῖον, ἐν ᾧ διέτριβον· Ἀσوخίς ἐστὶν ὄνομα τούτου.

μβ'. Θαυμάσιον δὲ οἷον δνειρον διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἔθεασάμην. Ἐπεὶ γὰρ εἰς κοίτην ἐτραπόμην διὰ τὰ γραφέντα λυπούμενος καὶ τεταραγμένος, ἔδοξα τινὰ λέγειν ἐπιστάντα μοι, «παῦσαι τὴν ψυχὴν, ὦ ὄυτος, ἀλγῶν, παντός τ' ἀπαλλάσσου φόβου. Τὰ γὰρ λυποῦντά σε μέγιστον ποιήσει καὶ ἐν πᾶσιν εὐτυχέστατον. Κατορθώσεις δ' οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ

pergerent se amare me ob sacerdotii dignitatem, de novo subijcere et ex ipsis duos sacerdotes esse.

40. Quum ista suggestissent Jonathæ ejusque collegis, quattuor illis argenti myriadas dant e publicis pecuniis. Deinde auditio Galilæum quendam, Jesum nomine, cum sexcentorum militum cohorte jam venisse Hierosolyma, tunc ipsum accitum et trimestri stipendio donatum jusserunt Jonatham ejusque collegas sequi et illis obtemperare, insuper et trecentis e civibus imperarunt legatos comitari, dato omnibus in commeatum argento. Illis igitur persuasis et ad profectionem paratis, Jonathas ejusque collegæ egressi sunt, secum habentes etiam Joannis fratrem atque milites centum, mandatis ab his qui ipsos miserunt acceptis, ut si sponte ab armis discederem, me vivum in Hierosolymitarum urbem ablegarent; sin vero repugnarem, nihil metuentes me occiderent, freti scilicet ipsorum mandato. Scripserunt autem et Joanni ut ad bellum adversus me sese accingeret; simul et Sepplioritis et Gabarenis et Tiberiensibus injungebant ut Joanni suppetias mitterent.

41. Ista mihi quum pater literis significasset, (ut qui ea acceperat ab Jesu Gamalæ filio, qui concilio interfuit, mihi scilicet amico et familiari,) valde indolui, et quod non veram cives in me adeo ingratos exstitisse, ut per invidiam de medio me tolli juberent; et quod pater me per literas vehementer obsecraverat, ad se ut venirem; dicebat enim se filium videre velle antequam mortem oppeteret. Ista sane amicis narrabam quodque post triduum regione relicta in patriam profecturus essem. Universos autem, qui ea audierant, occupabat mœror, meque lacrimantes obtestabantur, ne eos desererem, perituros si desinerent meo regi imperio. Quum autem precibus illorum non annuerem, sed de mea unius salute sollicitus essem, veriti Galilæi ne post meum discessum latronibus contemptibiliores fierent, nuncios per Galilæam omnem dimiserunt, meam de discessione sententiam indicaturos. Multi autem, quum primum id resciverunt, undique congregati sunt cum uxoribus et liberis, non tam mei, ut opinor, desiderio id agentes, quam quod sibimet metuerent: nam persuasum habuerunt, me permanente, nihil se mali adituros. Venerunt igitur ad me universi in magnum campum, ubi tum agebam: Asochis nomen ipsi est.

42. Nocte autem illa mirandum mihi objectum est somnium. Quum enim in cubile me recoissem, monstus et turbatus ex iis quæ ad me scripta erant, visus sum mihi videre quendam adstantem, dicentemque, «heus tu, qui mœres, alleva animum a mœrore, et liber esto a formidine. Quæ tu doles, magnum te reddent et in omnibus a felicissimum. Nam facies ut non hæc solum tibi prospere

« καὶ πολλὰ ἕτερα. Μὴ κάμνε δὴ μέμνησο δ' ὅτι
 « καὶ Ῥωμαῖοις δεῖ σε πολεμῆσαι. » Τοῦτον δὲ τὸν
 δειρὸν θεασάμενος, διανίσταμαι καταδῆναι προθυμού-
 μενος εἰς τὸ πεδῖον. Πρὸς δὲ τὴν ἐμὴν ὄψιν πᾶν τὸ
 5 πλῆθος τῶν Γαλιλαίων (ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε
 καὶ παῖδες) ἐπὶ στόμα βίψαντες ἑαυτοὺς καὶ δακρύον-
 τες ἰκέτευον μὴ σφᾶς ἐγκαταλιπεῖν τοῖς πολεμίοις,
 μὴδ' ἀπελθεῖν ἄσπαστα τὴν χώραν αὐτῶν ἐνύβρισμα
 τοῖς ἐχθροῖς ἐσομένην. Ὡς δὲ ταῖς δεήσεσιν οὐκ
 10 ἔπειθον, κατηγάγκασον ὄρκους μένειν παρ' ἑαυτοῖς.
 Ἐλοιδοροῦντό τε τῷ δήμῳ πολλὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν,
 ὡς εἰρηνεύεσθαι τὴν χώραν αὐτῶν οὐκ ἐῴντι.

μγ'. Ταῦτα δὲ καὶ ἐπακούον αὐτῶν καὶ βλέπων τοῦ
 πλήθους τὴν κατῆφειαν, ἐκλάσθη πρὸς ἔλεον, ἄξιον
 15 εἶναι νομίζων ὑπὲρ τοσούτου πλήθους καὶ προδῆλους
 κινδύνους ὑπομένειν. Κατανεύσας δὲ μένειν, καὶ πεν-
 ταχιλίους ἐξ αὐτῶν ὀπλίτας ἤκειν κελεύσας ἔχοντας
 ἑαυτοῖς τροφὰς, ἐπὶ τὰς οἰκίσεις διαφῆκα τοὺς ἄλλους.
 Ἐπεὶ δὲ οἱ πενταχιλίοι παρεγένοντο, τούτους ἀνα-
 20 λαβὼν καὶ τριχιλίους τοὺς σὺν ἑμαυτῷ στρατιώτας,
 ἱππεῖς δ' ὀγδοήκοντα, τὴν πορείαν εἰς Χαβωλὴν κώμην,
 Πτολεμαίδος μεθόριον οὖσαν, ἐποιήσαμην. Κάκει
 τὰς δυνάμεις συνείχον, ἐτοιμάζεσθαι σκηπτόμενος ἐπὶ
 τὸν πρὸς Πλάκιδον πόλεμον. Ἀφίκετο δ' οὗτος μετὰ
 25 δύο σπειρῶν πεζοῦ στρατεύματος καὶ ἱππέων ἰλης μῖα,
 ὑπὸ Κεστίου Γάλλου πεμφθεῖς, ἧ' ἐμπρήση τὰς κώ-
 μας τῶν Γαλιλαίων, αἱ πλησίον ἦσαν Πτολεμαίδος.
 Βαλλομένου δ' ἐκείνου χάρακα πρὸ τῆς Πτολεμαίων
 πόλεως, τίθεμαι ἀγῶν στρατόπεδον, τῆς κώμης ὅσον
 30 ἐξήκοντα σταδίου ἀποσπών. Πολλάκις μὲν οὖν τὰς
 δυνάμεις προηγάγονεν ὡς εἰς μάχην, πλέον δ' οὐδὲν
 ἀκροβολισμῶν ἐπράξαμεν. Ὁ γὰρ Πλάκιδος ὅσω περ
 ἐγίνωσκε σπευδόντα με πρὸς μάχην, αὐτὸς καταπλη-
 τόμενος ὑπεστέλλετο τῆς μέντοι Πτολεμαίδος οὐκ
 35 ἐχωρίζετο.

μδ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἀφικόμενος Ἰωνά-
 θης μετὰ τῶν συμπρέσβειων, ὧν ἔφαμεν ἐκ τῶν Ἱεροσο-
 λύμων ὑπὸ τῶν περὶ Σίμωνα καὶ Ἀνανὸν τὸν ἀρχιερέα
 πεπέμφθαι, λαβεῖν με δι' ἐνέδρας ἐπεβούλευεν· φανερῶς
 40 γὰρ ἐπιχειρεῖν οὐκ ἐτόλμα. Γράφει δὲ πρὸς με τοιαύ-
 την ἐπιστολήν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, πεμ-
 « φθέντες ὑπὸ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, Ἰωσήφῳ χαίρειν.
 « Ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτων, ἀκουσάν-
 « των τὸν ἀπὸ Γισχάλων Ἰωάννην ἐπιβεβουλευκέναι σοι
 45 « πολλάκις, ἐπέμψθημεν ἐπιπλήζοντες αὐτῷ καὶ παραι-
 « νέσοντας εἰς τὸ λοιπὸν ὑπακούειν σοι. Βουλεύεσθαι
 « δὴ σὺν σοι θέλοντες περὶ τῶν κοινῇ πρακτέων, παρα-
 « καλοῦμεν ἕκιν θάπτον πρὸς ἡμᾶς, καὶ μὴ μετὰ πολ-
 « λῶν· οὐδὲ γὰρ ἡ κώμη δύναται ἂν στρατιωτῶν πλῆθος
 50 « ὑποδέξασθαι. » Ταῦτα δ' ἔγραφον προσδοκῶντες
 δυοῖν θάτερον, ἢ ὅτι χωρὶς ὀπλῶν ἀφικόμενον πρὸς αὐ-
 τοὺς ἔξουσιν ὑποχειρίσιν, ἢ πολλοὺς ἐπαγόμενον κρινούσι
 πολέμιον. Ἦκε δὲ μοι τὴν ἐπιστολήν ἱππεὺς κομι-
 ζιν, θρασὺς ἄλλως νεανίας τῶν παρὰ βασιλεῖ ποτε

« cedant, sed et alia permulta. Itaque ne labora. Fac
 « memineris quod oporteat te cum Romanis quoque bellum
 « gerere. » Quum ista per somnum vidissem, surgebam eo
 animo ut in campum descenderem. Ubi vero me conspexerant,
 multitudo omnis Galilaeorum (erant autem in his mulieres et liberi)
 prostrata in faciem cum lacrimis supplicabant ne ipsos dederem
 in hostium potestatem, neve discederem regione ipsorum relicta
 expositaque inimicorum injuriis. Et quum precibus nihil proficerent,
 cogeabant me, adjuratione adhibita, apud se manere, jactabantque multa
 in populum Hierosolymitarum convicia, ut qui regionem suam
 pace et tranquillitate frui non sinnerent.

43. Itaque quum ista audivissem, et vidissem populi multitudinem,
 flectebam ad misericordiam, æquum esse existimans ut pro tanta
 multitudine non recusarem vel manifestum adire discrimen.
 Itaque mansurum me annuebam: quumque jussissem quinque millia
 ex ipsis cum armis et commeatu ad me venire, ceteros domum quemque
 suam dimisi. Postquam vero mihi præsto erant quinque illa mil-
 lia, assumptis his et ter mille militibus quos mecum habebam,
 et equitibus octoginta, recta contendebar ad vicum Chabolo in
 Ptolemaidis confiniis situm: atque ibi continebam exercitum,
 simulans mihi bellum gerendum esse contra Placidum. Is autem
 advenit cum duabus peditum cohortibus et ala una equitum,
 missus a Cestio Gallo, ut incenderet Galilaeorum vicos, qui
 proximi erant Ptolemaidis. Dumque ille ante Ptolemaensium urbem
 vallum exstrueret, ipse etiam, quum stadiis circiter sexaginta a
 Chabolo abessem, castra metatus sum. Et sæpe quidem militem
 utrinque produximus, quasi prælio congressuri, sed non ultra
 velitationes processimus. Placidus enim, in quantum norat me
 modis omnibus agere ut pugnam inirem, præ metu prælium
 detrectabat: veruntamen a Ptolemaide non recessit.

44. Per idem autem tempus advenit Jonathas cum collegis,
 quem missum Hierosolymis diximus a factione Simonis et Anani
 pontificis, et insidias ad me capiendum intendebat: non enim
 audebat aperto Marte me adoriri. Ad me vero hujusmodi epistolam
 scribit. « Jonathas et qui cum eo missi sunt ab Hierosolymis
 Josepho S. Nos ab Hierosolymitarum primoribus, qui audiverant
 Joannem Gischalenum sæpe tibi insidias tetendisse, missi sumus,
 ut illum increparemus, et in posterum facere admoneremus.
 quicquid tu imperabis. Itaque quum nobis in animo sit tecum
 deliberare de iis quæ in communem tibi nobis cum utilitate agenda
 sint, obsecramus ut ad nos ocus non magno comitatu venias:
 neque enim vicus hic excipiendi est militum multitudinem. »
 Atque hæc scribebant, alterutrum exspectantes, aut fore ut me ad
 ipsos sine armis venientem in sua potestate haberent, aut ut
 multos mecum adducentem pro hoste condemnarent. Istas ad me
 literas deferens veniebat eques, juvenis alioqui audaculus,
 qui olim sub rege stipendia meruerat. Erat au-

στρατευσαντων. Ἦν δ' ὥρα νυκτὸς ᾗδε δευτέρα, καθ' ἣν ἐτύγγανον μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν Γαλιλαίων πρώτων ἐστιώμενοι. Οὗτος δὲ, παραγγελλαντος οὐκέτι μοι ἔκειν τινὰ ἱππέα Ἰουδαῖον, εἰσκληθεὶς ἐμοῦ κελύσαντος, ἤσπαστο μὲν οὐδ' ὄλω, τὴν δὲ ἐπιστολὴν προτείνας, « ταύτην, εἶπεν, οἱ ἐξ Ἱεροσολύμων « ἦκοντες πεπόμφασί σοι. Γράψε δὲ τάχιστα καὶ σύ « καὶ γὰρ ἐπείγομαι πρὸς αὐτοὺς ὑποστρέφειν. » Οἱ μὲν οὖν κατακείμενοι τὴν τοῦ στρατιώτου τὸλμαν ἐθαύμασαν, ἐγὼ δὲ καθίζεσθαι παρεκάλουν καὶ συνδειπνῆν ἡμῖν. Ἀρνησάμενός δὲ, τὴν μὲν ἐπιστολὴν μετὰ χεῖρας εἶχον ὡς ἐδεξάμεν, πρὸς δὲ τοὺς φίλους περὶ πραγμάτων ἐτέρων τὴν διμιλίαν ἐποιούμην. Μετ' οὐ πολλὴν δὲ ὥραν ἐξαναστάς, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπολύσας ἐπὶ κοίτην, τέσσαρας δὲ μοι μόνων τῶν ἀναγκαίων φίλων προσμείναι κελύσας, καὶ τῷ παιδί προστάξας οἶνον ἐτοιμάσαι, τὴν ἐπιστολὴν ἀναπτύξας ἠρδενὸς ἐμβλέπωντος, καὶ αὐτὴς ταχὺ συνείς τὴν τὴν γεγραφότων ἐπείνοια, πάλιν αὐτὴν ἐσημηνάμην. Καὶ ὡς μὴ προανεγνωκώς, ἀλλὰ μετὰ χεῖρας αὐτὴν ἔχων, προσέταξα τῷ στρατιώτῃ δραχμὰς εἴκοσιν ἐφόδιον δοθῆναι. Τοῦ δὲ λαβόντος καὶ χάριν ἔχειν φήσαντος, συνείς τὴν αἰσχροκερδίαν αὐτοῦ, καὶ ὡς ταύτῃ μάλιστα ἐστὶν ἁλώσιμος, « ἀλλ' εἰ συμπεῖν ἡμῖν, ἔφην, « θελήσεις, λήψαι κατὰ κύαθον δραχμὴν μίαν. » Ὁ δ' ἀσμένως ὑπήκουσεν, καὶ πολὺν τὸν οἶνον προσφερόμενος ὑπὲρ τοῦ πλείον λαθεῖν ἀργύριον, καὶ μεθύσθεις οὐκέτι τὰ ἀπόρρητα στέγειν ἐδύνατο, ἀλλ' ἐφραζεν οὐκ ἐρωτώμενος τὴν τε συνεκευασμένην ἐπιβουλὴν καὶ ὡς κατεψηφισμένος εἶην θάνατον παρ' αὐτοῖς. Ταῦτα ἀκούσας ἀντιγράφω τὸν τρόπον τούτον. « Ἰωσήπος « Ἰωνάθην καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ χαιρεῖν. Ἐρρωμένους « ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἔκειν πυθόμενος ἔδομαι, « μάλιστα δ' ὅτι δυνήσομαι, παραδοῦς ὑμῖν τὴν τῶν « ἐνθάδε πραγμάτων ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν πατρίδα πο- « ρευθῆναι· τοῦτο γὰρ καὶ πάσαι ποιεῖν ἤθελον. « Ἐδεῖ μὲν οὖν μὴ μόνον εἰς Ξαλὼ παραγενέσθαι με « πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ πόρρω, καὶ μὴδὲ κελυσάντων. « Συγγνώμης δὲ τυχεῖν ἀξιώ μὴ δυνάμενος τοῦτο « ποιῆσαι. Παραφυλάσσω γὰρ ἐν Χαβωλὼ Πλάκιν « δὸν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα. « Ἦκετε οὖν ὑμεῖς πρὸς με τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνόντες. « Ἐρρωσθε. »

με'. Ταῦτα γράψας καὶ δοὺς τῷ στρατιώτῃ φέρειν, συνέξέπεμψα τριάκοντα τῶν Γαλιλαίων δοκιμωτάτους, ὑποδόμενος αὐτοῖς ἀσπασάσθαι μὲν ἐκείνους, ἕτερον δὲ μηδὲν λέγειν. Ἐταξα δὲ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πιστῶν ὀπλιτῶν ἓνα παραφυλάξοντα, μή τις τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην διμιλία γένηται. Καὶ οἱ μὲν ἐπορεύθησαν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, τῆς πρώτης πείρας ἀμαρτόντες, ἑτέραν ἐπιστολὴν μοι τοιαύτην ἐπέμψαν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ « Ἰωσήπου χαιρεῖν. Παραγγελλομέν σοι χωρὶς δ- « πλιτῶν εἰς τρίτην παραγενέσθαι πρὸς ἡμᾶς εἰς Γα-

tem hora noctis jam secunda, et tum forte amicos et Galilæorum primores convivio excipiebam. Hic sane, quum mihi nunciasset famulus adesse equitem quendam Judæum, intro jussu meo vocatus, ne salutare quidem me dignatus est, sed porrecta epistola, hanc, « inquit, tibi miserunt legæ « ti Hierosolymitani. Scribe jam et tu quam celerrime: nam « mihi necesse est reditum ad ipsos accelerare. » Et ii quidem qui accumbabant valde mirati sunt militis audaciam; ego vero obsecrabam ut discumberet et nobiscum epularetur. Quum autem abnuisset, epistolam quidem, uti eam acceperam, manu tenebam, cum amicis vero aliis de rebus colloquebar. At non multo post quum surrexissem, et alios quidem cubitum dimissem, quattuor vero solum e necessariis meis et amicis manere hortatus essem, jussissemque puero ut vinum appararet, literis explicatis quum nemo animadverteret, statimque ex iis intellecto quid sibi velint, rursum illas obsignabam, et quasi nondum eas legissem, sed manibus adhuc tenens, præcepi ut drachmæ viginti militi darentur in viaticum. Quas quum ille accepisset, seque mihi gratias habere dixisset, inde conjiciens hominem lucri valde cupidum esse, quodque hac parte facillime expugnari posset, dicebam, si nobiscum potare volueris, in singulos cyathos drachmam accipies. Ille libenter dicto audiebat, multoque vino epoto, quo plus pecuniæ auferret, tandemque ebrius factus, non amplius secreta tacere potuit; sed nemine rogante narrabat insidias mihi structas, quodque ipsorum decreto morti essem addictus. Quibus auditis ad hunc modum rescripsi. « Josephus Jonathæ « ejusque collegis S. Audito vos bona cum valetudine in « Galilæam pervenisse, equidem lætor, idque maxime, « quod, rerum in hac regione cura vobis commissa, liceat « mihi in patriam reverti: hoc enim facere mihi jam pri- « dem in votis fuit. Et oportebat quidem me, ut vos « convenirem, non solum in Xaloth proficisci, sed et lon- « gius, etiamsi a vobis non accerserer. Rogo tamen ve- « niam mihi detis, quod non possim quod volui facere, « Nam apud Chabolo motus Placidi observo, in animo id « habentis ut in Galilæam ascendat. Vos igitur, quum hanc « epistolam legeritis, ad me venite. Valete. »

45. Quum has literas scripsissem, militique, qui eas perferret, dedissem, misi cum eo triginta Galilæorum spectatissimos, quibus jussi ut legatos salutarent quidem, nihil vero præterea dicerent. Singulis autem horum adjuncti e militibus unum fidiissimum, qui eos observaret an qui a me missi erant sermones sererent cum Jonathæ ejusve sociis. Et illi quidem profecti sunt; Jonathas vero sociique, ubi primum iis non successit tentamen, alteram mihi miserunt epistolam, hujusmodi verbis. « Jonathas ejusque colle- « gæ Josepho S. Tibi denunciamus mandamusque ut tertio « abhinc die sine militibus venias ad nos in oppidum Gaba-

« βαρὺ κώμην, ἵνα διακούσωμεν τῶν πρὸς Ἰωάννην
 « ἐγκλημάτων σοι γεγυμένων. » Ταῦτα γράψαντες
 καὶ ἀσπαράμενοι τοὺς Γαλιλαίους οὓς πέποιμα, ἀφί-
 κοντο εἰς Ἰάφραν κώμην μεγίστην οὖσαν τῶν ἐν τῇ Γα-
 5 λιλαιᾷ, τεύχεσιν ὀχυρωτάτην καὶ πολλῶν οἰκητόρων
 μεστήν. Ἰππητῖαζεν δὲ τὸ πλῆθος αὐτοὺς μετὰ γυ-
 ναϊκῶν καὶ τέκνων, καὶ κατεβόων κελεύοντες ἀπιέναι
 καὶ μὴ φθονεῖν αὐτοῖς ἀγαθοῦ τοῦ στρατηγοῦ. Παρη-
 ρεθίζοντο δὲ ταῖς φωναῖς οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, καὶ φα-
 10 νεροῦν μὲν τὴν ὁργὴν οὐκ ἐτόλμων, οὐκ ἀνώσαντες δ'
 αὐτοὺς ἀποκρίσεως, εἰς τὰς ἄλλας κώμας ἐπορεύοντο.
 Ὅμοιοι δ' ὑπῆντων αὐτοῖς παρὰ πάντων αἱ καταβολή-
 σεις, μεταπίσειν αὐτοὺς βούωντων οὐδένα περὶ τοῦ μὴ
 στρατηγὸν ἔχειν ἰώσηπον. Ἀπρακτοὶ δὲ παρὰ τού-
 15 των ἀπελθόντες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς Σέπφωριν,
 μεγίστην τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλιν, ἀφικνοῦνται. Οἱ
 δ' ἐντεύθεν ἄνθρωποι πρὸς Ῥωμαίους ταῖς γνώμας
 ἀποβλέποντες ἐκείνοις μὲν ὑπῆντων, ἐμὲ δὲ οὔτε ἐπῆ-
 νουν οὔτε ἐβλασφήμουν. Παρὰ δὲ Σεπφωριτῶν εἰς
 20 Ἀσυρίν καταβάντες, οἱ ἐντεύθεν παραπλησίως τοῖς Ἰα-
 φρηνοῖς κατεβόων αὐτῶν. Οἱ δὲ τὴν ὁργὴν οὐκέτι κατα-
 σχόντες κελεύουσι τοῖς μετ' αὐτῶν ὀπλίταις τύπτειν
 ξύλοις τοὺς καταβῶντας. Κατὰ Γάβαρα δὲ γενομέ-
 νους ὑπαντίζει μετὰ τρισχιλίων ὀπλιτῶν Ἰωάννης.
 25 Ἐγὼ δ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἥδη συνεῖς ὅτι διεγνώκασι
 πρὸς με πολεμεῖν, ἀναστὰς ἀπὸ Χαβωλῶ μετὰ τρισχι-
 λίων ὀπλιτῶν, καταλιπὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πιστό-
 τατον τῶν φίλων, εἰς Ἰωτάπατα παρεγενόμενην, πλησίον
 αὐτῶν εἶναι βουλόμενος ὅσον ἀπὸ τεσσαράκοντα στα-
 30 δίων· καὶ γράφω πρὸς αὐτοὺς τάδε. « Εἰ πάντως με
 « πρὸς ὑμᾶς ἐλθεῖν βούλοσθε, διαχόσια καὶ τέσσαρες
 « κατὰ τὴν Γαλιλαίαν εἰσι πόλεις καὶ κώμαι τούτων
 « εἰς ἣν θελήσετε παραγενήσομαι χωρὶς Γαβάρων καὶ
 « Γισγάλων. Ἡ μὲν γὰρ πατρίς ἐστὶν Ἰωάννου, ἡ
 35 « δὲ σύμμαχος καὶ φίλη. »
 μς'. Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην οὐκέτι μὲν ἀντιγράφουσιν, συνέδριον δὲ τῶν φί-
 λων καθιστάντες καὶ τὸν Ἰωάννην παραλαβόντες ἐβου-
 λούοντο τίνα τρόπον ἐπιχειρήσωσι μοι. Καὶ Ἰωάννη
 40 μὲν ἐδόκει γράφειν πρὸς πάσας τὰς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ
 πόλεις καὶ κώμας· εἶναι γὰρ ἐν ἐκάστη πάντως ἕνα
 γοῦν καὶ δεύτερον διάφορον ἐμοὶ, καὶ καλεῖν τούτους
 ὡς ἐπὶ πολέμιον. Πέμπειν δ' ἐκέλευε τὸ δόγμα τοῦτο
 καὶ εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, ἵνα κἀκεῖνοι
 45 γνόντες ὑπὸ τῶν Γαλιλαίων κεκρίσθαι με πολέμιον, καὶ
 αὐτοὶ ψηφίσωνται. Γενομένου γὰρ τοῦτου καὶ τοὺς
 εὐνῶς ἔχοντάς μοι Γαλιλαίους ἐγκαταλείψειν ἐφ' ὀφθη-
 θέντας. Ταῦτα συμβουλευσάντος Ἰωάννου, σφόδρα καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἤρεσε τὰ λεχθέντα. Περὶ δὲ ὥραν τῆς
 50 νυκτὸς τρίτην εἰς γνῶσιν ἤκέ μοι ταῦτα, Σαχχαίου τῶν
 σὺν αὐτοῖς τινος αὐτομολήσαντος πρὸς με καὶ τὴν ἐπι-
 χεῖρσιν αὐτῶν ἀπαγγέλλαντος. Οὐκέτι δὲ ἤδην ὑπερ-
 τίθεσθαι τὸν καιρὸν· ἀξίον δὲ κρίνας Ἰάκωβον ὀπλί-
 τῃν τῶν περὶ ἐμὲ πιστῶν κελεύει διακοσῶν ὀπλί-

« roth, ex te cognituros de criminationibus quæ Joanni
 « objecisti. » His scriptis et consulatatis Galilæis quos
 miseram, veniunt in Japham, vicum Galilææ maximum,
 mœnibus munitissimum, plenumque incolarum. Obviam
 autem eis prodiit universa multitudo virorum cum uxoribus
 et liberis, et sublato clamore jubebant eos discedere, et
 ducem bonum ipsis non invidere. Ista vociferatione valde
 irritati erant Jonathas ejusque collegæ; et iram quidem
 patefacere non audebant, illos vero nullo dignati responso,
 alios adibant vicos. Clamore autem non dissimili ab omni-
 bus excipiebantur, vociferantibus neminem posse ipsos a
 sententia dimovere Josephum pro duce habendi. Jonathas
 igitur ejusque collegæ re infecta illinc discedentes Seppho-
 rim se recipiunt, urbem omnium in Galilæa maximam.
 Istius autem loci homines, animis in Romanos propenden-
 tes, illis quidem obviam ibant, de me vero nihil dicebant,
 neque in laudem neque in vituperium. At quum a Seppho-
 ritis in Asochin descendissent, ejus incolæ similiter ac
 Japheni clamoribus eos excipiebant. Illi vero, utpote qui
 iram non amplius cohibendo erant, jubent suos milites
 fustibus eos cædere qui adversus ipsos inclamarent. At
 postquam Gabara venerant, Joannes illis occurrit cum tri-
 bus militum millibus. Proinde ego, qui jam ex literis
 præsenseram quod mihi bellum inferre decreverint, Cha-
 bolo digressus cum tribus militum millibus, relictoque in
 castris amicorum fidissimo, Jotapata me conferebam, ut
 qui ab illis longius quadraginta stadiis abesse nollem: scri-
 psique eis in hunc modum. « Si omnino me conventum
 « esse expetitis, in Galilæa urbes sunt vicique quattuor et
 « ducenti: horum in quemcunque, prout vos statueritis,
 « ipse veniam, præter Gabara et Gischala. Nam hæc
 « quidem civitas patrias est Joanni, illa vero socia et
 « amica. »

46. Quum istas literas accepissent Jonathas ejusque col-
 legæ, non amplius ad me rescribunt: sed convocato ami-
 corum concilio et in id adhibito Joanne, consultabant quo
 modo me possent aggredi. Et Joanni quidem videbatur
 scribi oportere ad omnes in Galilæa urbes vicosque: esse
 enim omnino in singulis unum et alterum in diversum a
 me abeuntes, illosque vocandos esse tanquam adversus
 hostem. Atque decretum hoc mittendum esse jubebat etiam
 in Hierosolymitarum urbem, ut quum et illis cognitum esset
 me a Galilæis haberi pro hoste, idem et ipsi confirmatum
 irent. Quod si fieret, fore aiebat ut Galilæi, quotquot be-
 nevolis uterer, perterriti me desererent. Quum ita eis con-
 sultauisset Joannes, valde ceteris placuere quæ dicebat.
 Ceterum sub horam noctis tertiam ista mihi innotuerunt,
 beneficio Sacchæi cujusdam, qui cum illis erat, et ad me
 transfugit, et quid molirentur renuntiavit. Noveram autem
 non amplius cunctandum esse. Itaque quum virum idoe-
 neum existimasset Jacobum, e fidis qui circa me erant
 militibus jubeo ut ducentia assumptis exitus omnes e

τας λαβόντα φρουρεῖν τὰς ἀπὸ Γαβάρων εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐξόδους, καὶ τοὺς παριόντας συλλαμβάνοντα πρὸς ἐμὲ πέμπειν, μάλιστα δὲ τοὺς μετὰ γραμμάτων ἀλίσκομένους. Ἰερεμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν φίλων μου
 5 μετὰ ἐξακοσίων ὀπλιτῶν εἰς τὴν μεθόριον τῆς Γαλιλαίας ἔπεμψα, τὰς ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ὁδοὺς παραφυλάσσοντα, πρόσταγμα ἰδοὺς κἀκείνῳ τοὺς μετ' ἐπιστολῶν δειύοντας συλλαμβάνειν, καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπου φυλάττειν, τὰ δὲ γράμματα
 10 πρὸς ἐμὲ διαπέμπειν.

μζ'. Ταῦτα τοῖς πεμπομένοις ἐντειλάμενος Γαλιλαίοις διήγγειλα κελεύων εἰς τὴν ἐπιούσαν ἀναλαβόντας τὰ δῖπλα καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφὴν εἰς Γαβάρῳ κώμην παραγενέσθαι πρὸς με. Τῶν δὲ περὶ ἐμὲ ὀπλιτῶν
 15 μοίρας τέτταρας νείμας, τοὺς πιστοτάτους αὐτῶν περὶ τὴν τοῦ σώματος φυλακὴν ἔταξα, ταξιαρχούς αὐτοῖς ἐπιστήσας, καὶ φροντίζειν κελεύσας ὑπὲρ τοῦ μηδένα στρατιώτην ἄγνωστον αὐτοῖς συναμίγνυσθαι. Τῇ δ' ἐπιούσῃ περὶ πέμπτην ὥραν ἐν Γαβάρῳ γενόμενος
 20 εὐρίσκω πᾶν τὸ πεδίον τὸ πρὸ τῆς κώμης ὀπλιτῶν πλήρες, τῶν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὴν συμμαχίαν παρόντων, ὡς αὐτοῖς παρηγγέλλειν· πολλὸς δὲ καὶ ἄλλος ἐκ τῶν κομῶν ὄχλος συνέτρεχεν. Ἐπεὶ δὲ καταστάς εἰς αὐτοὺς λέγειν ἤρξαμην, ἐβόων ἅπαντες εὐεργέτην καὶ
 25 σωτήρα τῆς χώρας αὐτῶν καλοῦντες. Καθὼ χάριν αὐτοῖς ἔχειν δηλολογήσας συνεβούλευον πρὸς μηδένα μῆτε πολεμεῖν μῆτε ἀρπαγῇ λαμβάνειν τὰς χώρας, ἀλλὰ σκηνοῦν κατὰ τὸ πεδίον ἀρκουμένους τοῖς ἑαυτῶν ἐφοδίοις· θέλειν γὰρ ἔφασκον τὰς ταραχὰς χωρὶς φόνων
 30 καταστεῖλαι. Συνέβη δὲ αὐθημερὸν εἰς τὰς ὑπ' ἐμοῦ κατασταθείσας τῶν ὁδῶν φυλακὰς τοὺς παρὰ τοῦ Ἰωάνθου πεμφθέντας μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐμπεσεῖν. Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐφυλάχθησαν ἐπὶ τῶν τόπων, ὡς παρήγγειλα, τοῖς δὲ γράμμασιν ἐντυχὼν πλήρεσι βλασφημιῶν
 35 καὶ ψευσμάτων, οὐδενὶ ταῦτα φράσας, ἤρμῃ ἐπ' αὐτοὺς διεννοούμεν.

μη'. Ἀκούσαντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην περὶ τῆς ἐμῆς ἀφίξεως, τοὺς ἰδίους πάντας ἀναλαβόντες καὶ τὸν Ἰωάννην, ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰησοῦ οἰκίαν· βᾶρις
 40 δ' ἦν αὕτη μεγάλη καὶ οὐδὲν ἀκροπόλεως ἀποδέουσα. Κρύψαντες οὖν λόγον ὀπλιτῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰς ἄλλας ἀποκλείσαντες θύρας, μίαν δὲ ἀνοίξαντες, προσεδόκων ἦκειν ἐκ τῆς ὁδοῦ με πρὸς αὐτοὺς ἀσπασόμενον. Καὶ δὴ διδῶσιν ἐντολὰς τοῖς ὀπλίταις, ἐπειδὴν παραγένωμαι
 45 μόνον εἰσελθεῖν ἑᾶσαι, τοὺς ἄλλους ἀπείρξαντας· ὅτω γὰρ ὥροντό με γενήσεσθαι βραδίας αὐτοῖς ὑποχείριον. Ἐψεύσαντο δὲ τῆς ἑλπίδος. Ἐγὼ γὰρ τὴν ἐπιβουλὴν προαισθόμενος, ὡς ἐκ τῆς ὁδοῦ παρεγνόμην, καταλύσας ἀντικρυς αὐτῶν καθέουειν ἐσκηπτόμην. Καὶ
 50 οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπολαμβάνοντες ὄντως ἀναπαύεσθαι με καθυπνωμένον, ὥρμησαν καταβάντες εἰς τὸ πεδίον μεταπειθεῖν αὐτοὺς ὡς ἐμοῦ κακῶς στρατηγούτος. Τάνακτα δὲ αὐτοῖς συνέπεσεν. Ὁρθέτων γὰρ εὐθὺς ἐγένετο βοῇ παρὰ τῶν Γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν

Gabaris in Galilæam custodiret, et quotquot præterirent comprehensos ad me mitteret, eosque inprimis qui cum literis caperentur. Ac Jeremiam, et ipsum ex amicis meis, cum sexcentis militibus misi in confinia Galilææ, qui vias inde in Hierosolymitarum urbem ducentes caute observaret, dato illi in mandatis, ut iter facientes cum literis corripere, hominesque in vincula coniectos istic loci in custodia teneret, literas vero ad me deferendas curaret.

47. Ista quum iis, qui missi erant, imperassem, Galilæis per nuncios edixi ut in crastinum cum armis et trium dierum cibariis mihi ad Gabaroth vicum præsto essent. Illis vero, quos circa me habebam, militibus in tres cohortes divisus, fidissimos illorum in corporis custodiam adhibui, et centuriones eis præfeci, qui jussi erant sedulo curare ne quem militem ignotum suis immisceri sinerent. Postridie autem ejus diei, circiter horam quartam, quum essem in vico Gabaroth, invenio campum omnem ante oppidum a militibus occupatum, qui a Galilæa mihi in auxilium aderant, sicuti eis præceperam: et præter hos ingens multitudo e vicis eo confluxerat. Postquam vero in medium surrexi, verba illis facturus, clamorem omnes sustulerunt, benefactorem appellantes me et regionis suæ servatorem. Tum ego, me gratiam illis habere professus, consilium dedi ut nec quenquam pugna lacerarent, nec vi invaderent regiones, sed in agris tentoria figerent, contenti suis stipendiis: nam mihi in animo esse dicebam omnem tumultum absque cæde componere. Accidit autem ut qui ab Jonathæ missi erant cum literis, eodem die in viarum custodias incidèrent, quæ a me constitutæ erant. Et viri quidem, prout jusseram, istic locorum tenebantur; literis vero perlectis, quæ calumniis plenæ erant et mendaciis, mecum statuebam, ne verbo quidem cuiquam facto, ad eos aggrediendum propere.

48. At Jonathas ejusque collegæ, quum de adventu meo nonnihil accepissent, cum omnibus suis et Joanne se receperunt in domum Jesu: quæ turris erat magna, et nihil ab arce differens. Itaque quum in eam militum cohortem abdidissent, unamque januam aperuissent reliquis oclusis, exspectabant me ad ipsos salutandum ex itinere venturum. Adeoque militibus præcipiunt ut me, simul atque adfuerim, solum ingredi sinerent, ceteris repulsis: sic enim putabant me facile posse in ipsorum potestatem redigi. Verum spe sua falsi sunt: nam ego, qui insidias præsenferam, quum primum e via pervenissem, et in devorsorium illis ex adverso situm me recepissem, dormitum ire simulabam. Atque Jonathas siquæ, existimantes me somno oppressum requiescere, facto in campum descensu, tentarunt eos ad se pertrahere, quasi male ducis officio fungerer. Verum res longe aliter cecidit. Nam ad primum illorum conspectum Galilæi clamorem ediderunt, plane sua erga me ducem be-

στρατηγὸν εὐνοίας ἄξι· κατὰ μέμφιν τε ποιοῦντο τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὅτι πάρεσιν, οὐδὲν μὲν αὐτοὶ κακὸν προπεπονθότες, ἀνατρέφοντες δὲ τὰ ἐκείνων πράγματα· καὶ παρεκελεύοντο ἀπιέναι· μὴ γὰρ ἂν ποτε μετα-
 5 πεισθῇναι προστάτην ἔτερον ἂν· ἐμοῦ λαβεῖν. Τούτων ἀπαγγελλόντων μοι προελθεῖν εἰς μέσους οὐκ ὤκνησα. Κατέβαινον οὖν εὐθέως αὐτὸς τί λέγουσιν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκουσόμενος. Προελθόντος δέ μου κρότος παρὰ παντός τοῦ πλήθους εὐθὺς ἦν, καὶ μετ' εὐφημιῶν
 10 ἐπιδοῇσεις χάριν ἔχειν ὁμολογούντων τῇ ἐμῇ στρατηγίᾳ. μὴ. Ταῦτα δ' οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκούοντες ἐρο-
 δήθησαν μὴ καὶ κινδυνεύσωσιν ἀποθανεῖν, ἐπ' αὐτοὺς ἐρμησιάντων τῶν Γαλιλαίων κατὰ τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν. Δρασμὸν οὖν ἐπενόουν. Μὴ δυνήβητες δὲ ἀπελθεῖν,
 15 (προσμεῖναι γὰρ αὐτοὺς ἡξίωσα,) κατήφισαν ἐκστησά-
 μνοι τῷ λόγῳ. Προσάξας οὖν τῷ μὲν πλήθει τὰς εὐφημίας πάντας ἐπισχεῖν, καὶ τῶν ὀπλιτῶν τοὺς πι-
 στοτάτους ταῖς δόσις ἐπιστήσας, ὑπὲρ τοῦ φρουρεῖν μὴ ἀπροσδοκῆτως ἡμῖν ὁ Ἰωάννης ἐπιπέσει, παραινέσας δὲ
 20 καὶ τοῖς Γαλιλαίοις ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, μὴ πρὸς τὴν ἔξοδον τῶν πολεμιῶν, ἐὰν γένηται τις αἰφνίδιος, τα-
 ραχθῶσιν, πρῶτον τῆς ἐπιστολῆς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνά-
 θην ὑπεμίμνησκον, ὃν τρόπον γράψειαν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπεμφθαι, διαλύσοντές μου τὰς
 25 πρὸς τὸν Ἰωάννην φιλονεικίας, ὥς παρακαλέσειάν με πρὸς αὐτοὺς ἀρικήσθαι. Καὶ ταῦτα διεξιὼν τὴν ἐπι-
 στολὴν εἰς μέσους προὔτεινον, ἵνα μηδὲν ἀρνήσασθαι δυνήθωσιν, ἐλεγχόντων αὐτοὺς τῶν γραμμάτων. « Καὶ
 « μὴν, ἔφην, Ἰωνάθη ὑμεῖς τε οἱ συμπρέσβεις, εἰ
 30 « πρὸς Ἰωάννην κρινόμενος, ὑπὲρ τοῦ παραστήσαι τὸν
 « ἐμαυτοῦ βίον, δύο τινὰς ἢ τρεῖς μάρτυρας καλοὺς
 « κάγαθους ἤγαγον, δῆλον ὡς ἀνάγκην ἂν εἴχετε, προεξ-
 « ἐτάσαντες καὶ τοὺς τούτων βίους, ἀπαλλάξαι με τῶν
 « ἐγκλημάτων. Ἴν' οὖν γνῶτε καλοὺς πεπραχῆσθαι μοι
 35 « τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν, τρεῖς μὲν μάρτυρας ὀλίγους
 « εἶναι νομίζω τῷ καλῶς βεβιωκότῃ· τούτους δὲ πάντας
 « ἑμὶν δίδωμι. Παρὰ τούτων οὖν πύθεσθε τίνα τρό-
 « πον ἐβίωσα, εἰ μετὰ πάσης σεμνότητος καὶ πάσης δὲ
 « ἀρετῆς ἐνθάδε πεπολίτευμαι. Καὶ δὴ ὀρκίζω ὑμᾶς,
 40 « ὦ Γαλιλαῖοι, μηδὲν ἐπικρύψασθαι τῆς ἀληθείας, λέ-
 « γειν δ' ἐπὶ τούτων, ὡς δικαστῶν, εἴ τι μὴ καλῶς πέ-
 « πραχται. »

ν'. Ταῦτ' ἔτι λέγοντός μου, κοιναὶ παρὰ πάντων ἐ-
 γίνοντο φωναί, καλούντων εὐεργέτην με καὶ σωτήρα.
 45 Καὶ περὶ μὲν τῶν πεπραγμένων ἐμαρτύρουν, περὶ δὲ
 τῶν παρχησομένων παρεκάλουν. Πάντες δ' ὡμνουν
 ἀνυδρίστους μὲν ἔχειν τὰς γυναῖκας, λελυπησθαι δὲ μη-
 δέποτε μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τοῦτο δύο τῶν ἐπιστο-
 λῶν ἅς οἱ κατασταθέντες ὑπ' ἐμοῦ φρουροὶ, πεμφθείσας
 50 ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἐλόντες, ἀπεστάλκεισαν
 πρὸς ἐμὲ παρανεγίνωσκον τοῖς Γαλιλαίοις, πολλῶν
 βλασφημιῶν πλήρεις καὶ καταψευδομένας ὅτι τυραννίδι
 μᾶλλον ἢ στρατηγίᾳ χρῶμαι κατ' αὐτῶν· ἑτέρα τε
 πολλὰ πρὸς τούτους ἐνεγέγραπτο μηδὲν παραλείπόντων

JOSEPHUS. I.

nevolentia dignum : et Jonatham ejusque collegas incusa-
 bant, quod adessent, nulla quidem ipsi lacessiti injuria,
 res vero ipsorum funditus eversuri : eosque ad discedendum
 hortabantur : nunquam enim se eo adduci posse ut alium
 pro me acciperent qui ipsis praesesset. His mihi renunciatis,
 nihil quicquam dubitavi in medium prodire. Itaque conti-
 nuo ipse descendebar, auditurus quid Jonathas ejusque
 collegae dicerent. Mihi autem in publicum progresso statim
 a populo universo applausum est, laetisque acclamationibus
 me praedicarunt, gratias se habere fatentes meo ductui et
 imperio.

49. Quum autem ista audirent Jonathas et qui cum eo
 erant, valde timuerunt ne mortis discrimen adirent, facto
 in eos a Galilaeis impetu mei in gratiam. Itaque de fuga
 cogitabant. Verum quum abire non potuissent, (postulavi
 enim ab ipsis ut manerent,) maestis vultuque demisso stabant
 verbis meis attoniti. Itaque quum multitudini quidem im-
 perassem ut mihi adeo acclamare omnino desinerent, et
 militum fidissimos viis ad eas custodiendas praeficissem,
 ne nos inopinantes Joannes adoriretur, Galilaeos vero etiam
 in armis esse admonuissem, ne ad hostium incursum, si
 quis repente fieret, turbarentur; primo Jonatham ejusque
 collegas commonefaciebam epistolae, quemadmodum ad me
 scripserint, missos se a communi Hierosolymitarum ad
 contentiones quae mihi cum Joanne erant finiendas, et ut
 me obsecraverint ipsos convenire. Hisque commemoratis,
 epistolam coram ipsis proferebam, ne quid infitiri possent,
 dum literis ipsos coarguerem. « Atqui, dicebam, o Jona-
 « tha vosque ejus collegae, si mihi cum Joanne contententi
 « reddenda esset vitae meae ratio, adductis pro me duobus
 « tribusve testibus qui viri essent probi et honesti, procul
 « dubio necesse fuisset, facta in illorum vitas inquisitione,
 « ab intentato crimine me absolvi. Ut igitur sciatis bene
 « a me administratas esse res Galilaeae, tres quidem testes
 « paucos esse arbitror ei qui vitam recte instituerit; hos
 « vero universos vobis exhibeo sistoque. Itaque ab his
 « vitae meae rationem poscite, annon cum omni honestate
 « atque etiam virtute omni hic versatus fuerim. Et vos
 « sane cunctos, o Galilaei, adjuro ne quid veri occultetis
 « aut dissimuletis, sed coram his tanquam iudicibus dica-
 « tis, si quid minus recte factum fuerit. »

50. Vix ista loquutus sum, quum una omnium vox exori-
 tur, benefactorem me suum et servatorem appellantium.
 Et anleactis quidem testimonium perhibebant, in agendis
 vero adhortabantur. Affirmabant etiam omnes jurejurando
 se uxorum quidem pudicitiam salvam habere, neminem
 vero unquam a me dolore injuriave affectum. Deinde epi-
 stolas duas ab Jonatha ejusque collegis datas, quas custodes
 a me constituti interceptas mihi miserant, praelegebam Ga-
 lilaeis, perquam plenas maledictis, meque falso insimulantes,
 quod pro tyranno potius quam duce apud ipsos me gererem;
 insuper et alia multa in iis perscripta erant, illis nihil men-

ἀναισχύντου ψευδολογίας. Ἐφ' ἣν δ' ἐγὼ πρὸς τὸ πλῆθος τὰ γράμματα λαβεῖν, δόντων ἑκουσίως τῶν κομιζόντων· οὐ γὰρ ἐβουλόμην αὐτοὺς τὰ περὶ τὰς φρουρὰς τοὺς ἐναντίους εἰδέναι, μὴ δέισαντες τοῦ γράφειν ἀποστῶσιν.

να'. Ταῦτα ἀκοῦσαν τὸ πλῆθος σφόδρα παροξυνθέν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὄρμα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ συμπαρόντας, ὡς διαφθεροῦντες. Κὰν ἐπεπράχρισαν τὸ ἔργον, εἰ μὴ τοὺς μὲν Γαλιλαίους ἔπαυσα τῆς ὀργῆς, τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην δ' ἔφην συγγινώσκειν τῶν ἤδη πεπραγμένων, εἰ μέλλοιεν μετανοήσκειν καὶ πορευθέντες εἰς τὴν πατρίδα λέγοιεν τοῖς πέμψασι τάληθ' ὑπὲρ τῶν ἐμοὶ πεπολιτευμένων. Ταῦτ' εἰπὼν ἀπέλυον αὐτοὺς, καίτοι γινώσκων ὅτι μὴδὲν ὄν ὑπέσχητο ποιήσουσιν. Τὸ πλῆθος δὲ εἰς ὀργὴν ἐξεκατέτο κατ' αὐτῶν, καὶ μετὰ παρακάλου ἐπιτρέπιν αὐτοῖς τιμωρήσασθαι τοὺς τοιαῦτα τολμήσαντας. Παντοῖος μὲν οὖν ἐγενόμην πείθων αὐτοὺς φείσασθαι τῶν ἀνδρῶν· πᾶσαν γὰρ ἡδὲν στάσιν δλεθρον οὖσαν τοῦ κοινῇ συμφέροντος. Τὸ δὲ πλῆθος ἔσχε τὴν κατ' αὐτῶν ὀργὴν ἀμετάδλητον, καὶ πάντες ὥρμησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατέλυον οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐγὼ δὲ, συνορῶν τὴν ὁρμὴν οὖσαν αὐτῶν ἀνεπίσχετον, ἀναπηδήσας ἐφ' ἵππον ἐκέλευσα τοῖς πλήθεσι πρὸς Σογάνην κώμην ἔπεσθαι, Γαβάρων ἀπέχουσαν εἰκοσι στάδια. Καὶ τοιοῦτω στρατηγῆματι χρησάμενος παρέσχον ἑαυτῷ τὸ μὴ δοκεῖν ἐμφυλίου πολέμου κατάρχειν.

βδ'. Ἐπεὶ δὲ περὶ τοὺς Σογανέας ἐγενόμην, ἐπιστήσας τὸ πλῆθος, καὶ παραινέσει χρησάμενος περὶ τοῦ μὴ πρὸς τὰς ὀργὰς καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀνηκέστοις τιμωραῖς ὀξέως φέρεσθαι, κελεύω τοὺς καθ' ἡλικίαν ἤδη προδεηκότας καὶ πρῶτους παρ' αὐτοῖς ἑκατὸν ἀνδρας, ὡς πορευομένους εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν εὐτρεπίεσθαι, μέμψιν ποιησομένους ἐπὶ τοῦ δήμου τῶν τὴν χώραν διαστασιαζόντων· καὶ ἂν ἐπικλασθῶσιν, ἔφην, πρὸς τοὺς λόγους ὑμῶν, παρακαλέσετε τὸ κοινὸν γράψαι πρὸς ἐμὲ, μένειν κελεύοντας ἐπὶ τῇ Γαλιλαίᾳ, τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναχωρεῖν ἐκεῖθεν. Ταύτας αὐτοῖς τὰς ὑποθήκας δοὺς, ἐναρμυοσάμενός τε ταχέως ἐκείνων, ἡμέρᾳ τρίτῃ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀποστολὴν ἐποίησάμην, συμπέμψας ὁπλίτας πεντακοσίους. Ἐγραψα δὲ καὶ τοῖς ἐν Σαμαρείᾳ φίλοις προνοήσασθαι τοῦ ἀσφαλῆ γενέσθαι τὴν πορείαν αὐτοῖς· ἥδη γὰρ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἦν ἡ Σαμάρεια, καὶ πάντως ἔδει τοὺς ταχὺ βουλομένους ἀπελθεῖν δι' ἐκείνης πορεύεσθαι· τρισὶ γὰρ ἡμέραις ἀπὸ Γαλιλαίας ἐνεστὶν οὕτως εἰς Ἱεροσόλυμα καταλῦσαι. Συμπαρέπεμψα δὲ τοὺς πρέσβεις καὶ γὰρ μέχρι τῶν τῆς Παλαιαίας ὁρῶν, φύλακας ἐπιστήσας ταῖς ὁδοῖς, ὑπὲρ τοῦ μὴ βράδως τινὰ μαθεῖν ἀπαλαττομένους. Καὶ ταῦτα πράξας ἐν Ἰάφοις τὴν διατριβὴν ἐποιούμην.

νγ'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, διαμαρτάνοντες τῆς κατ' ἐμοῦ πράξεως, Ἰωάννην ἀπέλυσαν εἰς τὰ Γίσχλα, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν Τιβεριέαν πόλιν πεπόρευοντο λήψεσθαι προσδοκῶντες αὐτὴν ὑποχεῖριον, ἐπειδὴ καὶ Ἰησοῦς,

dacii impudenter confictum omittentibus. Sed multitudini dicebam me literas accepisse a perferentibus, qui non inviti eas mihi dederint: quippe nolebam adversarios quidquam resciscere de custodiis, ne præ metu literas scribere desinerent.

51. Quum ista audivisset multitudo, exasperati gestiebant in Jonatham et qui cum eo aderant impetum facere, quasi interfecuri. Atque id sane perfecissent, nisi Galilæos quidem furentes cohibuissem, Jonathæ vero ejusque collegis dixissem me illis ignoscere quæ jam ante gesserint, si modo resipiscere, et profecti in patriam his a quibus missi erant vera referrent de rebus a me administratis. His dictis eos dimittebam, quamvis scirem nihil esse facturos eorum quæ pollicebantur. At multitudo contra eos in iram accendebatur, meque obsecrabant ut ipsis permitterem de illis qui talia ausi fuerint pœnas sumere. Verum ego summopere adnitebar, quo eis persuaderem, istis ut parcerent hominibus: probe enim noveram omnem seditionem bono publico in perniciem cedere. At multitudo immobilis perstabat in sua contra eos iracundia, unoque impetu omnes in domum ferebantur, in qua Jonathas ejusque collegæ diversabantur. Ego vero, quum conspicerem impetum illorum cohiberi non posse, in equum insiliens, jussi multitudinem me sequi ad Soganam usque vicum, a Gabaris viginti stadiis distantem. Atque ejusmodi usus strategemate hoc mihi met præstebam, ut pro belli civilis auctore nequaquam habear.

52. Postquam autem propius ad Soganenses accesseram, quum multitudinem stitisssem, eosque admonuisssem ne ad irascendum et gravissimas pœnas ocus ferrentur, jubeo centum ætate proveciores et dignitate præstantes se parare, ut qui in Hierosolymitarum urbem profecturi essent, et querelam apud populum habituri adversus eos qui in regione seditionem moverent: illisque dicebam, « si contigerit eos « flecti oratione vestra, a communi Hierosolymorum efflagitate ut literas ad me dent, jubentes memet in Galilæa « manere, et Jonatham ejusque collegas inde discedere. » Quum ista illis suggessissem mandassemque, illique statim se ad projectionem instruxissent, tertio post habitam concionem die eos in legationem misi, unaque cum eis milites quingentos. Etiam amicis Samariæ scripsi, darent operam ut legati per eorum agrum tuto iter facerent: tum enim Romanorum in potestate erat Samaria; et omnino necesse erat volentibus celeriter Hierosolyma proficisci per eam transire: sic enim tribus diebus e Galilæa Hierosolyma pervenitur. Præterea ipse legatos deduxi ad fines usque Galilææ, custodes qui viis præessent constituens, ne quis facile legatos discessisse rescisceret. Quumque ista perfecissem, apud Japha morabar.

53. Jonathas autem ejusque collegæ, quum frustrati essent in iis quæ contra me moliti sunt, Joannem Gischala remiserrunt; ipsi vero in urbem Tiberiadem profecti sunt, spei pleni fore ut eam in suam potestatem redigerent: quando-

δ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐκείνων ἄρχων, ἐγεγράφει πρὸς αὐτοὺς, πείσειν ἐπαγγελλόμενος τὸ πλῆθος ἐλθόντας ὑποδέχσθαι καὶ αὐτοῖς ἐλῆσθαι προστεθῆναι. Ἐκείνοι μὲν ἐπὶ τοιαύταις ἐλπίσιν ἀπῆλθον. Ἀπαγγέλλει δέ μοι ταῦτα Σίλας διὰ γραμμάτων, ὃν ἔφην τῆς Τιβεριάδος ἐπιμελητὴν καταλειπέναι, καὶ σπεύδειν ἡζίου. Καὶ γὰρ, ταχέως ὑπακούσας αὐτῷ καὶ παραγόμενος, εἰς κίνδυνον ἀπωλείας κατέστην ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην γινόμενοι παρὰ τοῖς Τιβεριεῦσι, καὶ πολλοὺς πείσαντες ἀποστῆναι μου διαφόρους ὄντας, ὡς ἤκουσαν τὴν ἐμὴν παρουσίαν, δεισαντες περὶ αὐτῶν ἦσαν πρὸς ἐμέ. Καὶ ἀσπασάμενοι μακαρίζειν ἔλεγον οὕτως περὶ τῆς Γαλιλαίας ἀναστραφέντα, συνῆδεσθαι τε διὰ τιμῆς ἀγομένου· κόσμον γὰρ αὐτῶν εἶναι τὴν ἐμὴν δοξάν ἔφασαν, ὡς ἂν διδασκάλων τ' ἐμοῦ γινόμενων καὶ πολιτῶν. Δικαιότεραν τε τῆς Ἰωάννου τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτοὺς φιλίαν ὑπάρχειν ἔλεγον, καὶ σπεύδειν μὲν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπελθεῖν, περιμένειν δὲ ἕως ὑποχείριον τὸν Ἰωάννην ἐμοὶ ποιήσωσιν. Καὶ ταῦτα λέγοντες ἐπίμωσαν τοὺς φρικωδεστάτους ὁρξους παρ' ἡμῖν, δι' οὓς ἀπίστειν οὐδ' ἠμετὸν ἡγούμεν. Καὶ δὴ παρακαλοῦσί με τὴν καταλύσιν ἀλλαγῶν ποιήσασθαι, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν εἶναι σάββατον· ὀχλεῖσθαι δὲ μὴ δεῖν ὑπ' αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Τιβεριέων ἐφασκον.

νδ'. Καὶ γὰρ μηδὲν ὑπονοήσας, ἐς τὰς Ταριχαίας ἀπῆλθον, καταλιπὼν ὄμιλος ἐν τῇ πόλει τοὺς πολυπραγμονήσοντας εἴ τι περὶ ἡμῶν λέγοιτο. Διὰ πάσης δὲ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Τιβεριάδα φερούσης, ἐπέστρεψα πολλοὺς, ἵνα μοι δι' ἁλλήλων σημῆνωσιν ἅπερ ἂν παρὰ τῶν ἐν τῇ πόλει καταλειφθέντων πυνθάνωνται. Κατὰ τὴν ἐπιούσαν οὖν ἡμέραν συνάγονται πάντες εἰς τὴν προσευχὴν, μέγιστον οἶκημα πολὺν ὄχλον ἐπιτέξασθαι δυνάμενον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἰωνάθης φανερώς με περὶ τῆς ἀποστάσεως οὐκ ἐτόλμα λέγειν, ἔφη δὲ στρατηγοῦ κρείττονος χρεῖαν τὴν πόλιν αὐτῶν ἔχειν. Ἰησοῦς δ' ἄρχων οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἀναφανδὸν εἶπεν, « αἰμενόν ἐστιν, ὃ πολῖται, τέσσαρσιν ἡμέρᾳ ἀνδράσιν « ὑπακούειν ἢ ἐνί, καὶ κατὰ γένος λαμποῖς καὶ κατὰ « σύνεσιν οὐκ ἄδοξοις. » Ὑπαδείκνυε δὲ τοὺς περὶ Ἰωνάθην. Ταῦτ' εἰπόντα τὸν Ἰησοῦν ἐπήγει παρελθὼν Ἰούστος, καὶ τινὰς ἐκ τοῦ δήμου συνέπειθεν. Οὐκ ἠρέσκετο δὲ τοῖς λεγθεῖσι τὸ πλῆθος, καὶ πάντως ἂν εἰς στάσιν ἐχώρησαν, εἰ μὴ τὴν σύνοδον διέλυσεν. ἐπελθούσα ἔκτι ὥρα, καθ' ἣν τοῖς σάββασιν ἀριστοποιεῖσθαι νόμιμόν ἐστιν ἡμῖν. Καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς τὴν ἐπιούσαν ὑπερβέμενοι τὴν βουλὴν, ἀπήεσαν ἄπρακτοι. Εὐθὺς δέ μοι τούτων ἀπαγγελομένων, πρῶτ' ἐπύθην εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν ἀφικέσθαι καὶ τῇ ἐπιούσῃ περὶ πρώτῃν ὥραν ἦσαν ἀπὸ τῶν Ταριχαίων, καταλαβάνω δὲ συναγόμενον ἦδη τὸ πλῆθος εἰς τὴν προσευχὴν· ἐφ' ὃ τι δ' ἦν αὐτοῖς σύνοδος, οὐκ ἐγίνωσκον οἱ συλλεγόμενοι. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀπροσδοκῆτως θαυμάμενοί με παρόντα διαταράχθησαν· εἴτ' ἐπινούσῃ

quidem et Jesus, qui eo tempore summæ rerum istic præerat, scripserat ad ipsos, promittens se populo persuasurum esse ut venientes exciperent, et in eorum partes transire vellent. Illi quidem huiusmodi spe freti illinc digressi sunt. Ista autem Silas mihi per litteras significat, (quem dixi Tiberiadis curatorem me reliquisse,) utque festinarem me rogabat. Atque ego, quum e vestigio illi obsequutus eo me contulissem, in interitus periculum incidi ex huiusmodi causa. Jonathas ejusque collegæ, quum apud Tiberienses essent, et multis adversæ mihi factionis a me deficere suasissent, quum primum me adesse audissent, de se solliciti ad me veniunt, meque salutato beatum prædicabant, qui ita me gesserim in Galilææ rebus administrandis, seque mihi gratulari quod tanto in honore habitus essem; meam enim gloriam sibi in decus cedere dicebant, ut qui civis ipsorum et ab ipsis institutus fuisset. Adiciebantque justius esse ut meam erga ipsos amicitiam quam Joannis complecterentur: et domum quidem ocios redire aiebant, manere vero donec Joannem in meam potestatem tradiderint. Atque ista loquuti iusjurandum jurarunt unum et alterum, ex iis quæ apud nos horroris plenissima habentur, quorum gratia illis diffidere nefas ducebam. Deinde me rogabant ut in alium locum deverterem, quod in crastinum diem sabbatum incideret; ipsosque minime decere aiebant Tiberiensium civitatem in tumultus conjicere.

54. Tum ego nihil suspicatus Tarichæas me conferebam, relictis tamen aliquibus in civitate, curiose in sermones inquisituris, qui de me sererentur; et per omnem viam, quæ a Tarichæis Tiberiadem ferebat, aliquam multos disposui, qui, alius ex alio, mihi significarent quæcunque inaudirent ab iis qui in urbe relictis erant. Die igitur sequenti omnes congregantur in proseucham, domum amplissimam et ingentis multitudinis capacem. Quum autem Joannes esset ingressus, palam quidem minime audebat verba facere de defectione, duce vero meliore civitati ipsorum opus esse aiebat. At Jesus, qui urbi præerat, nihil dissimulans, aperte dicebat, « præstat, o cives, quattuor nos viris quam « uni parere, præsertim illustri ortis genere; et rerum scientia inclitis. » Quibus verbis Jonatham subindicabat ejusque collegas. Hæc loquutum Jesum Justus, quum in medium prodixisset, laudibus extollebat, et nonnullos e plebe in suam sententiam adducebat. At populo haud placebant quæ dicta erant, et proculdubio coorta fuisset seditio, nisi necesse habuissent et concione discedere sexta hora appetente, quo tempore moris est nobis Sabbatis prandere. Atque Jonathas ejusque collegæ, quum in crastinum diem concilium distulissent, re infecta abierunt. Istitis autem mihi actutum renunciatis, decrevi mane Tiberiadem pervenire: et prima diei sequentis hora a Tarichæis veniebam, populumque in proseucham jamjam congregatum deprehendo: quem vero in finem advocarentur in concionem, plane nesciverunt qui convenerant. At Jonathas ejusque collegæ, quum me ex improvviso adesse conspexissent, primo perturbati erant, deinde illis in mentem venit rumorem spargere procul visos

διαδοῦναι λόγον ὅτι Ῥωμαίων ἱππεῖς ἐν τῇ μεθορίῳ πόρρω τριάκοντα σταδίων ἀπὸ τῆς πόλεως, κατὰ τόπον λεγόμενον Ὁμόνοϊαν, εἰσὶν ἐωραμένοι. Καὶ προσαγγελθέντων τούτων ἐξ ὑποβολῆς παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην μὴ περιδεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων λεηλατούμενην αὐτῶν τὴν γῆν. Ταῦτα δ' ἔλεγον δι' ἐννοίας ἔχοντες ἐμὲ προφάσει τῆς κατεπειγούσης βοηθείας μεταστήσαντες αὐτοὶ τὴν πόλιν ἐχθράν μοι κατασκευάσαι.

10 νς'. Ἐγὼ δὲ καίπαρ εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἐνθύμημα ὅμως ὑπήκουσα, μὴ δοῶν παράσχω τοῖς Τιβεριεῦσιν οὐ προνοούμενος αὐτῶν τῆς ἀσφαλείας. Ἐξῆλθον οὖν, καὶ γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ὡς οὐδ' ἔχως πολεμίων ἤδρον, ὑποστρέφω συντόνως δδεύσας· καὶ καταλαμβάνων
15 τὴν τε βουλὴν πᾶσαν συνεληλυθῖαν καὶ τὸν δημοτικὸν ὄχλον, ποιούμενους τε πολλὴν κατηγορίαν μου τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὡς τοῦ μὲν τὸν πόλεμον ἐπισταφρύνειν αὐτοῖς ἀμελοῦντος, ἐν τρυφαίᾳ δὲ διάγοντος. Ταῦτα δὲ λέγοντες προὔφερον ἐπιστολάς τέσσαρας ὡς ἀπὸ τῶν ἐν
20 τῇ μεθορίᾳ τῆς Γαλιλαίας γεγραμμένας πρὸς αὐτοὺς, ἐπὶ βοήθειαν ἡκεῖν παρακαλοῦντων, (Ῥωμαίων γὰρ δύναμιν μέλλειν ἱππέων τε καὶ πεζῶν εἰς τρίτην ἡμέραν τὴν χώραν αὐτῶν λεηλατεῖν,) ἐπισπεύδειν τε καὶ μὴ περιφθῆναι δεομένων. Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ Τιβεριεῖς,
25 λέγειν ἀληθῆ δοξάντες αὐτοὺς, καταβοήσεις ἐποιοῦντο, μὴ καθέζεσθαι με δεῖν λέγοντες, ἀλλ' ἀπελθεῖν ἐπικουρήσοντα τοῖς ὁμοεθνεῖσιν αὐτῶν. Πρὸς ταῦτ' ἐγὼ (συνῆκα γὰρ τὴν ἐπίνοιαν τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην) ὑπακούσεσθαι μὲν ἔφην ἐτοίμως, καὶ χωρὶς ἀναβολῆς δρ
30 μήσειν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπηγγεῖλάμην· συνεβούλευον δ' ὁμοῦ, καὶ ἐπεὶ τὰ γράμματα κατὰ τέσσαρας τόπους Ῥωμαίους σημαίνει προσβαλεῖν, εἰς πέντε μοίρας διελόντας τὴν δύναμιν, ἐκάστη τούτων ἐπιστῆσαι τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ· πρέ
35 πειν γὰρ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς μὴ μόνον συμβουλεύειν, ἀλλὰ καὶ χρείας ἐπαιγούσης ἡγουμένους βοηθεῖν· ἐγὼ γὰρ πλὴν μῆδ' ἑκατομῶν οὐκ ἔφην ἀφῆγεσθαι δυνατός εἶναι. Σφόδρα τῷ πλήθει συνήρεσεν ἡ ἐμὴ συμβουλίαι. Κά
40 οὐχὶ μετρίως συνεχύθησαν αἱ γνῶμαι, μὴ κατεργασμένοις ἀ διενοήθησαν, ἐμοῦ τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῶν ἀντιστρατηγήσαντος.

νς'. Εἰς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Ἀνανίας τοῦνομα, πονηρὸς ἀνὴρ καὶ κακοῦργος, εἰσηγεῖτο τοῖς πλήθεσι πανδημεῖ
45 νηστεῖαν εἰς τὴν ἐπιούσαν τῷ Θεῷ προθέσθαι· καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐκέλευσεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀνόπλους παρῆναι, τῷ Θεῷ φανερόν ποιήσαντας ὅτι μὴ τῆς παρ' ἐκείνου τυγχάνοντες βοηθείας πᾶν θπλον ἀχρηστον εἶναι νομίζουσιν. Ταῦτα δ' ἔλεγον οὐ δι' εὐσέβειαν, ἀλλ'
50 ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν ἀνοπλὸν με καὶ τοὺς ἐμούς. Κἀγὼ δι' ἀνάγκην ὑπήκουον, μὴ δοῶν καταφρονεῖν τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν ὑποθήκης. Ὡς οὖν ἀνχωρήσαμεν ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην γράφουσι τῷ Ἰωάννῃ πρὸς αὐτοὺς ὥσθ' ἐπικέσθαι κελεύοντες μεδ'

esse Romanorum equites in confiniis, triginta stadiis ab urbe, in loco qui Homonea dicitur. Atque istis nunciatis, admonendo hortandoque subjiciunt Jonathas ejusque collegæ, non permittendos esse hostes agrum ipsorum depopulari. Dicebant autem hæc eo animo ut, quum me auxilii præsentis ferendi prætextu ab urbe amovissent, ipsi interim eam mihi infestam infensamque redderent.

55. Ego vero, etiamsi probe noram quid illi in mente agerent, eis tamen obsequutus sum, ne Tiberiensibus viderer parum prospicere illorum securitati. Itaque egressus sum, quumque ad locum pervenissem, ubi ne vestigium quidem ullum hostium deprehendi, maturato itinere revertor, et senatum omnem populique multitudinem congregatam invenio, et Jonatham ejusque collegas prolixam in me accusationem instituentes, quasi nihil pensi haberem eos belli miseriis levare, interim vero in deliciis ipse vitam agerem. Quum ista dicerent, quatuor epistolas proferebant, quasi ab iis qui in Galilææ confiniis degebant ad ipsos scriptas, ut sibi subveniretur obsecrantibus, (Romanorum quippe copias equestres pedestresque intra triduum regionem illorum populaturas esse,) et orantibus ut summa adhiberetur festinatio, et non negligerentur. His auditis Tiberienses, rati illos vera dicere, clamore sublato mihi nequaquam desidendum esse dicebant, sed ad ferendas popularibus suis suppetias abeundum. Ad hæc ego, ut qui intelligerem quid Jonathas sociique cogitarent, respondi me prompte imperata facturum esse, promissique sine mora in bellum profecturum: ceterum, quandoquidem literæ significarent Romanos in loca quatuor incursionem facere, suadebam oportere in quinque partes divisas copias Jonatham ejusque socios singulos singulis præfici: decere enim viros fortes non modo consilium dare, sed et aliis necessitate urgente ad opem ferendam præire; nam fieri non posse dicebam ut ego nisi partis unius me ducem præberem. Hoc meum consilium vehementer placuit multitudini. Itaque et eos compulerunt ad bellum proficisci. Illi vero non mediocriter animis consternati erant, ut qui perficere non potuerint quæ mente versaverant, quod ego contra ea quæ moliebantur strategemata adhibuerim.

56. Unus autem ex illis, nomine Ananias, vir sceleratus et malorum artifex, auctor erat multitudini ut in crastinum diem universo populo apud Deum indiceretur jejunium: jussitque eadem hora sine armis convenire in eundem locum, Deo palam facturos quod arma parum valere existiment, nisi ipse eis adsit in auxilium. Hæc autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me meosque inermes opprimerent. Atque ego, necessitate coactus, parebam, ne piam admonitionem contemnere viderer. Postquam igitur nosmet in domum quisque suam recepimus, Jonathas ejusque collegæ scribunt Joanni, adhortantes ut mane ad ipsos veniat secum

δῶσαν ἂν στρατιωτῶν δυνηθῇ· λήψεσθαι γὰρ εὖ ἐμὲ ὑπο-
χείριον καὶ ποιήσιν ὅπερ ἔχοι δι' εὐχῆς. Δεξιόμενος
δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκεῖνος, ὑπακούειν ἐμέλλεν. Ἐγὼ
δὲ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας δύο τῶν περὶ ἐμὲ σωματοφυ-
5 λάχων, τοὺς κατ' ἀνδρείαν δοκιματάτους καὶ κατὰ πί-
στιν βεβαίους, κελεύω ξιρίδια κρύψαντας ὑπὸ τὰς
ἐσθῆτας ἐμοὶ συμπροελθεῖν, ἵν' εἰ γένοιτο παρὰ τῶν
ἐχθρῶν ἐπίθεσις ἀμυνώμεθα. Θώρακα δ' ἔλαβον αὐ-
τὸς, καὶ μάχαιραν ὑπεψάσασθην ὡς οἶόν τε ἦν ἀφανέ-
10 στατα, καὶ ἦλθον εἰς τὴν προσευχὴν.

νζ'. Τοὺς μὲν οὖν σὺν ἐμοὶ πάντας ἐκκληῖσαι προσέ-
ταξεν Ἰησοῦς ὁ ἄρχων. Αὐτὸς γὰρ ταῖς θύραις ἐφει-
στήκει· μόνον δὲ μετὰ τῶν φίλων εἰσελθεῖν εἴσεν.
Ἦδη δ' ἡμῶν τὰ νόμιμα ποιοῦντων καὶ εἰς εὐχὰς τρα-
15 πομένων, ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς περὶ τῶν ληφθέντων ἐκ
τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς βασιλικῆς σκευῶν καὶ τοῦ ἀσήμου
ἀργυρίου ἐπυνθάνετό μου παρὰ τίνι τυγχάνει κείμενα.
Ταῦτα δ' ἔλεγε διατρίβειν τὸν χρόνον βουλόμενος, ἕως
ἂν ὁ Ἰωάννης παραγένηται. Κἀγὼ πάντα Κάπελλον
20 ἔχριν ἔφην καὶ τοὺς δέκα πρώτους Τιβεριέων, ἀνακρί-
ναι δ' αὐτοὺς ἔφην εἰ ψευδομαι. Τῶν δὲ παρ' ἑαυτοῖς
εἶναι λεγόντων, « οἱ δ' εἰκοσιν, εἴπε, χρυσοὶ ὅς ἐλαβες
πωλῆσας τινὰ σταθμὸν ἀσήμου τί γεγόνασιν; » Καὶ τού-
τους ἔφην δεδοκέναι πρέσβειν αὐτῶν ἐφόδιον πεμφθεῖ-
25 σιν εἰς Ἱεροσόλυμα. Πρὸς ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰω-
νάθην οὐ καλῶς ἔφασαν πεποιηκέναι με δόντα τοῖς
πρέσβειν τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ. Παροξυνθέντος δὲ
τοῦ πλήθους ἐπὶ τούτοις, (ἐνόησαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων
τὴν πονηρίαν,) συνείς ἐγὼ στάσιν μέλλουσαν ἐξάπτε-
30 σθαι, καὶ προσεξερεθίσαι μᾶλλον βουλόμενος τὸν δῆμον
ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, « ἄλλ' εἰ γε μὴ ὀρθῶς, εἶπον,
« ἔπραξα δούς τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ τοῖς πρέσβειν
« ὑμῶν, παύεσθε χαλεπαίνοντες· ἐγὼ γὰρ τοὺς εἰκοσι
« χρυσοὺς αὐτὸς ἀποτίσω. »

25 νη'. Ταῦτ' εἰπόντος, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡσού-
χασαν, ὁ δὲ δῆμος ἔτι μᾶλλον κατ' αὐτῶν παρωξύνθη,
φανερὰν ἐπιδεικνυμένων τὴν ἀδικον πρὸς ἐμὲ δυσμέ-
νειαν. Συνιδὼν δὲ τὴν μεταβολὴν Ἰησοῦς, τὸν μὲν
δῆμον ἐκέλευσεν ἀναχωρεῖν, προσμείναι δὲ τὴν βουλὴν
40 ἡξίωσεν· οὐ γὰρ δύνασθαι θορυβουμένους περὶ πρα-
γμάτων τοιούτων τὴν ἐξέτασιν ποιῆσαι. Τοῦ δὲ δή-
μου βοῶντος μὴ καταλείψειν παρ' αὐτοῖς ἐμὲ μόνον,
ἤκέ τις ἀγγέλλων κρύφα τοῖς περὶ τὸν Ἰησοῦν Ἰωάν-
νην μετὰ τῶν ὀπλιτῶν πλησιάζειν. Καὶ οἱ περὶ τὸν
45 Ἰωνάθην οὐκέτι κατασχόντες αὐτοὺς, (τάχα καὶ τοῦ
Θεοῦ προνοοῦντος τῆς ἐμῆς σωτηρίας· μὴ γὰρ ἂν γενο-
μένου τούτου πάντως ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου διεφθάρην,)
« παύσασθε, ἔφη, ὦ Τιβεριεῖς, τὴν ζήτησιν εἰκοσι
« χρυσῶν ἔνεκεν. Διὰ τούτους μὲν γὰρ οὐκ ἀξίός ἐστιν
50 « Ἰώσηπος ἀποθανεῖν, ὅτι δὲ τυραννεῖν μὲν ἐπεθύμησε,
« καὶ τὰ Γαλιλαίων πληθὴ λόγους ἀπατήσας τὴν ἀρ-
« χὴν αὐτῶν κατεκτήσατο. » Ταῦτα δὲ λέγοντος, εὐθύς
μοι τὰς χεῖρας ἐπέβαλλον ἀναιρεῖν τε ἐπειρώντο. Ὡς
δ' εἶδον οἱ σὺν ἐμοὶ τὸ γινόμενον, σπασάμενοι τὰς μα-

adducens quotcunque milites possit : facile enim me ca-
pturum esse et facturum quicquid facere vellet. Ille ac-
ceptis literis dicto audire in animo habebat. Ego vero die
sequenti duos ex satellitibus qui circa me erant, fortitudine
spectatissimos fideique constantes, jubeo sicis sub vestibus
celatis una mecum prodire, ut, si hostes vim intentarent,
eam propulsarem. Thoracem præterea ipse cepi et
gladio me succinxi, quam occultissime fieri potuit, et in
proseucham veniebam.

57. Ceterum eos qui mecum erant omnes excludi præ-
cepit Jesus princeps. Ipse enim foribus adstitit, solum-
que cum amicis ingredi sivit. Quum autem adhuc in ritibus
patriis occuparemur et ad preces converteremur, surrexit
Jesus, et me de supellectile et argento non signato e regia,
dum combureretur, ereptis percontabatur, apud quem depo-
sita essent : atque hæc eo animo dicebat ut tempus extrahe-
ret tantisper dum Joannes adveniret. Ego respondi, quic-
quid fuerit penes Capellum esse et decem Tiberiensium pri-
mores, jussique ut ex ipsis sciscitarentur an mentiri.
Illis vero in sua potestate esse dicentibus, subjecit, « at isti
viginti aurei quos capiebas, quum certum auri non signati
pondus vendidisses, quid de iis factum est? » Et hos, inquam,
dedi viaticum legatis ab illis Hierosolyma missis. Ad hæc
Jonathas quidem ejusque collegæ responderunt non recte
a me factum, quod legatis ex publica pecunia mercedem
solverim. Ex istis multitudine exasperata, ut quæ homi-
num malignitatem perspexerat, quum ipse intelligerem non
procul a seditione rem abesse, cupiensque magis etiam con-
tra eos populum irritare, adjiciebam : « si male feci,
« quod legatis vestris mercedem dederim ex publico, desi-
« nite mihi succensere; nam ipse viginti istos aureos re-
« pendam. »

58. Quum ista dixissem, Jonathas quidem ejusque col-
legæ conticuerunt : populus vero magis adhuc adversus
illos incitatus erat, ut qui iniquam erga me malevolentiam
palam fecerant. Atque Jesus, ubi *animorum* mutatio-
nem vidit, populum quidem abire jussit, senatum vero ut
maneret imploravit : fieri enim non posse ut in tumultu
de ejusmodi negotiis inquisitio haberetur. Populo autem
clamante se neutiquam me solum apud eos relicturos esse,
accedebat quidam, Jesu ejusque sociis clam nuncios in
propinquo esse Joannem cum militibus. Tum Jonathas
non valens amplius sese cohibere, (Deo fortasse saluti meæ
prospiciente; nisi enim id contigisset a Joanne interiissem,)
in hæc verba erumpit, « desinite, o Tiberienses, de viginti
« aureis inquirere; propter hos enim hand morte dignus
« est Josephus, sed quod tyrannidem affectavit, et decepto
« verborum lenociniis Galilæorum vulgo imperium in eos
« est adeptus. » Ista autem quum diceret, e vestigio ma-
nus in me injiciebant, meque interficere adnitebantur. At
quum primum comites mei facinus conspexerunt, gladiis

χαίρας καὶ παῖν ἀπειλήσαντες, εἰ βιάζοντο, τοῦ τε δήμου λίθους ἀραμένον, καὶ βάλλειν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὀρμήσαντος, ἐξαρκάζουσι με τῆς τῶν πολεμίων βίας.

νθ'. Ἐπεὶ δὲ προσελθὼν ὀλίγον ὑπαντιάζειν ἐμελλον τὸν Ἰωάννην ἰόντα μετὰ τῶν ὀπλιτῶν, δέισας ἐκείνων μὲν ἐξέλκιναι· διὰ στενωποῦ δὲ τινος ἐπὶ τὴν λίμνην σωθεὶς καὶ πλοίου λαβόμενος, ἐμβὰς εἰς τὰς Ταριχαίας διεπεραιώθη, ἀπροσδοκῆτως τὸν κίνδυνον διαφυγών. Μεταπέμπομαί τε εὐθὺς τοὺς πρωτεύοντας τῶν Γαλιλαίων· καὶ φράζω τὸν τρόπον ᾧ παρασκοπνηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς Τιβεριεῖς παρ' ὀλίγον διαφθαρεῖν παρ' αὐτῶν. Ὅργισθὲν δ' ἐπὶ τούτοις τῶν Γαλιλαίων τὸ πλῆθος παρεκελεύετό μοι μὴκέτι μέλλειν τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον ἐκφέρειν, ἀλλ' ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ἑλθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην ἄρδην αὐτὸν ἀφανίσαι καὶ τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐπειχόν δ' ὁμοῦ αὐτοὺς ἐγὼ, καίπερ οὕτως ὀργιζομένους, περιμένειν αὐτοὺς κελεύων ἕως μάθωμεν τί οἱ πεμφθέντες ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ἀπαγγελοῦσιν· μετὰ τῆς ἐκείνων γὰρ γνώμης τὰ δοκοῦντα πράττειν αὐτοὺς ἔφην. Καὶ ταῦτ' εἰπόν ἐπεισα. Τότε δὴ καὶ Ἰωάννης, οὐ λαβούσης αὐτοῦ τέλος τῆς ἐνέδρας, ἀνελεύγυνεν εἰς τὰ Γίσχала.

ξ'. Μετ' οὐ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀφικνοῦνται ἀπὸ οὐδὲς ἐπέμψαμεν, καὶ ἀπήγγελλον σφόδρα τὸν δῆμον ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Ἀνανὸν καὶ τὸν Σίμωνα τὸν τοῦ Γαμαλιήλου παρωξύνουσαι, ὅτι χωρὶς γνώμης τοῦ κοινοῦ πέμψαντες εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκπεσεῖν με παρεσκεύασαν. Ἐφασαν δ' οἱ πρέσβεις ὅτι καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν οὐδὲ δῆμος ὥρμησεν ἐμπιπράναι· ἔφερον δὲ καὶ γράμματα, δι' ὧν οἱ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρῶτοι, πολλὰ τοῦ δήμου δεηθέντος αὐτῶν, ἔμοι μὲν τῆς Γαλιλαίας ἀρχὴν ἐμβαδίου, τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην προσέτασσον εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν θάσσον. Ἐντυχόν οὖν ταῖς ἐπιστολαῖς εἰς Ἀρβηλα κώμην ἀφικόμεν, ἐνθα σύνοδον τῶν Γαλιλαίων ποιησάμενος ἐκέλευσα τοὺς πρέσβεις διηγεῖσθαι τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ὄργην καὶ μισοπονηρίαν, καὶ ὡς κυρώσειαν ἔμοι τῆς χώρας αὐτῶν τὴν προστασίαν, τὰ τε πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην γεγραμμένα περὶ ἀπαλλαγῆς· πρὸς οὓς δὴ καὶ τὴν ἐπιστολὴν εὐθέως διεπεμψάμην, πολυπραγμονήσαι τὸν κομίσαντα κελεύσας τί ποτεῖν μέλλουσιν.

ξα'. Δεξάμενοι δ' ἐκείνοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ ταραχθέντες οὐχὶ μετρίως, μεταπέμπονται τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς τῶν Τιβεριέων τοὺς τε πρωτεύοντας Ἰαθάρων, βοσλήν τε προτιθέσαι σκοπεῖσθαι κελεύοντες τί πραχτέον ἐστὶν αὐτοῖς. Τιβεριεῦσι μὲν οὖν ἀντέχεσθαι μᾶλλον ἐδόκει τῶν πραγμάτων· οὐ δεῖν γὰρ ἔφασαν ἐγκαταλιπεῖσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν ἅπαξ ἐκείνοις προστεθειμένην, ἀλλως τε μὴδ' ἑμοῦ μέλλοντος αὐτῶν ἀφῆεσθαι. Τοῦτο γὰρ ὡς ἡπειληχότος ἑμοῦ κατεφύδοντο. Ὁ δὲ Ἰωάννης οὐ μόνον τούτοις συνήρσκετο, πορευθῆναι δὲ συνεβούλευεν αὐτῶν τοὺς δύο κα-

strictis plagisque intentatis, si qua mihi illata esset vis, populoque sublati lapidibus in Jonatham irrudente, ab hostium violentia me eripuerunt.

59. Postquam vero paululum progressus in eo eram ut Joanni cum militibus iter facienti obviam fierem, præ metu illius de via deslexi, et per angiportum quendam ad lacum salvus perveniens, navigio forte arrepto eoque consenso Tarichæas trajeci, ita ut præter expectationem e periculo evaserim. Atque illico Galilæorum primores ad me acciri jubeo, illisque denarro quo modo ab Jonatha sociisque et Tiberiensibus contra fœdera proditus essem, utque parum abfuert quin ab illis occideret. Istis auditis, Galilæorum multitudo ira accensa me adhortabatur ut non cunctarer illis bellum inferre, sed ipsis permetterem in Joannem proficisci, eumque cum Jonatha ejusque collegis penitus e medio tollere. Attamen eos, ira licet adeo incitatos, ipse reprimebam, exspectare jubens donec rescisceremus quidnam legati in Hierosolymitarum urbem ab ipsis missi renunciaturi sint: ex illorum enim sententia quæ factu optima viderentur agere ipsos oportere aiebam. Quumque ista dixissem, eis persuasi. Tunc autem et Joannes, quod insidiæ ei parum successerant, Gischala se recipiebat.

60. Non multis autem post diebus revertuntur legati, et nunciabant populum valde irasci Anano et Simoni Gamalielli filio, quod, inscio communi Hierosolymorum, in Galilæam ab ipsis missi essent qui id egerint ut ex ea ex-ciderem. Aiebant etiam legati quod incitatus ferebatur populus ad domos eorum comburendas. Præterea literas afferebant, quibus Hierosolymitarum primores, multis precibus eos obsecrante populo, mihi quidem confirmabant Galilææ principatum, Jonathæ vero ejusque collegis præcipiebant quantocius domum redire. Literis igitur perlectis in vicum Arbela concessi: quo loci congregatis Galilæis jussi legatos enarrare quantum irascerebant Hierosolymitæ et indignarentur iniquitatem eorum, quæ perpetrata erant ab Jonatha suisque, et ut regionis ipsorum præfecturam suo decreto mihi ratam fecerint; quæque Jonathæ ejusque sociis scripserant de discessu: ad quos literas e vestigio mittendas curabam, jussu tabellario curiose inquirere quidnam facturi essent.

61. Illi vero, quum epistolam accepissent et non mediocriter turbati essent, accersunt Joannem, et senatores Tiberiensium, primoresque Gaharorum; et hac de re ad concilium referunt, consultare jubentes quidnam ipsos facere oporteat. Tiberiensibus igitur optimum videbatur ut rerum administrationem mordicus tenerent; nec debere eos aiebant urbem suam deserere quæ semet ipsis commiserit, præsertim quum foret ut ipse illis manus non abstinere. Hoc enim confingebat, quasi id illis interminatus fuisset. Et Joannes non solum ista comprobabat, sed et suadebat ut ex ipsis duo me accusatum irent co-

τηγορήσοντάς μου πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτι μὴ καλῶς τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν διοικῶ, καὶ πείσειν βραδίως αὐτοὺς ἔφη διὰ τε τὸ ἀξίωμα καὶ παντὸς πλήθους εὐτρεπὺς ἔχοντος. Δοξάντος οὖν τοῦ Ἰωάννου κρατίστην εἰσενηνοχέται γνώμην, ἔδοξε δύο μὲν ἀπείναι πρὸς τοὺς Ἱεροσολυμίτας, Ἰωάνθην καὶ Ἀνανίαν, τοὺς ἐτέρους δὲ δύο μένοντας ἐν τῇ Τιβεριάδι καταλιπεῖν. Συνεπηγάγοντο δὲ φυλακῆς ἕνεκα τῆς ἑαυτῶν ὀπλίτας ἑκατόν.

10 56'. Τιβεριεῖς δὲ τὰ μὲν τεῖχη προενόησαν ἀσφαλισθῆναι, τοὺς ἐνοίκους δὲ κελεύουσιν ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα· καὶ παρ' Ἰωάννου δὲ μετεπέμψαντο στρατιώτας οὐκ ὀλίγους συμμαχήσοντας εἰ δεήσειεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἐμέ. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν Ἰσχαλοῖς. Οἱ τοίνυν 15 57' περὶ τὸν Ἰωάνθην ἀναζεύξαντες ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος ὡς ἤκον εἰς Δαβάριττα κώμην ἐν ταῖς ἑσχατιαῖς τῆς Γαλιλαίας κειμένην ἐν τῷ μεγάλῳ πεδίῳ, περὶ μέσσην νύκτα τοῖς ἐμοῖς φύλαξιν ἐμπίπτουσιν· οἱ καὶ κελεύσαντες αὐτοὺς τὰ ὅπλα καταθέσθαι, ἐφύλασσον ἐν 20 58' δεσμοῖς ἐπὶ τόπου, καθὼς αὐτοῖς ἐντετάλμην. Γράφει δὲ πρὸς με ταῦτα δηλῶν Λευὶς, ὃ τὴν φυλακὴν ἐπεπιστεύκειν. Παραλιπῶν οὖν ἡμέρας δύο, καὶ μηδὲν ἐγνωκέναι προσποιησάμενος, πέμψας πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς συνεβούλευον αὐτοῖς τὰ ὅπλα καταθεμένους 25 59' ἀπολύειν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἑαυτῶν. Οἱ δὲ (δόξαν γὰρ εἶχον τοὺς περὶ τὸν Ἰωάνθην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἤδη διαπεπορευθῆναι) βλασφημῶς ἐποίησαντο τὰς ἀποκρίσεις. Μὴ καταπλαγείς δ' ἐγὼ καταστρατηγεῖν αὐτοὺς ἐπενόουν· πρὸς γὰρ τοὺς πολίτας ἐξάπτειν 30 60' πόλεμον οὐκ ἐνόμιζον εὐσεβὲς εἶναι. Βουλόμενος δ' αὐτοὺς ἀποσπᾶσαι τῶν Τιβεριέων, μυρίους ὀπλίτας τοὺς ἀρίστους ἐπιλέξας, εἰς τρεῖς μοῖρας διείλον, καὶ τούτους μὲν ἀφανῶς ἐν κώμαις προσέταξα λοχῶντας περιμένειν, χιλιούς δὲ εἰς ἑτέραν κώμην, ὁρεινὴν μὲν 35 61' ὁμοίως, ἀπέχουσαν δὲ τῆς Τιβεριάδος τέσσαρας σταδίους, εἰσήγαγον, κελεύσας ἐκείνους ἐπειδὴν λάθωσι σημεῖον εὐθὺς καταβαίνειν. Αὐτὸς δὲ τῆς κώμης προελθὼν ἐν προὔπτῳ καθεζόμην. Οἱ δὲ Τιβεριεῖς δρῶντες ἐξέτρεχον συνεχῶς καὶ πολλὰ κατεκερτόμουν. 40 62' Ὡσαύτῃ γοῦν ἀφροσύνη κατέσχευεν αὐτοὺς ὥστε ποιήσαντες εὐπρεπῇ κλίνην προὔθεσαν, καὶ περὶ αὐτὴν ἱστάμενοι ὠδύροντό με μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος. Διετιθέμεν δ' ἐγὼ τὴν ψυχὴν ἡδέως τὴν ἀνοιαν αὐτῶν ἐπιβλέπων.

45 63' 64'. Βουλόμενος δὲ δι' ἐνέδρας λαβεῖν τὸν Σίμωνα καὶ σὺν αὐτῷ τὸ Ἰωάζαρον, πέμψας πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν ὀλίγον τῆς πόλεως πορρωτέρω μετὰ φίλων πολλῶν τε τῶν φυλασσόντων αὐτοὺς ἐλθεῖν· βούλεσθαι γὰρ ἔφη καταβάς στείσασθαι πρὸς αὐτοὺς καὶ διανεί- 50 65' μασθαι τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας. Σίμων μὲν οὖν, διὰ τε ἀνοιαν καὶ πρὸς ἐλπίδι κέρδους ἀπατηθεὶς, οὐκ ὥκνησεν ἐλθεῖν· ὁ δὲ Ἰωάζαρος ἐνέδραν ὑποπετύσας ἔμεινεν. Ἀναβάντα δὲ τὸν Σίμωνα μετὰ φίλων τῶν παραφυλασσόντων αὐτὸν ὑπαντίσας ἡспа-

ram populo *Hierosolymitano*, quod Galilææ res non satis commodè administrem; idque eos facile persuasuros esse dicebat, quum ob auctoritatem, tum quod vulgus varium sit et mutabile. Itaque quum sententiam optimam dixisse visus fuerit Joannes, placuit illis ut duo quidem ad Hierosolymitas abirent, Jonathas et Ananias, alios vero duos apud Tiberiadem mansuros relinqui. Atque in sui custodiam milites centum cogeant.

62. Tiberienses autem mœnibus quidem suis firmandis providerunt, incolas vero arma jubent resumere: et ab Joanne, qui tum Gischalis erat, non paucos milites acciverunt, auxilio futuros, si quando res suæ mecum eis egerent. Interim Jonathas suique Tiberiade digressi, simul atque veniebant ad vicum Dabaritta, in extremis Galilææ finibus situm, in campo magno, circa mediam noctem in manus incidunt custodum meorum. Illi vero, quum eos arma deponere jussissent, in vinculis eodem loco asservabant, prout eis præceperam. Mihi autem ista per literas significat Levi, cui custodiam commiseram. Itaque biduo post exacto, quumque nihil me rescivisse simulassem, misso ad Tiberienses nuncio, consulebam ut sinerent homines positis armis in suam quemque domum discedere. Illi vero (nam Jonatham cum suis Hierosolyma jam pervenisse opinabantur) maledica mihi responsa dederunt. Atqui ego, nihil consternatus, strategemate contra eos uti cogitabam: nam nefas esse ducebam contra cives bellum accendere. Volens igitur eos a Tiberiensibus abstrahere, delectis militum fortissimorum decem millibus, eos trifariam divisi, et imperavi ut in vicis in insidiis collocati latitarent; mille autem in vicum alium deducebam, perinde quidem montanum, a Tiberiade vero quattuor stadiis dissitum, quibus edixi ut, simul ac signum acceperint, descenderent. At ipse vico egressus in aperto et propatulo loco castra locabam. Quod quum viderent Tiberienses, continuo se ex oppido proripiebant, et multa in me convicia jactabant. Imo tanta eos amentia corripiebat, ut lectica decenter instructa meam imaginem super ea proposuerint, eamque circumstantes me complorarent cum lusu risuque. At ego, quum illorum dementia aspicerem, ad hilaritatem me componebam.

63. Quum autem vellem Simonem per insidias intercipere et cum eo Joazarum, misso ad eos nuncio obsecrabam ut paulum extra urbem procederent, assumptis secum amicis et aliquammultis qui ipsis præsidio essent: velle enim me aiebam, cum ad eos descendissem, sedus cum illis ferire et Galilææ præfecturam dividere. Et Simon quidem, per imprudentiam et lucri spe inescatus, non cunctatus est venire; Joazarus vero insidias suspicatus domi manebat. Simoni igitur, quum ascendisset una cum amicis qui ipsi præsidio essent, obviam factus benigne comiterque eum

ζόμενη φιλοφρόνως καὶ χάριν ἔχειν ὁμολόγουν ἀνα-
 βάντι. Μετ' οὐ πολλὸν δὲ συμπεριπατῶν ὡς κατὰ μό-
 νας τι βουλόμενος εἰπεῖν, ἐπεὶ πορρωτέρω τῶν φίλων
 ἀπήγαγον, μέσον ἀράμενος ἀγαγεῖν εἰς τὴν κώμην τοῖς
 5 μετ' ἐμοῦ φίλοις ἔδωκα· τοὺς ὀπλίτας δὲ καταβῆναι
 κελεύσας, προσέβαλλον μετ' αὐτῶν τῇ Τιβεριάδι. Μά-
 χης δὲ γενομένης ἀμφοτέρωθεν καρτερᾶς, καὶ ὅσον
 οὐπω τῶν Τιβεριέων νικῶντων, (ἐπεφεύγεισαν γὰρ οἱ
 παρ' ἡμῖν ὀπλῖται,) τὸ γινόμενον ἰδὼν καὶ τοὺς μετ'
 10 ἐμαυτοῦ παρακαλέσας νικῶντας ἤδη τοὺς Τιβεριεῖς, εἰς
 τὴν πόλιν συνεδιώξα· ἑτέραν δὲ δύναμιν εἰσπέμφας διὰ
 τῆς λίμνης προσέταξα τὴν πρώτην λαβοῦσιν οἰκίαν
 ἐμπρῆσαι. Τούτου δὲ γενομένου νομίσαντες οἱ Τιβε-
 ριεῖς εἰληφῆσθαι κατὰ κράτος αὐτῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ φό-
 15 βου ῥίπτουσι τὰ ὄπλα, μετὰ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων
 ἰκέτευον φείσασθαι τῆς πόλεως αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ πρὸς
 τὰς δεήσεις ἐπικλασθεὶς τοὺς μὲν στρατιώτας τῆς ὁρμῆς
 ἐπέσχον, αὐτοὺς δὲ (καὶ γὰρ ἑσπέρα καταλαβέν) μετὰ
 τῶν ὀπλιτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας ὑποστρέψας περὶ τὴν
 20 τοῦ σώματος θεραπείαν ἐγινόμην. Καλέσας δὲ ἐπὶ
 τὴν ἐστίασιν τὸν Σίμωνα παρεμβούμην περὶ τῶν γε-
 γονότων· ὑπισχνούμην τε δοῦς ἐφόδια αὐτῷ παραπέμ-
 ψειν εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

Ξδ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν μυρίους ἐπαγό-
 25 μενος ὀπλίτας ἦκον εἰς Τιβεριάδα, καὶ μεταπεμφάμε-
 νος εἰς τὸ στάδιον τοὺς πρώτους αὐτῶν τοῦ πλήθους, ἐκέ-
 λευσα φράζειν ὅτινες εἶεν αἵτιοι τῆς ἀποστάσεως.
 Ἐνδείξαμένων δὲ τοὺς ἄνδρας, ἐκείνους μὲν δεδεμένους
 εἰς τὴν Ἰωτάπην πόλιν ἐξέπεμψα, τοὺς δὲ περὶ τὸν
 30 Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν λύσας τῶν δεσμῶν καὶ δοῦς ἐφό-
 δια μετὰ Σίμωνος καὶ Ἰωαζάρου καὶ ὀπλιτῶν πεντακο-
 σίων, οἱ παραφυλάσσουσιν αὐτοὺς, ἐξέπεμψα εἰς τὰ
 Ἱεροσόλυμα. Τιβεριεῖς δὲ πάλιν προσελθόντες συγ-
 γινώσκουσιν αὐτοῖς παρεχάλουν περὶ τῶν πεπραγμένων,
 35 ἐπανορθώσεσθαι τὰς ἀμαρτίας τῇ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐμέ
 πίστει λέγοντες. Τὰ δὲ ἐκ τῆς διαρπαγῆς περισσεύ-
 σαντα σῶσαι με τοῖς ἀπολέσασιν ἐδέοντο. Κἀγὼ τοῖς
 ἔχουσι προσέταττον εἰς μέσον πάντα φέρειν· ἀπειθού-
 ντων δὲ μέχρι πολλοῦ, θεασάμενός τινα τῶν περὶ ἐμέ
 40 στρατιωτῶν λαμπροτέραν τοῦ συνήθους περιεκείμενον
 στολὴν, ἐπυθόμην πόθεν ἔχοι· εἰπόντος δὲ ἐκ τῆς κατὰ
 πόλιν ἀρπαγῆς, ἐκείνους μὲν πληγαῖς ἐκόλασα, τοῖς δὲ
 ἄλλοις ἅπασιν ἡπειλῆσα μέλῳ τιμωρίαν ἐπιθήσειν μὴ
 κομίσασιν εἰς ἐμφανὲς ὅσα ἡρπάκεισαν. Πολλῶν δὲ
 45 συναχθέντων, ἐκάστω τῶν Τιβεριέων τὸ ἐπιγνωσθὲν
 ἀποδédωκα.

Ξε'. Γεγονὸς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγῆσεως βούλομαι
 πρὸς Ἰούστον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τούτων πραγματείαν
 γεγραφότα, πρὸς τε τοὺς ἄλλους τοὺς ἱστορίαν μὲν γρά-
 50 φειν ὑπισχνουμένους, περὶ δὲ τὴν ἀληθειαν ὀλιγώρους,
 καὶ δι' ἔλθον ἢ χάριν τὸ ψευδὸς οὐκ ἐντροπομένους,
 μικρὰ διελθεῖν. Πράττουσι μὲν γὰρ ὁμοῖον τι τοῖς πε-
 ρὶ συμβολαίων πλαστὰ γράμματα συντιθεῖσιν, τῷ δὲ
 μηδεμίαν ὁμοίως τιμωρίαν ἐκείνοις δεδιέναι καταφρο-

salutabam, fatebarque me gratiam illi habere quod ad nos
 ascenderit. Paulo vero post, cum eo deambulans, quasi ei
 seorsum remotisque arbitris vellem aliquid dicere, ubi lon-
 gius eum abduxeram, correptum medium amicis qui
 mecum erant tradidi, in vicum perducendum: militibus-
 que descendere jussis, cum ipsis Tiberiadem ibam oppugna-
 tum. Quum autem utrinque acriter pugnatum esset, pa-
 rumque aberat quin victoria cederet Tiberiensibus, (milites
 enim mei jam terga dederant,) ipse hoc conspecto, eos qui
 mecum erant adhortatus, victores prius Tiberienses in civi-
 tatem usque persequutus sum: aliis vero copiis per lacum
 trajectis mandavi ut domum, quam primum occupassent,
 incenderent. Hoc autem facto, Tiberienses, rati vi ex-
 pugnatam esse ipsorum civitatem, præ metu arma abji-
 ciunt, cumque uxoribus ac liberis supplices orabant ut
 ipsorum urbi parceretur. Ego autem, precibus flexus, im-
 petum quidem militum cohibui, ipse vero (nam vesper
 appetebat) una cum militibus ab urbis obsidione reversus,
 corpori curando incumberebam. Quumque Simonem ad con-
 vivium adhibuissem, eum super iis quæ acciderant conso-
 labar: atque promittebam fore ut, dato ei viatico, Hiero-
 solyma deduceretur salvus et incolumis.

64. Insequenti vero die cum decem militum milibus
 Tiberiadem veniebam, populi que istius primoribus in circum-
 accitis, jussi ut quinam essent defectionis auctores dice-
 rent. Quumque homines indicassent, eos quidem vinctos
 in urbem Jotapam misi, Jonatham vero et Ananiam socios-
 que vinculis solutos et commeatu instructos, una cum Si-
 mone et Joazaro, et militibus quingentis qui eos custodirent
 observarentque, Hierosolyma mittendos curavi. At Tibe-
 rienses, quum ad me iterum confluisissent, supplices obse-
 crabant ut quæ facta essent ipsis ignoscerem, dicentes se
 emendaturos esse quæ male fecissent, suæ in posterum
 erga me fidei constantia. Insuper orabant ut quæcunque
 ex spoliis superessent iis servarentur qui ea perdiderant.
 Atque ego ea habentibus imperabam ut omnia quæ penes
 ipsos essent in medium afferrent: diuque cunctantibus jussa
 mea exsequi, quandam e militibus meis conspicatus veste
 solito splendidiore indutum, eam unde haberet interrogabam;
 quumque respondisset, ex urbis rapinis, illum cnverberibus
 castigari jubebam, aliis me atrociorē poenā inflicturum
 esse minatus, nisi quicquid rapnerint in apricum protule-
 rint. Multis itaque comportatis, Tiberiensibus, quod
 quisque pro suo agnovit, reddidi.

65. Quum autem ad hanc narrationis meæ partem deve-
 nerim, libet mihi verba aliquot facere ad Justum, qui et
 ipse hisce de rebus opus composuit, et ad ceteros item,
 qui historiam quidem scribere in se recipiunt, de veritate
 vero parum admodum solliciti sunt, et ex odio gratiave
 falsi quid dicere non verentur. Nam similiter quidem faci-
 unt ac ii qui de rebus contractis scripta in medium affe-
 runt ficta et commentitia: sed quod similia ac isti non

νοῦσι τῆς ἀληθείας. Ἰούστος γοῦν συγγράφειν τὰς
περὶ τούτων ἐπιχειρήσας πράξεις καὶ τὸν πόλεμον, ὑπὲρ
τοῦ δοκεῖν φιλόπονος εἶναι ἐμοῦ μὲν κατέψευσται, ἡλή-
θευσε δὲ οὐδὲ περὶ τῆς πατρίδος. Ὅθεν (ἀπολογή-
5 σασθαι γὰρ νῦν ἀνάγκη ἐχὼ καταψευδομαρτυρούμενος)
ἔρῳ τὰ μέχρι νῦν σεσωπημένα. Καὶ μὴ θαυμάσῃ
τις ὅτι μὴ πάλαι περὶ τούτων ἐδήλωσα· τῇ γὰρ
ἱστορίαν ἀναγράφοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκάζειν,
ἔστι δ' ὅμως μὴ πικρῶς τὰς τινων πονηρίας ἐλέγχειν,
10 οὐ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνους χάριν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτοῦ
μετριότητα. « Πῶς οὖν (ἵνα φῶ πρὸς αὐτὸν ὡς πα-
« ρόντα), Ἰούστε, δεινότετε συγγραφέων, (τούτο γὰρ
« αὐχεῖς περὶ σεαυτοῦ,) αἵτιοι γεγόναμεν ἐγὼ τε καὶ
« Γαλιλαῖοι τῇ πατρίδι σου τῆς πρὸς Ῥωμαίους καὶ
15 « πρὸς τὸν βασιλέα στάσεως; Πρότερον γὰρ ἢ ἐμὲ τῆς
« Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυ-
« μιτῶν χειροτονηθῆναι, σὺ καὶ πάντες Τιβεριεῖς οὐ
« μόνον ἀνελήφατε τὰ ὅπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ Συ-
« ρίᾳ δέκα πόλεις ἐπολεμεῖτε. Σὺ γοῦν τὰς κώμας
20 « αὐτῶν ἐνέπρησας καὶ ὁ σὸς οἰκῆτης ἐπὶ τῆς παρατά-
« ξεως ἐκείνης ἐπῆσεν. Ταῦτα δὲ οὐκ ἐγὼ λέγω μόνος,
« ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Οὔεσπασιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος
« ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται, καὶ τίνα τρόπον ἐν
« Πτολεμαίδι Οὔεσπασιανοῦ κατεβόησαν οἱ τῶν δέκα
25 « πόλεων ἔνοικοι, τιμωρίαν ὑποσχέιν σε τὸν αἵτιον
« ἀξιοῦντες. Καὶ ἐδεδώκεις ἂν δίκην Οὔεσπασιανοῦ
« κελεύσαντος, εἰ μὴ βασιλεὺς Ἀγρίππας, λαβὼν ἐξου-
« σίαν ἀποκτείνει σε, πολλὰ τῆς ἀδελφῆς Βερενίκης
« δεηθείσης, οὐκ ἀνελὼν δεδεμένον ἐπὶ πολλὸν χρόνον
30 « ἐφύλαξεν. Καὶ αἱ μετὰ ταῦτα δὲ πολιτεῖαι σου
« σαφῶς ἐμφανίζουσιν τὸν τε βίον τὸν ἄλλον, καὶ ὅτι
« σὺ τὴν πατρίδα Ῥωμαίων ἀπέστησας. Ὡν τὰ
« τεκμήρια καὶ γὰρ δηλώσω μετ' ὀλίγον. Βούλομαι δ'
« εἰπεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Τιβεριεῖς ὀλίγα διὰ σέ
35 « καὶ παραστήσαι τοῖς ἐντυγχάνειν μέλλουσι ταῖς ἱστο-
« ρίαις ὅτι μήτε φιλορώμαιοι μήτε φιλοδασεῖς γεγό-
« νατε. Τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλεων αἱ μέγισταί,
« Σέπφωρις καὶ Τιβεριὰς ἡ σὴ πατρίς, οἱ Ἰούστε·
« ἀλλὰ Σέπφωρις μὲν ἐν τῇ μεσαιτάτῃ τῆς Γαλιλαίας
40 « κειμένη καὶ περὶ αὐτὴν κώμας ἔχουσα πολλὰς, καὶ
« τι θρασύνεσθαι δυναμένη πρὸς Ῥωμαίους, εἴπερ
« ἠθέλησεν, εὐχερῶς, διεγωνκυῖα τῇ πρὸς τοὺς δεσπό-
« τας ἐμμένειν πίστει, καὶ ἐμὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐξέ-
« κλεισε, καὶ στρατεύσασθαι τίνα τῶν πολιτῶν Ἰού-
45 « δαίοις ἐκώλυσεν· ὅπως δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀσφαλῆς
« εἴη, ἠπάτησάν με τείχεσιν αὐτῶν τὴν πόλιν ὀχυρῶ-
« σαι προτρέψαντες. Καὶ παρὰ Κεστίου Γάλλου τοῦ
« τῶν ἐν τῇ Συρίᾳ Ῥωμαϊκῶν ταγματῶν ἡγεμονεύσαν-
« τος φρουρὰν ἐκόντες ἐνεδέξαντο, καταφρονήσαντες
50 « ἐμοῦ τότε μέγα δυναμένου καὶ πᾶσι δι' ἐκπλήξεως
« ὄντος. Πολιορκουμένης δὲ τότε τῆς μεγίστης ἡμῶν
« πόλεως Ἱεροσολύμων, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων ἱεροῦ
« κινδυνεύοντος ἐν τῇ τῶν πολεμίων ἐξουσίᾳ γενέσθαι,
« συμμαχίαν οὐκ ἔπειψαν μὴ βουλόμενοι δοκεῖν κατὰ

metuant supplicia, parvi pendunt et contemptui habent
veritatem. Justus igitur de iis quæ a nobis gesta fuerint
et de bello scribere aggressus, ut diligentiam adhibuisse
videretur, de me mentitus est, deque patria sua ne vera
quidem protulit. Quamobrem (necesse enim habeo me-
met contra falsa testimonia defendere) eloquar ea quæ
hactenus silui. Neque mirum cuiquam sit quod non antea
ea indicaverim : historiam enim scribenti vera dicere ne-
cessarium est; licet tamen ei non acerbè redarguere quo-
rundam improbitatem, non tam illorum gratia, quam ut
sese moderatum esse ostendat. « Quo modo igitur (ut
« ipsum tanquam præsentem alloquar), Juste, historicorum
« gravissime, (id enim tibi met arrogas,) ipse et Galilæi pa-
« triæ tuæ auctores fuimus seditionis adversum Romanos
« et regem? Prius enim quam a communi Hierosolymorum
« prætor Galilææ essem constitutus, tu et Tiberienses uni-
« versi non solum arma corripuistis, sed et Syriæ decapoli
« bellum intulistis. Tu quippe illius vicos incendisti, tuus-
« que famulus in acie illic cecidit. Atque hæc non a me tan-
« tum dicuntur, sed et in Vespasiani Imperatoris commen-
« tariis scripta reperiuntur; et quo modo Vespasianum apud
« Ptolemaidem clamoribus prosequuti sunt decapolitani,
« te unum auctorem ad supplicium deposcentes. Et poena
« dedisses jussu Vespasiani, nisi Agrippa rex, accepta po-
« testate te interimendi, multis precibus a sorore Berenice
« interpellatus, te non sustulisset, sed diu in custodia
« vinctum servasset. Quin et res, quas postea in republica
« gessisti, palam faciunt et reliquam tuam vitam, et quod
« tu patriæ tuæ auctor fueris defectionis a Romanis. Id quod
« multis indicis paulo infra confirmatum ibo. Volo autem
« propter te aliis etiam Tiberiensibus pauca dicere, facere-
« que ut sciant qui hæc legent historias, quod neque Ro-
« manorum neque regis amici fueritis. Urbium in Galilæa
« maximæ sunt Sepphoris et Tiberias, tua, Juste, patria :
« sed Sepphoris quidem in media Galilæa sita, et circa se
« habens vicos quamplurimos, quæque facile poterat, si
« quidem voluisset, adversus Romanos aliquid audere,
« secum tamen statuens suam erga dominos fidem servare,
« et me urbe sua exclusit, edictoque prohibuit civium suo-
« rum quenquam Judæis merere : utique a me extra peri-
« culum esset, dolo me induxerunt ut urbem eorum mæ-
« nibus munirem. Quo facto præsidium receperunt a
« Cestio Gallo, qui Romanis legionibus in Syria præerat,
« me contempto, qui tum potens valde eram et omnibus
« terrori. Quum autem eo tempore oppugnarentur Hiero-
« solyma, urbs apud nos amplissima, et parum aberat quin
« templum omnibus commune in hostium potestatem veni-
« ret, non miserunt suppetias, quod videri nollent arma

« Ῥωμαίων δπλα λαβεῖν. Ἡ δὲ σὴ πατρὶς, ὧ Ἰουστὲ,
 « χεῖμένη ἐν τῇ Γεννησαρίτει λίμνῃ, καὶ ἀπέχουσα
 « Ἰππου μὲν στάδια τριάκοντα, Γαδάρων δὲ ἐξήκοντα,
 « Σκυθοπόλεως δὲ εἰκοσι καὶ ἑκατὸν τῆς ὑπάρχου βα-
 « σιλείας, μηδεμιᾶς δὲ πόλεως Ἰουδαίων παρακειμέ-
 « νης, εἰ ἤθελε τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν φυλάττειν,
 « ῥάως ἐδύνατο· καὶ γὰρ ἦ τε πόλις ὅ τε δῆμος ὅκλων
 « ὑποποιεῖτο. Ἄλλ' ὥς σὺ φῆς αἴτιος ἤμην ἐγὼ τότε·
 « μετὰ ταῦτα δὲ τίς, ὧ Ἰουστὲ; πρὸ γὰρ τῆς Ἱεροσο-
 « λύμων πολιορκίας οἶδας ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐμὲ γενόμενον
 « καὶ Ἰωταπάτα κατὰ κράτος ληφθέντα, φρούριά τε
 « πολλὰ, πολὺν τε Γαλιλαίων ὄχλον κατὰ τὴν μάχην
 « πεσόντα. Τότε οὖν ἐγρῆν ὑμᾶς πάντως ἀπηλλαι-
 « γμένους τοῦ δι' ἐμὲ φόβου ῥῖψαί τε τὰ δπλα καὶ πα-
 « ραστῆναι τῷ βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις, ὅτι δὴ οὐχ
 « ἐκόντες, ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτοὺς
 « ὁρμήσατε πόλεμον. Ὑμεῖς δὲ καὶ περιεμείνατε
 « Οὐεσπασιανὸν, ἕως αὐτὸς ἀφικόμενος μετὰ πά-
 « σης τῆς δυνάμεως προσέλθῃ τοῖς τείχεσι, καὶ τότε
 « διὰ φόβον τὰ δπλα κατέθεσθε, καὶ πάντως ἂν ὑμῶν ἡ
 « πόλις ἦλω κατὰ κράτος, εἰ μὴ τῷ βασιλεῖ δεομένῳ
 « καὶ τὴν ἄνοιαν ὑμῶν παραιτουμένῳ συνεχώρησεν
 « Οὐεσπασιανός. Οὐκ ἐγὼ τοῖνον αἴτιος, ἀλλ' ὑμεῖς
 « οἱ πολεμικὰ φρονήσαντες. Ἡ οὐ μέμνησθε ὅτι το-
 « σαυτάκις ὑμῶν ἐγκρατὴς γενόμενος οὐδένα διέτρεψε;
 « στασιάζοντες δὲ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, οὐ διὰ τὴν πρὸς
 « τὸν βασιλέα καὶ Ῥωμαίους εὐνοιαν, διὰ δὲ τὴν ὑμέ-
 « τεραν αὐτῶν πονηρίαν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε τῶν
 « πολιτῶν ἀπεκτείνετε, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμοῦ
 « πολιορκουμένου ἐν Ἰωταπάτοις ὑπὸ Ῥωμαίων. Τί
 « δ' οὐχὶ κατὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν διασχί-
 « λιοι Τιβερίων ἐξητάσθησαν, οἱ μὲν πεπτωκότες, οἱ
 « δὲ ληφθέντες αἰχμάλωτοι; Ἀλλὰ σὺ πολέμιος οὐ γε-
 « γονέναι φήσεις, ὅτι πρὸς βασιλέα τὸτ' ἔφυγες· καὶ
 « τοῦτο δὲ διὰ τὸν ἐξ ἐμοῦ φόβον φημί σε πεποιηκέναι.
 « Κἀγὼ μὲν πονηρὸς, ὥς λέγεις· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίπ-
 « πας, ὁ τὴν ψυχὴν σοι συγχωρήσας ὑπὸ Οὐεσπασιανοῦ
 « θανεῖν κατακρίθηντι, ὁ τοσούτοις δωρησάμενος χρή-
 « μασι, τίνος ἔνεκεν ὕστερον δις μὲν ἔδωκε, τοσαυτά-
 « κισ δὲ φυγεῖν τὴν πατρίδα προσέταξε, καὶ ἀποθανεῖν
 « δὲ κελεύσας ἅπαξ, τῇ ἀδελφῇ Βερενίκῃ πολλὰ δεη-
 « θείσῃ, τὴν σωτηρίαν ἐχαρίσατο; καὶ μετὰ τοσαῦτα
 « δέ σου τὰ κακοεργήματα τάξιν ἐπιστολῶν σοι πι-
 « στεύσας, ὥς καὶ ταύτας σὲ ἡῦρε βῆδιουργοῦντα, ἀπῆ-
 « λασε τῆς ὄψεως. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐλέγχειν
 « ἐπ' ἀκριβὲς ἐώ. Θαυμάζειν δ' ἔπεισέ μοι τὴν σὴν
 « ἀναίδειαν, ὅτι τολμᾷς λέγειν ἀπάντων τῶν τὴν πρα-
 « γματείαν ταύτην γεγραφῶτων αὐτὸς ἄμεινον ἐξηγγε-
 « λέναι, μῆτε κατὰ πραγθέντα κατὰ τὴν Γαλιλαίαν
 « ἐπιστάμενος (ἥ γὰρ ἐν Βηρυτῷ τότε παρὰ βασιλεῖ)
 « μὴθ' ὅσα ἔπαθον Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς Ἰωταπάτων πο-
 « λιρκίας ἢ ἑδράσαν ἡμᾶς παρακολουθήσας, μὴθ' ὅσα
 « κατ' ἐμαυτὸν ἔπραξα πολιορκούμενος δυνηθεὶς πυθέ-
 « σθαι. Πάντες γὰρ οἱ ἀπαγγελλαντες ἂν διεφθάρσαν

« sumpsisse adversus Romanos. Tua vero patria, o Juste,
 « ad lacum Gennesariten sita, et distans ab Hippo triginta
 « stadiis, Gadaris sexaginta, et Seythopoli in ditione regis
 « centum et viginti, quam Judæorum urbs nulla ei adja-
 « ceat, si voluisset, facile Romanis fidem servare potuit :
 « nam et civitati ipsi et populo abunde armorum erat.
 « Verum, ut tu dicis, ipse tunc eram in causa : at quis
 « postea, o Juste? nam antequam obsiderentur Hierosolyma,
 « nosti me sub Romanis fuisse, et vi capta Iotapata, mul-
 « taque castella, magnamque populi Galilææ partem acie
 « cecidisse. Tunc igitur oportebat vos omnino a mei ter-
 « rore liberatos arma abjicisse, et auxilio venisse regi
 « Romanisque, quandoquidem non sponte, sed necessitate
 « coacti in bellum contra eos irruistis. Quin et vos tantis-
 « per exspectastis Vespasianum, dum ipse cum omnibus
 « suis copiis moenibus oppugnandis sese admoveret : ac tunc
 « demum præ metu arma posuistis, et proculdubio vestram
 « vi expugnasset urbem, nisi regi supplicanti vestramque
 « stultitiam excusanti vos condonasset Vespasianus. Non
 « mea igitur est culpa, sed vestra, qui belligerare studuistis.
 « Annon meministis quod, vobis toties superatis, vestrum
 « neminem interfecerim? quum vero vos seditionem inter
 « vosmet agitaretis, non ex benevolentia erga regem et
 « Romanos, sed vestrum ipsorum ex militia, centum et
 « octoginta quinque cives occidistis, quo tempore ipse
 « a Romanis obsiderer Iotapatitis. Quid? annon in Hieroso-
 « lymitana obsidione recensita sunt Tiberensium duo
 « millia, qui partim ceciderunt, partim captivi facti sunt?
 « Sed forsitan tu hostem te fuisse negabis, quod tum profu-
 « geris ad regem : id quod te fecisse aio mei metu. Et tu
 « quidem me hominem improbum esse dicis. Verum rex
 « Agrippa, qui tibi a Vespasiano capitis damno vitam in-
 « dulsit et tam magna pecunia te donavit, qua demum
 « causa semel et iterum in vincula te conjecit, totiesque o
 « patria in exsilium ire jussit? quumque semel te morti ad-
 « dixisset, nonne multis Berenices sororis precibus motus
 « salutem tibi concessit? Postea vero quum te, in tot maleficiis
 « deprehensum, ei ab epistolis esse voluisset, ut comperit
 « hic quoque te mala fide rem agere, a conspectu suo te
 « abegit. Sed in hæc diligentius inquirere eaque redar-
 « guere desino. Ceterum mihi subit mirari impudentiam
 « tuam, qui ausus sis dicere, te omnibus qui harum rerum
 « historiam literis mandarunt, melius eas scriptis tuis
 « enarrasse, quum nec ea resciveris quæ per Galilæam gesta
 « sunt, (tunc enim Beryti eras apud regem,) nec eorum
 « quæ Romani passi sunt in Iotapatorum obsidione nosse
 « pati fecerunt, notitiam assequutus fueris; nec res a me
 « gestas dum obsiderer discere potueris. Nam omnes qui
 « ista narrando erant acierum conflictu illic perierunt. Sed

« ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης. Ἄλλ' ἴσους τὰ κατὰ
 « τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πραχθέντα μετὰ ἀκριβείας φήσεις
 « συγγεγραφέναι. Καὶ πῶς οἷόν τε; οὔτε γὰρ πολέμῳ
 « παρέτυχες οὔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνως ὑπομνήματα,
 « μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς Καίσαρος ὑπομνήμασιν
 « ἐναντίαν πεποίησαι τὴν γραφὴν. Εἰ δὲ θαρρεῖς
 « ἀμεινον ἀπάντων συγγεγραφέναι, διὰ τί, ζώντων
 « Οὔεσπασιανοῦ καὶ Τίτου τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ πο-
 « λέμου γενομένων, καὶ βασιλέως Ἀγρίππα περιόντος
 10 « ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους αὐτοῦ πάντων, ἀνδρῶν τῆς
 « Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλείστον ἡκόντων, τὴν ἱστο-
 « ρίαν οὐκ ἔφαρες εἰς μέσον; πρὸ γὰρ εἰκοσιν ἐτῶν εἴ-
 « χες γεγραμμένην, καὶ παρ' εἰδότην ἐμελλες τῆς
 « ἀκριβείας τὴν μαρτυρίαν ἀποφέρεσθαι. Νῦν δ' ὅτε
 15 « ἐκείνοι μὲν οὐκέτι εἰσὶ μετ' ἡμῶν, ἐλεγχθῆναι δ' οὐ
 « νομίσεις, τεθάρρηκας. Οὐ μὴν ἐγὼ σοι τὸν αὐτὸν
 « τρόπον περὶ τῆς ἐκείνου ἀποφῆς ἔδειξα, ἀλλ' αὐτοὶ
 « ἐπέδωκα τοῖς αὐτοκράτορσι τὰ βιβλία, μονοῦ τῶν
 « ἔργων ἤδη βλεπομένων. Συνήδην γὰρ ἐμαυτῷ τε-
 20 « τηρηκῆτι τὴν τῆς ἀληθείας παράδοσιν, ἐφ' ἣ μαρτυ-
 « ρίας τεύξεσθαι προσδοχῆσας οὐ διήμαρτον. Καὶ
 « ἄλλοις δὲ πολλοῖς εὐθὺς ἐπέδωκα τὴν ἱστορίαν, ὧν
 « ἐνιοὶ καὶ παρετετυχήμεσαν πολέμῳ, καθάπερ βασι-
 « λεὺς Ἀγρίππας καὶ τινες αὐτοῦ τῶν συγγενῶν. Ὅ μὲν
 25 « γὰρ αὐτοκράτωρ Τίτος οὕτως ἐκ μόνων αὐτῶν ἐβου-
 « λήθη τὴν γνῶσιν τοῖς ἀνθρώποις παραδοῦναι τῶν
 « πράξεων, ὥστε χαράξας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ τὰ βιβλία
 « δημοσιεύσεσθαι προσέταξεν· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας
 « ἐξήκοντα δύο γέγραphen ἐπιστολάς, τὴν τῆς ἀληθείας
 30 « παράδοσιν μαρτυρῶν. Ὡν δὲ καὶ δύο ὑπέταξα,
 « καὶ βουληθέντι σοι τὰ γεγραμμένα γνῶναι πάρεστιν
 « ἐξ αὐτῶν. « Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ φιλάτῳ
 « χαίρειν. Ἡδίστα διήλθον τὴν βίβλον. Καὶ μοι
 « πολὺ ἐπιμελέστερον ἔδοξας τῶν ταῦτα συγγραψάντων
 35 « ἡκριβώκεναι. Πέμπε δέ μοι καὶ τὰς λοιπάς. Ἐρ-
 « ρωσο, φιλιτατε. — Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ
 « φιλάτῳ χαίρειν. Ἐξ ὧν ἔγραψας οὐδεμιᾶς ἰοικας
 « χρῆζειν διδασκαλίας ὑπὲρ τοῦ μαθεῖν ἡμᾶς θλους
 « ἀρχῆθεν. Ὅταν μέντοι συντύχῃς μοι, καὶ αὐτὸς σε
 40 « πολλὰ κατηχήσω τῶν ἀγνοουμένων. » Ἐμοὶ δὲ,
 « ἀπαρτισθείσης τῆς ἱστορίας, Ἀγρίππας οὐ χολακεύων
 « (οὐδὲ γὰρ ἐπέβαλλεν αὐτῷ) οὐδὲ εἰρωνευόμενος, ὥς σὺ
 « φήσεις, (πόρρω γὰρ ἦν ἐκεῖνος τοιαύτης κακοηθείας,)
 « ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐμαρτύρει, καθάπερ πάντας οἱ
 45 « ταῖς ἱστορίαις ἐντυγχάνοντες. » Ἄλλὰ τὰ μὲν πρὸς
 « τὸν Ἰούστον, ἀναγκαίαν λαβόντα τὴν παρέχθαι, μέ-
 « χρι τούτων λελέχθω.

ξς'. Διοικήσας δ' ἐγὼ τὰ κατὰ τὴν Τιβερίάδα καὶ
 καβίας τῶν φίλων συνέδριον, ἐβουλεύομην περὶ τῶν πρὸς
 50 Ἰωάννην πραχθησομένων. Ἐδόκει μὲν οὖν πᾶσι τοῖς
 Γαλιλαίοις ἐπλίσαντα πάντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην
 καὶ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ δίκας ὡς πάσης τῆς στάσεως
 αἰτίου γεγονότος. Οὐκ ἠρεσκόμην δ' ἐγὼ ταῖς γνώμαις
 αὐτῶν, προαίρεσιν ἔχων τὰς ταραχὰς χωρὶς φόνου

« forte dices te accurate omnia perscripsisse, quæ gesta
 « erant contra Hierosolymitas. Et qui potuisti, quum nec
 « ei bello interfueris, nec Cæsaris commentarios legeris?
 « maximoque est indicio, quod scriperis contra quam Cæ-
 « sar in commentariis. Quodsi confidis te omnibus in
 « scribendo præstitisse, cur non, dum viverent Vespasia-
 « nus ac Titus, quorum Imperatorum auspiciis confectum
 « erat bellum, et dum Agrippa rex superstes esset, cogna-
 « tique ejus, viri Græcarum literarum peritissimi, historiam
 « tuam in lucem edidisti? eam utique ante viginti annos
 « scriptis consignatam habebas: et poteras ab iis, quibus
 « omnia explorata erant, accuratæ diligentiae testimonium
 « retulisse. Nunc vero, quando illi quidem nobiscum esse
 « desierunt, teque redargui non posse arbitraris, ausus es
 « librum edere. At non ego de meis libris perinde ac tu
 « sum veritus, sed ipsis Imperatoribus eos obtuli, quum res
 « gestæ pæne adhuc ante omnium oculos versarentur:
 « quippe conscius eram mihi servatæ ubicunque veritatis.
 « Ac proinde quum testimonium illorum speravissem, non
 « sum expectatione mea frustratus. Quin etiam cum plu-
 « ribus aliis historiam meam communicavi, quorum non-
 « nulli bello interfuerant: inter quos fuit rex Agrippa, et
 « quidam ex ejus propinquis. Nam Titus quidem Impera-
 « tor ex iis solis rerum gestarum notitiam hominibus tradi
 « tantopere voluit, ut manu sua subscriptos publicari præ-
 « cepit: rex vero Agrippa duas et sexaginta scripsit epi-
 « stolas, quibus veritatem a me traditam esse testatur. Ex
 « quibus sane duas etiam subjeci; et tibi, si volueris, inde
 « licet ea cognoscere quæ scripta erant. « Rex Agrippa
 « Josepho carissimo S. Libenter admodum perlegi li-
 « brum tuum. Et mihi visus es diligenter magis et accu-
 « rate quam alii, qui de iisdem rebus scripserunt, narra-
 « tionem contexuisse. Fac autem mihi mittas quod reli-
 « quum est. Vale, carissime. — Rex Agrippa Josepho
 « carissimo S. Ex iis quæ scripsisti nihil desiderare vide-
 « ris quod aliquis te doceat, quo nos omnes quæ gesta
 « fuerint ab initio perspecta habeamus. Tamen quum me
 « conveneris, ipse faciam ut auditione aliquam multa acci-
 « pias quæ ignorantur. » Mihi autem, historia absoluta,
 « Agrippa, non adulatione utens, (hoc enim ei non convenie-
 « bat,) neque ut tu dices dissimulatione, (nam plurimum
 « aberat ab istâ Ingenii malignitate,) sed, quemadmodum ii
 « omnes qui historias legunt, de veritate ejus testimonium
 « perhibebat. » Et hæc quidem quæ ad Justum spectant, de
 quibus necessario instituenda erat digressio, hactenus dicta
 sunt.

66. Ego vero quum res Tiberiadis curassem et amicorum
 concilium coegissem, deliberabam quid de Joanne facien-
 dum esset. Et Galilæis quidem omnibus placuit ut, quum
 ipsos armis instruxissem, in Joannem impetum facerem, de-
 que eo tanquam seditionis totius auctore pœnas sumerem.
 At mihi displicebat illorum sententia, cui constitutum erat
 sine cæde tumultus componere. Quamobrem eos adhorta-

καταστέλλειν. Ὅθεν δὴ παρήνεσα πᾶσαν εἰσενέγκασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ γνῶναι τὰ ὀνόματα τῶν ὑπὸ τῷ Ἰωάννῃ ὄντων. Ποιησάντων δὲ ἐκείνων, γνοὺς ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἦσαν, ἐξέθηκα πρόγραμμα, διὰ τούτου πίστιν καὶ δεξιὰν προτείνων τοῖς μετὰ Ἰωάννου θελήσασι λαβεῖν μετάνοιαν, καὶ ἡμερῶν εἴκοσι χρόνον προτίεινα τοῖς βουλευσασθαι θέλουσι περὶ τῶν ἑαυτοῖς συμφερόντων. Ἡπειλουν δὲ, εἰ μὴ ῥίψωσι τὰ ὄπλα, καταπρήσειν αὐτῶν τὰς οἰκῆσεις καὶ δημοσιώσιν τὰς οὐσίας. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες οἱ ἄνθρωποι καὶ ταραχθέντες οὐ τι μετρίως, καταλείπουσι μὲν τὸν Ἰωάννην, τὰ δ' ὄπλα ῥίψαντες ἤκον πρὸς μετετραχισμένοι τὸν ἀριθμὸν. Μόνοι δὲ τῷ Ἰωάννῃ παρέμειναν οἱ πολῖται καὶ ξένοι τινὲς ἐκ τῆς Τυρίων μητροπόλεως ὡς χίλιοι καὶ πεντακόσιοι. Ἰωάννης μὲν οὕτω καταστρατηγηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πατρίδι περίφοδος ἔμεινεν.

Ξ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Σεπφωρίται θαρρήσαντες ἀναλαμβάνουσιν ὄπλα, πεποιθότες τῇ τε τῶν τειχῶν ὀχυρότητι καὶ τῷ πρὸς ἐτέροις ὄντα με ὄρν. Πέμπουσι δὴ πρὸς Κέστιον Γάλλον (Συρίας δ' ἦν οὗτος ἡγεμὼν) παρακαλοῦντες ἡ αὐτὸν ἤκειν θάττον παραληψόμενον αὐτῶν τὴν πόλιν, ἥ πέμψαι τοὺς φρουρήσοντας. Ὁ δὲ Γάλλος ἐλεύσεσθαι μὲν ὑπέσχετο, τότε δὲ οὐ διεσάφησεν. Καρῶ ταῦτα πυθόμενος, ἀναλαβὼν τοὺς σὺν ἐμοὶ στρατιώτας καὶ ὁρμήσας ἐπὶ τοὺς Σεπφωρίτας, εἶλον αὐτῶν τὴν πόλιν κατὰ κράτος. Λαβόμενοι δ' ἀφορμῆς οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ παρεῖναι τοῦ μίσους τὸν καιρὸν οἰηθέντες, (εἶχον γὰρ ἀπεχθῶς καὶ πρὸς ταύτην τὴν πόλιν,) ὥρμησαν ὡς ἀδὴν ἀφανίσοντες πάντας σὺν τοῖς ἐποικοῖς. Εἰσδραμόντες οὖν ἐνεπίμπρασαν αὐτῶν τὰς οἰκίας, ἐρήμους καταλαμβάνοντες· οἱ γὰρ ἄνθρωποι δέισαντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνέφυγον. Διήρπαζον δὲ πάντα, καὶ τρόπον οὐδένα πορθέσεις κατὰ τῶν δημοφύλων παρελίμπανον. Ταῦτ' ἐγὼ θεασάμενος σφόδρα διετέθην ἀνιαιρῶς, καὶ παύεσθαι προσέταττον αὐτοῖς, ὑπομνήσκων ὅτι τοιαῦτα ὄρν δημοφύλους οὐκ ἔστιν ὄρν. Ἐπεὶ δ' οὔτε παρακαλοῦντος οὔτε προστάσσοντος ἤκουον, ἐνίκα δὲ τὸ μῖσος τὰς παραινέσεις, τοὺς πιστοτάτους τῶν περὶ ἐμὲ φίλων ἐκέλευσα διαδοῦναι λόγους ὡς Ῥωμαῖον μετὰ μεγάλης δυνάμεως κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς πόλεως εἰσβεβληκότων. Ταῦτα δ' ἐποίουν ὑπὲρ τοῦ τῆς φήμης ἐμπεισούσης ἐπισχεῖν μὲν τῶν Γαλιλαίων τὰς ὁρμὰς, διασωσαι δὲ τὴν τῶν Σεπφωριτῶν πόλιν. Καὶ τέλος προὐχώρησε τὸ στρατήγημα. Τῆς γὰρ ἀγγελίας ἀκούσαντες ἐφοβήθησαν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ καταλιπόντες τὰς ἀρπαγὰς ἔφυγον, μάλιστα δὲ, ἐπεὶ καμὲ τὸν στρατηγὸν ἐώρων ταῦτα ποιοῦντα. Πρὸς γὰρ τὸ πιστὸν τῆς φήμης ἐσκηπτόμην ὁμοίως αὐτοῖς διατίθεσθαι. Σεπφωρίται δὲ παρ' ἐλπίδα τὴν ἑαυτῶν ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ σοφίσματος ἐσώθησαν.

ζη'. Καὶ Τιβερίας δὲ παρ' ὀλίγον διηρπάσθη ὑπὸ Γαλιλαίων, τοιαύτης αἰτίας ὑποπεσούσης. Τῶν ἐκ

tus sum ad curam omnem adhibendam, ut eorum qui sub Joanne erant nomina ediscerent. Quod quum illi fecissent, comperto mihi qui viri essent, edictum proposui, quo fidam dextramque me illis porrigere dicebam, qui ab Joanne starent, modo resipiscerent: atque viginti dierum spatium eis præscripsi, qui suis rebus vellent consulere. Porro minitabar, nisi arma projicerent, me ignem illorum domibus subjecturum esse, bonaque illorum publicaturum. His illi auditis, nec mediocri timore perculsi, Joannem relinquunt, armisque projectis ad me venerunt, numero circiter quattuor millia. Soli vero apud Joannem manserunt cives ipsius, et peregrini quidam e Tyriorum metropoli, mille ferme et quingenti. Joannes quidem, ita mee strategemate superatus, deinceps in patria præ metu se continuit.

67. Sub idem autem tempus Sepphoritæ sumptis animis ad arma provolant, freti firmitate mœnium, et quod me viderent aliis rebus destineri. Itaque mittunt ad Cestium Gallum, (erat autem is tum Syriæ præses,) rogantes ut aut ipse ocus veniret in suam fidem ipsorum civitatem accepturus, aut saltem eo mitteret militum præsidium. Gallus vero se venturum quidem esse promittebat, sed de tempore nihil constituit. Atque ego, quum ista accepiissem, assumptis mecum militibus meis et in Sepphoritas facta impressione, vi illorum urbem expugnabam. Galilæi vero, hac occasione arrepta, rati que sibi adesse odii sui satiandi tempus, (isti enim civitati infesti erant infensique,) incitati ferebantur, quasi cives omnes advenasque ad internecionem usque deleturi. Itaque quum excursionem fecissent, ædes illorum, quas vacuas deprehendebant, igne cremarunt: nam homines præ metu in arcem confugebant. Diripiebant autem omnia, nec ullum vastationi modum adhibebant adversus populares suos. Ista quum ego animadvertissem, vehementer dolebam, illisque imperabam ut desinerent, nefas esse suggerens ita tractare ejusdem tribus homines. Postquam vero neque obsecranti neque imperanti morem gerebant, (nam admonitionibus prævalebat odii magnitudo,) amicorum qui circa me erant fidissimos jussi rumorem spargere, Romanos cum magna militum manu irruptionem fecisse in alteram urbis partem. Hæc autem faciebam, ut fama percrebescente Galilæorum quidem impetus reprimeretur, servareturque Sepphoritarum civitas. Tandemque bene successit hoc strategema. Audito enim ejusmodi nuncio sibi ipsis timuerunt, relictisque a tergo quæ raptu ceperant, fugæ se mandarunt, præsertim quum me ducem eadem facere viderent. Nam ad fidem rumori faciendam simulabam me similiter atque ipsos periculo terreri. Sepphoritæ autem præter omnium suorum spem hoc meo commento salutem consequuti sunt.

68. Sed et Tiberias parum absuit quin a Galilæis diriperetur, ex hujusmodi causa. Senatus ejus primores scri-

τῆς βουλῆς οἱ πρῶτοι γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, πα-
ρακαλοῦντες ἀρκεῖσθαι πρὸς αὐτοὺς παραληφόμενον τὴν
πόλιν. Ὑπέσχετο βασιλεὺς ἔρχεσθαι, καὶ τὰς ἐπιστο-
λάς ἀντιγράψει, καὶ τῶν περὶ κοιτῶνά τι, Κρίσπω
5 μὲν τοῦνομα, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίῳ, δίδωσι πρὸς τοὺς
Τιβεριεῖς φέρειν. Τοῦτον κομίσαντα γράμματα γνω-
ρίσαντες οἱ Γαλιλαῖοι καὶ συλλαβόντες ἀγούσιν ἐπ'
ἐμέ· τὸ δὲ πᾶν πλῆθος, ὡς ἤκουσε, παροξυνθέν ἐφ'
δπλα τρέπεται. Συναχθέντες δὲ πολλοὶ πανταχόθεν κατὰ
10 τὴν ἐπιούσαν ἤκον εἰς Ἀσχωλὶν πόλιν, ἐνθα δὴ τὴν κα-
ταλυσιν ἐποιούμην, καταδοθήσεις τε σφόδρα ἐπιούντο,
προδόντι ἀποκαλοῦντες τὴν Τιβεριάδα καὶ βασιλέως
φίλῳ, ἐπιτρέπειν τε ἡξίου αὐτοῖς καταβᾶσιν ἀρδὴν
ἀφανίσαι. Καὶ γὰρ πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς εἶχον ἀπε-
15 χθῶς ὡς πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας.

ἔθ'. Ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἠπόρουν τίνα τρόπον ἐξαρπάσω
τὴν Τιβεριάδα τῆς Γαλιλαίων ὁργῆς ἐπ' αὐτούς. Ἀρ-
νῆσασθαι γὰρ οὐκ ἐδυνάμην μὴ γεγραφέναι τοὺς Τιβερι-
εῖς καλοῦντας τὸν βασιλέα· ἤλεγχον γὰρ αἱ παρ' ἐκεί-
20 νου πρὸς αὐτοὺς ἀντιγραφαὶ τὴν ἀλήθειαν. Σύννοους οὖν
πολλὴν ὥραν γενόμενος, « ὅτι μὲν ἡδικήκασιν, εἶπον,
« Τιβεριεῖς, οἶδα καὶ γὰρ τὴν πόλιν δὲ αὐτῶν ὑμᾶς οὐ
« κωλύσω διαρπάσαι. Δεῖ δ' ὅμως καὶ μετὰ κρίσεως
« τὰ τηλικαῦτα πράττειν. Οὐ γὰρ μόνοι Τιβεριεῖς
25 « προδόνται τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν γεγόνασιν, ἀλλὰ πολ-
« λοὶ καὶ τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ δοκιμωτάτων. Προσμελ-
« ναι δὲ μέχρι τούτου αἰτίους ἀκριβῶς ἐκμάθω, καὶ
« τότε πάντας ὑποχειρίους ἔχετε καὶ ὅσους ἰδίᾳ ἐπάξει
« δυνήσεσθε ». Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔπεισα τὸ πλῆθος, καὶ
30 παυσάμενοι τῆς ὁργῆς διελύθησαν. Τὸν παρὰ βασι-
λέως δὲ πεμφθέντα δῆσαι καλεῦσας, μετ' οὐ πολλὰς
ἡμέρας ἐπὶ τινὰ τῶν ἑμαυτοῦ χρεῶν ἐπαίγουσαν σκη-
ψάμενος ἐκδημεῖν τῆς βασιλείας, καλέσας τὸν Κρίσπον
λάβρα προσέταξα μεθύσαι τὸν στρατιωτὴν φύλακα καὶ
35 φυγεῖν πρὸς βασιλέα· μὴ γὰρ διωχθῆσθαι. Καὶ ὁ
μὲν ταῖς ὑποθήκαις πεισθεὶς διέφυγε, Τιβεριδὲς δὲ
μέλλουσα δευτέρον ἀφανίζεσθαι, στρατηγία τῇ ἐμῇ καὶ
προνοία τῇ περὶ αὐτῆς ὅζῳ οὕτω κίνδυνον διέφυγεν.

ο'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Ἰούστος ὁ Πίστου
40 παῖς λαθὼν ἐμὲ διαδιδράσκει πρὸς τὸν βασιλέα. Τὴν αἰ-
τίαν δὲ, δι' ἣν τοῦτο ἐπραξεν, ἀφηγήσομαι. Λαβόν-
τος ἀρχὴν Ἰουδαίους τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου, Τι-
βεριεῖς διεγνώκεισαν ὑπακούειν βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίων
μὴ ἀφίστασθαι. Πείθει δ' αὐτοὺς Ἰούστος ἐφ' ὅπλα
45 χωρῆσαι, νεωτέρων αὐτὸς ἐφίεμενος πραγμάτων, καὶ
δι' ἐλπίδος ἔχων ἄρξειν Γαλιλαίων τε καὶ τῆς ἑαυτοῦ
πατρίδος. Οὐ μὴν τῶν προσδοκῆθέντων ἐπέτυχεν.
Γαλιλαῖοι τε γὰρ, ἔχθρῶς ἔχοντες πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς,
διὰ μὴν ὧν ἐπ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ πολέμου ἐπεπόνθεισαν,
50 οὐκ ἠνείχοντο στρατηγοῦντος αὐτῶν Ἰούστου. Κἀγὼ
δὲ τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ
κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πολλάκις εἰς τοσαύτην ἤκον
ὁργὴν ὡς δλίγου δεῖν ἀποκτεῖναι τὸν Ἰούστον, φέρειν
αὐτοῦ τὴν μοχθηρίαν οὐ δυνάμενος. Δεῖσας οὖν ἐκεί-

bunt ad regem, rogantes ut ad ipsos veniret urbemque sub
imperium suum acciperet. Rex se venturum promittebat,
illisque rescripsit, et literas ad Tiberienses perferendas cui-
dam eorum dedit, qui ei a cubiculo erant, Crispo quidem
nomine, genere vero Judæo. Galilæi hunc qui literas de-
ferebat agnitiū comprehensumque ad me ducunt : plebs
autem omnis, hac re audita, valde exasperata erat, et ad
arma procurrebat. Quumque multi postridie ejus diei un-
dique congregati essent, ad urbem Asochin, in qua dever-
sabar, veniebant, et vehementer vociferabant Tiberiadem
proditricem appellantes regisque amicam : postulabantque
ut permitterem ipsis, descensu illic facto, eam funditus
evertere. Tiberiensibus quippe æque infensi erant ac
Sepphoritis.

69. Ego vero, istis auditis, mecum dubitabam quo modo
Tiberiadem iratis Galilæis eriperem. Nam infitiri non pote-
ram Tiberienses literis regem ad se accivisse; nam literas,
ab illo ad eos rescriptas, rei veritatem arguebant. Itaque
quum diu tacitus mecum cogitasset, tandem respondebam,
« Tiberienses quidem inique egisse et ipse novi, nec per me
« stabit quominus urbem eorum diripiatis. Veruntamen
« ejusmodi quid non nisi adhibito judicio admittendum.
« Non enim soli Tiberienses libertatem nostram prodiderunt,
« sed et multi eorum qui in Galilæa fidei spectatissimæ ha-
« bentur. Quare manete tantisper, dum exactius edidi-
« cero quinam fuerint proditiōnis auctores : et tunc omnes
« in potestate vestra habebitis, et quotquot eorum vos
« singuli adducere poteritis. » Atque hæc loquutus persuasi
multitudini : moxque, ubi ira rescederat, domum quisque
suam discesserunt. Quum autem eum qui a rege missus
erat vinciri jussissem, non ita multis post diebus, quum si-
mulassem me necesse habere e regno abire ad aliquid ne-
gotii conficiendum, Crispo ad me clam accito, jussi ut mili-
tem custodem inebriaret, atque ita ad regem fugeret : neque
enim a fuga retractum iri. Et hic quidem consilio meo
obsequutus, evasit, Tiberias vero, quum in extremo excidii
discrimine iterum constituta esset, mea solertia, qua ei
providebam, periculum brevi adeundum hoc modo effugit.

70. Sub idem tempus Justus Pisti filius me inscio ad re-
gem perfugit. Causam autem, cur ita fecerit, exponam.
Quum primum ortum esset bellum, quod Judei contra
Romanos gesserunt, Tiberienses decreverant regi parere et
a Romanis nequitiam desciscere. Justus vero suadet eis
arma capere, quod et ipse novis rebus studeret, speraret-
que imperium adipisci Galilæorum patriæque suæ. Non
tamen voti compos factus est. Nam et Galilæi Tiberiensi-
bus infensi ex ira quam conceperant ob ea quæ ante bel-
lum ab eo passi fuerant, Justum pro duce habere non fe-
rebant. Atque ego, cui commissa erat præfectura Gali-
lææ a communi Hierosolymorum, sæpenumero adeo ira
accensus eram ut parum abfuerim ab Justo occidendo,
quod malitiam ejus perpeti nequiverim. Ille igitur veri-

νος μή και λάθῃ τέλος ἀπαξ ὁ θυμὸς, ἐπεμψε πρὸς βασιλέα, κρείσσον και ἀσφαλέστερον οἰκῆσειν παρ' ἐκείνῳ νομίζων.

οα'. Σεπφωριταὶ δέ, παραδόξως τὸν πρῶτον κίνδυνον διαφυγόντες, πρὸς Κέστιον Γάλλον ἐπεμψαν, και ἤκειν παρεκάλουν ὡς αὐτοὺς θάττον παραληψόμενον τὴν πόλιν, ἥ πέμπειν δύναμιν τὴν ἀνακόψουσαν τὰς ἐπ' αὐτοὺς τῶν πολεμίων ἐπιδρομάς. Καὶ τέλος ἐπεισαν τὸν Γάλλον πέμψαι δύναμιν αὐτοῖς ἱππικὴν τε και πεζικὴν 10 πάλιν συγχῆν, ἣν ἔλθοῦσαν νυκτὸς εἰσεδέξαντο. Κακουμένης δὲ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς τῆς περὶ χῶρας, ἀναλαβὼν ἐγὼ τοὺς περὶ ἐμὲ στρατιώτας, ἤκον εἰς Γάρις κώμην· ἐνθα βαλλόμενος χάρακα πόρρω τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως ἀπέχων σταδίων εἴκοσι, νυκτὸς ἐπ' αὐτὴν προσέμιξα, και τοῖς τείχεσι προσέβαλλον· και διὰ κλιμάκων ἐμβιδάσας συγχύους τῶν στρατιωτῶν ἐγκρατῆς τοῦ πλείστου τῆς πόλεως μέρους ἐγενόμην. Μετ' οὐ πολὺ δὲ διὰ τὴν τῶν τόπων ἀγνοίαν ἀναγκασθέντες ἀνεχωρήσαμεν, ἀνελόντες μὲν δυοκαίδεκα Ῥωμαίων πεζοὺς, δύο 20 δὲ ἱππεῖς, ὀλίγους δὲ Σεπφωριτῶν, αὐτοὶ δὲ ἓνα μόνον ἀπεβάλομεν. Γενομένης δὲ ὕστερον ἡμῖν κατὰ τὸ πεδὸν μάχης πρὸς τοὺς ἱππεῖς, μέχρι πολλοῦ καρτερῶς διακινδυνεύσαντες ἡττήθημεν. Περιελθόντων γάρ με τῶν Ῥωμαίων, οἱ μετ' ἐμοῦ δεισαντες ἐφυγον εἰς τοῦ- 25 πίσω. Πίπτει δὲ τῆς παρατάξεως ἐκείνης εἰς τῶν πεπιστευμένων τὴν τοῦ σώματος μου φυλακὴν, Ἰούστος τοῦνομα, και παρὰ βασιλεῖ ποτε τὴν αὐτὴν τάξιν ἐσχηκώς. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἡ παρὰ βασιλέως δύναμις ἤκειν ἱππικὴ τε και πεζικὴ, και Σύλλας 30 ἐπ' αὐτῆς ἡγεμὼν, ὁ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων. Οὗτος οὖν βαλόμενος στρατόπεδον Ἰουλιᾶδος ἀπέχων σταδίου πέντε, φρουρὰν ἐπέστησε ταῖς ὁδοῖς, τῇ τε εἰς Κανὰ ἀγούσῃ και τῇ εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον, ὑπὲρ τοῦ τὰς παρὰ τῶν Γαλιλαίων ὠφελείας τοῖς ἐνοικοῖς 35 ἀποκλείειν.

οβ'. Ταῦτα δ' ὡς ἐγὼ ἐνυθόμην, πέμπω διαγίλους δπλίτας και στρατηγὸν αὐτῶν Ἰερεμίαν· οἱ δὲ και χάρακα θέντες ἀπὸ σταδίου τῆς Ἰουλιᾶδος πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ πλέον ἀκροβελισμῶν οὐδὲν ἐπραΐξαν, 40 μέχρι τρισγίλους ἐγὼ στρατιώτας ἀναλαβὼν ἤκον πρὸς αὐτούς. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἐν τινι φάραγγι καθίσας λόχον οὐκ ἄπωθεν αὐτῶν τοῦ χάρακος, προεκαλούμην τοὺς βασιλικούς εἰς μάχην, παραινέσας τοῖς μετ' ἐμοῦ στρατιώταις στρέψαι τὰ νῦτα μέχρις 45 ἀν ἐπισπάσωνται τοὺς πολεμίους προελθεῖν· σπερ και ἐγένετο. Σύλλας γάρ, εἰκάσας ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φύγειν, προελθὼν ἐπιδιώκειν οἷός τε ἦν. Κατὰ νότου δ' αὐτὸν λαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας και σφόδρα πάντας θυρόβησαν. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ὤξεϊα 50 χρησάμενος ὑποστροφῇ, μετὰ τῆς δυνάμεως ὑπήντησα τοῖς βασιλικῶς, και εἰς φυγὴν ἔτρεψα· καὶ κατώρθωτό μοι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ πρᾶξις μὴ ἐμποδὼν γενομένου δαίμονος τινος. Ὁ γάρ ἵππος ἐφ' ᾧ τὴν μάχην ἐποιούμην εἰς τελευτῶδῃ τόπον ἐμπεσὼν συγ-

tus ne ira mea aliquando in caedem prorumperet, ad regem misit, fore ratus ut apud illum et melius et tutius habitaret.

71. Sepphoritæ autem, præter opinionem e primo periculo elapsi, ad Cestium Gallum miserunt, rogantes ut ad eos ocus veniret, urbem in fidem suam accepturus, aut militum manum expediret, quæ hostium incursiones reprimeret. Tandemque persuaserunt Gallo de integro ad ipsos mittere copias aliquammultas pedestres equestresque: quas, quum venissent, noctu receperunt. Quum autem regio finitima a militibus Romanis vexaretur, ipse, assumptis qui mecum erant militibus, in vicum cui nomen Garis veniebam, ubi, castris positis valloque circumdatis, quum abessem a Sepphori viginti stadiorum intervallo, nocte copiis urbi admotis mœnibus successi, quumque per scalas magnam militum vim ea scandere fecissem, maximam urbis partem in meam potestatem redigebam. Non multo autem post propter locorum ignorantiam necessitate coacti regressi sumus, occisis duodecim quidem Romanorum pedibus, duobus vero equitibus, et Sepphoritarum nonnullis, uno tantum e nostris desiderato. Aliquanto autem post praelio in planitie cum equitibus conserto, quum diu pericula fortiter adissemus, victi sumus. Nam quum circumventus essem a Romanis, qui mecum erant præ metu terga vertebant. Ex illa vero acie cadit unus eorum quibus credita erat corporis mei custodia, Justus nomine, qui quæ apud regem aliquando eundem locum tenuerat. Per idem autem tempus a rege veniebant copiarum equestres pedestresque, et Sylla qui dux eis præerat, satellitum præfectus. Hic igitur, quum ad stadia quinque a Juliade castra posuisset, custodias præfecit viis, uni ad Cana ducenti, alteri ad castellum Gamala, ut omni a Galilæis commeatu incolas excluderet.

72. Ista quum primum ego accepissem, duo militum millia eo mitto, et qui dux illis esset Jeremiam. Illi vero, positis prope Jordanem amnem castris stadii intervallo ab Juliade, ad nullam nisi velitarem pugnam venerunt, donec ipse ad eos me conferebam cum trihus militum millibus. Sequenti vero die quum insidias in valle quadam collocassem, haud ita procul ab illorum castris, regio ad pugnam provocabam, admonitis qui mecum erant militibus, tantisper terga ut obverterent, quoad hostes ad progrediendum elicerent: id quod factum erat. Nam Sylla, ratus nostros fugam non simulatam capessere, egressus sese ad nos persequendum expediebat. A tergo autem ipsum occupant qui ex insidiis surgebant, et omnes valde perturbarunt. Ego vero e vestigio celeriter conversus, cum meis omnibus regis obviam processi, et in fugam compuli. Atque praelium mihi ea die prorsus ex animi sententia successisset, nisi fors quaedam mihi obstulisset. Equus enim, ex quo pugnabam, in locum cænosum forte incidens, simul cum ipso me solo

κατήνεγκέ με ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· θραύσεως δὲ τῶν ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ἐκομίσθη εἰς κόμην Κεφαρνώμην λεγομένην. Οἱ δὲ ἐμοὶ ταῦτ' ἀκούσαντες, καὶ δεδοκότες μὴ τι χεῖρον ἔπαθον, τῆς μὲν ἐπὶ πλείον διώξεως ἀπέσχοντο, ὑπέστρεφον δὲ περὶ ἐμέ λαν ἀγωνιῶντες. Μεταπειψάμενος οὖν ἱατροῦς καὶ θεραπευθεὶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, αὐτοῦ κατέμεινα πυρέξας, δόξαν τε τοῖς ἱατροῖς, τῆς νυκτὸς εἰς Ταριχαίας μετεκομίσθη.

10 οἱ. Σύλλα δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πυθόμενοι τὰ κατ' ἐμέ πάλιν ἐθάρσησαν. Καὶ γνόντες ἀμελεῖσθαι τὰ περὶ τὴν φυλακὴν τοῦ στρατοπέδου, διὰ νυκτὸς ἱππέων λόχον ἰδρύσαντες ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, γενομένης ἡμέρας εἰς μάχην ἡμᾶς προεκαλέσαντο. Τῶν δ' ὑπάκουσάντων καὶ μέχρι τοῦ πεδίου προελθόντων, ἐπιφανέντες οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἱππεῖς καὶ ταράξαντες αὐτοὺς εἰς φυγὴν ἔτρεψαν, ἐξ τε τῶν ἡμετέρων ἔκτειναν, οὐ μὴν μέχρι τέλους τὴν νίκην ἤγαγον. Καταπεπλευκέναι γάρ τινας ὁπλίτας ἀκούσαντες ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Ἰουλιάδα, 20 φοβηθέντες ἀνεχώρησαν.

οἱ. Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον Οὐεσπασιανὸς εἰς Τύρον ἀφικνεῖται καὶ σὺν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας. Καὶ οἱ Τύριοι βλασφημεῖν ἤρξαντο τὸν βασιλέα, Τυρίων αὐτὸν καλοῦντες καὶ Ῥωμαίων πολέμιον. Τὸν γὰρ στρατοπεδάρχην αὐτοῦ Φίλιππον ἔλεγον προδεδωκέναι τὴν βασιλικὴν αὐλὴν καὶ τὰς Ῥωμαίων δυνάμεις τὰς οὐσας ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόσταξιν. Οὐεσπασιανὸς δὲ ἀκούσας Τυρίους μὲν ἐπέπληξεν, ὑβρίζουσιν ἄνδρα καὶ βασιλέα καὶ Ῥω- 30 μαίοις φίλον· τῷ δὲ βασιλεῖ παρήνεσε πέμψαι Φίλιππον εἰς Ῥώμην, ὑφένοντα λόγον Νέρωνι περὶ τῶν πεπραγμένων. Φίλιππος δὲ πεμφθεὶς οὐχ ἤκεν εἰς ὄψιν Νέρωνι· καταλαβὼν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄντα διὰ τὰς ἐμπεσοῦσας ταραχὰς καὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ὑπέστρεψε πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπεὶ δὲ Οὐε- 35 σπασιανὸς εἰς Πτολεμαῖδα παρεγένετο, οἱ πρῶτοι τῶν τῆς Συρίας δέκα πόλεων κατεβόων Ἰούστου τοῦ Τιβερίεως, ὅτι τὰς κόμας αὐτῶν ἐνέπρησεν. Παρέδωκεν οὖν αὐτὸν Οὐεσπασιανὸς τῷ βασιλεῖ κολασθησόμενον ὑπὸ τῶν τῆς βασιλείας ὑποτελῶν. Ὁ βασιλεὺς δ' αὐτὸν ἔδωκεν, ἐπικρυψάμενος τοῦτο Οὐεσπασιανόν, ὡς ἀνωτέρω δεδήλωται. Σειπρωρίται δ' ὑπαντήσαντες καὶ ἀσπασάμενοι Οὐεσπασιανὸν λαμβάνουσι δύναμιν καὶ στρατηγὸν Πλάκιδον, ἀναβάντες δὲ μετὰ τούτων, 45 ἐπομένου μου ἄγρι τῆς εἰς Γαλιλαίαν Οὐεσπασιανοῦ ἀφίξεως. Περὶ ἧς τίνα τρόπον ἐγένετο, καὶ πῶς περὶ Ταριχαίαν κόμην τὴν πρώτην πρὸς ἐμέ μάχην ἐποιήσατο, καὶ ὡς ἐκέλευε εἰς τὰ Ἰωτάπατα ἀνεχώρησαν, καὶ τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὴν ταύτης πολιορκίαν, 50 καὶ ὃν τρόπον ζῶν ληφθεὶς ἐδέθη, καὶ πῶς ἐλύθη, πάντα τε τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον καὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν, μετὰ ἀκριβείας ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις ἀπήγγελα. Ἀναγκαῖον δ' ἐστίν, ὡς οἶμαι, καὶ ὅσα

allicit : quum autem articularum ad manus carpum facta esset contusio, deportatus sum in vicum, cui nomen Cepharnome. At mei, quum ista audivissent, sollicitique essent ne quid forsitan pejus mihi acciderit, ab hostibus quidem persequendis destiterunt, atque reversi de me vehementer animis angebantur. Accitis igitur medicis et curatione adhibita, ibi per eam diem mansi, quod febriculam haberem, et nocte ex medicorum sententia translatus sum Tarichæas.

73. Sylla autem et qui cum eo erant, ubi ad eos perlata essent quæ mihi acciderant, animos resumpserunt : quumque novissent negligentius custodiri castra, noctu trans Jordane collocata in insidiis equitum turma, prima luce nos ad prælium provocarunt. Quibus pugnam non desectantibus, et in planitiem progressis, coorti e latebris equites, terrore injecto eos in fugam verterunt ; ex nostris etiam sex occiderunt, sibi tamen e manibus victoriam excidere passi sunt. Nam quum audissent milites nonnullos Tarichæis navibus Juliadem advectos esse, præ metu receptui cecinerunt.

74. Non multo autem post Vespasianus Tyrum venit, et cum eo Agrippa rex. Atque Tyrii regem maledictis incensere cœperunt, hostem eum vocantes et Tyriorum et Romanorum. Ejus enim exercituum præfectum Philippum regiam prodidisse dicebant et Romanorum milites qui Hierosolymis erant, idque ipsius jussu. Atqui Vespasianus his auditis Tyrios quidem objurgavit, quod virum et regem et Romanorum amicum contumeliis afficerent ; regem vero adhortatus est ut Philippum Romam mitteret, Neroni eorum quæ gesta erant rationem redditurum. Philippus proinde missus in Neronis conspectum non veniebat : quum enim offendisset eum in extremis agentem propter tumultus qui inciderant bellumque civile, ad regem reversus est. Vespasianus autem, posteaquam Ptolemaidem advenerat, Decapolitanorum primores in Justum Tiberiensem palam vociferabant, quod vicos eorum incenderit. Quamobrem Vespasianus eum regi in potestatem tradidit, ut pœnas daret regni stipendiaria. At rex eum inscio Vespasiano in vincula conjecit, quemadmodum supra dictum est. Tum Sapphoritæ, obviam progressi Vespasiano, eoque salutato, præsidium acceperunt duce Placido, cumque illis ascenderunt, me a tergo eos persequente, donec in Galilæam veniret Vespasianus. De quo adventu et cujusmodi erat, et quo modo circa vicum Tarichæam mecum acie primum conflixerunt, utque illinc in Jotapata se receperunt, quæque ipse gessi in ejus loci obsidione, et qui factum est ut ipse vivus captus vinculis astrictus fuero, et non multo post solutus, quæ item ipse in bello Judaico perfecti, quæque spectant ad Hierosolymorum obsidionem, in libris de bello Judaico non perfunctorie narraui. Mihi autem necessarium esse arbitror ut res a me in vita mea gestas, quas in libros

μη κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον ἀνέγραψα τῶν ἐν τῷ βίῳ μου πεπραγμένων νῦν προσαναγράψαι.

οἷ. Τῆς γάρ τῶν Ἰουδαίων πολιορκίας λαβούσης τέλος, γεγόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἐφυλασσόμενην, τὰ πολλὰ διὰ τιμῆς ἀγοντός με Οὔεσπασιανου. Καὶ δὴ κελεύσαντος αὐτοῦ ἡγαγόμενην τινὰ παρθένον ἐκ τῶν αἰχμαλωτῶν τῶν κατὰ Καίσαρειαν ἀλουσῶν ἐγχώριον· οὐ παρέμεινε δ' αὕτη μοι πολὺν χρόνον, ἀλλὰ λυθέντος καὶ μετὰ Οὔεσπασιανου πορευθέντος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπηλλάγη. Γυναῖκα δ' ἑτέραν ἡγαγόμενην κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Κάκειθεν ἐπὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν συμπεμφθεις Τίτῳ πολλάκις ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσα, τῶν τε Ἰουδαίων διὰ σπουδῆς ἔχοντων ὑποχειρίδιόν με λαβεῖν τιμωρίας ἔνεκεν καὶ Ῥωμαίων, δόσας νικηθεῖν, πάσχειν τοῦτο κατ' ἐμὴν προδοσίαν δοκούντων, συνεχεῖς καταβολῆσαι ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἐγίνοντο, κολάζειν με ὡς καὶ αὐτῶν προδότην ἀξιούντων. Τίτος δὲ Καίσαρ, τὰς τοῦ πολέμου τύχας οὐκ ἀγνοῶν, σιγῇ τὰς ἐπ' ἐμὲ τῶν στρατιωτῶν ἐξέλειν ὁμάς. Ἦδη δὲ κατὰ κράτος τῆς τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως ἐχομένης, Τίτος Καίσαρ ἐπειθὲν με πολλάκις ἐκ τῆς κατασκαφῆς τῆς πατρίδος πᾶν δὲ τι θέλωμι λαβεῖν συγχωρεῖν γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν. Ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πεσοῦσης μηδὲν ἔχων τιμιώτερον, δὲ τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν εἰς παραμυθίαν λαβὼν φυλάττοιμι, σωμάτων ἐλευθέρων, τὴν αἴτησιν ἐποιούμην Τίτον, καὶ βιβλίων ἱερῶν ἔλαβον χαρισαμένου Τίτου. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν μετὰ πεντήκοντα φίλων αἰτησάμενος οὐκ ἀπέτυχον. Καὶ εἰς τὸ ἱερὸν δὲ πορευθεὶς, Τίτου τὴν ἐξουσίαν δόντος, ἔνθα πολλὸ πλῆθος αἰχμαλώτων ἐγκέκλειστο γυναικῶν τε καὶ τέκνων, ὅσους ἐπέγνων φίλων ἐμῶν καὶ συνήθων ὑπάρχοντας ἔρυσάμην, περὶ ἑκατὸν καὶ ἐνεήκοντα ὄντας τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδὲ λύτρα καταθεμένους ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτοὺς τῇ προτέρᾳ τύχῃ. Περμφθεις δὲ ὑπὸ Τίτου Καίσαρος σὺν Κερεαλίῳ καὶ χιλιοῖς ἱππεῦσιν εἰς κόμην τινὰ Θεωῶν λεγομένην, προκατανοήσων εἰ τόπος ἐπιτήδειός ἐστι χάρακα δέξασθαι, ὡς ἐκεῖθεν ὑποστρέφων εἶδον πολλοὺς αἰχμαλώτους ἀνεσταυρωμένους καὶ τρεῖς ἐγνώρισα συνήθεις μοι γενομένους, ἤλγησα τὴν ψυχὴν, καὶ μετὰ δακρύων προσελθὼν Τίτῳ εἶπον. Ὁ δ' εὐθὺς ἐκέλευσεν καθεαιρεθέντας αὐτοὺς θεραπείας ἐπιμελεστάτης τυχεῖν. Καὶ οἱ μὲν δύο τελευτῶσι θεραπευόμενοι, δὲ δὲ τρίτος ἔζησεν.

οἷ. Ἐπεὶ δὲ κατέπαυσε τὰς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ταραχὰς Τίτος, εἰκάσας τοὺς ἀγροὺς οὓς εἶχον ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀνοήτους ἐσομένους μοι, διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκεῖ Ῥωμαίων φρουρὰν ἐγκαθεῖσθαι, ἔδωκεν ἑτέραν χώραν ἐν πεδίῳ· μέλλων τε ἀπαίρειν εἰς τὴν Ῥώμην, σύμπλουν ἐδέξατό με πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμων. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἤκομεν, πολλῆς ἔτυχον παρὰ Οὔεσπασιανου προνοίας· καὶ γὰρ καὶ καταλύσιν ἔδωκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ πρὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτῷ γενομένη,

de bello Judaico non retulerim, nunc quidem memorem.

75. Jotapalorum igitur obsidione ad finem perducta, quum jam essem in Romanorum potestate, summa cura habebam, Vespasiano in plurimis honore me afficiente. Ideo illius jussu uxorem ducebam virginem quandam, ex illarum numero quæ Cæsareæ captæ erant, indigenam. Verum apud me non diu manebat, sed quum solutus essem et cum Vespasiano una profectus Alexandriam, discessit. Uxorem autem alteram ducebam Alexandriæ. Illinc quoque una cum Tito missus ad Hierosolymorum obsidionem, non semel de vita periclitatus sum, et Judæis modis omnibus id agentibus ut me in potestatem suam redigerent, quo me supplicio afficerent; et Romanis, quoties cladem aliquam acciperent, ac si ea ex mea proditione accidisset, continuo imperatorem appellantibus, et me ad pœnam tanquam illorum proditorem deposcentibus. At Titus Cæsar, non ignarus belli vicissitudinum, militum in me impetum silentio discutiebat. Quumque in eo esset urbs Hierosolymorum ut vi expugnaretur, subinde me hortabatur Titus Cæsar ut ex patriæ excidio quicquid vellem ipse sumerem: quippe hanc potestatem se mihi concedere dicebat. Ego vero patria collapsa nihil prius habens et antiquius, quod in meorum calamitatum consolationem acceptum servare, quam corpora libera, Titum ea poscebam, simulque accepi libros sacros, quos dono mihi dedit Titus. Quum autem non multo post fratris etiam vitam eum rogassem et amicorum quinquaginta, res mihi ex animi sententia successit. Sed et, facta mihi a Tito potestate, in templum ingressus, in quod inclusa erat magna captivarum mulierum et puerorum multitudo, quotquot inter eos amicorum meorum et familiarium deprehendi, omnes, circiter centum et nonaginta numero, liberaui, nulloque redemptionis pretio soluto dimisi in pristinum fortunæ statum restitutos. Missus deinde a Tito Cæsare cum Cereali et mille equitibus in vicum quandam cui nomen Thecoa, ad dispiciendum an locus esset castris melandis idoneus, quum illinc revertens multos viderem crucibus suffixos, et in his tres mihi quondam familiares agnoscerem, animo indolui, et quum Titi pedibus lacrimans accidissem, rem ut erat ei referebam. Ille vero mox jussit ipsis detractis adhibendam esse curationem omni cum diligentia, et horum quidem duo dum curarentur animam efflarunt, tertio vero longior vitæ usura reddita est.

76. At Titus, postquam res in Judæa turbatas composuerat, facta conjectura agros quos habebam circa Hierosolyma mihi inutiles fore, propter milites Romanos illic ad regionis custodiam relinquendos, alia mihi prædia donavit in planitie: et Romam profecturus, me navigationis socium assumpsit, magno in honore habitum. Ubi vero Romam pervenimus, curæ non mediocri eram Vespasiano: nam et hospitium mihi dedit iis in ædibus, quas antequam fieret

πολιτεία τε Ῥωμαίων ἐτίμησε καὶ σύνταξιν χρημάτων
 ἔδωκεν· καὶ τιμῶν διετέλει μέχρι τῆς ἐκ τοῦ βίου με-
 ταστάσεως, οὐδὲν τῆς πρὸς ἐμὲ χρηστότητος ὑφελών·
 5 ὅ μοι διὰ τὸν φθόνον ἤνεγκε κίνδυνον. Ἰουδαῖος γάρ
 τις, Ἰωνάθης τοῦνομα, στάσιν ἐξεγείρας ἐν Κυρήνῃ
 καὶ δισχιλίους τῶν ἐγχωρίων συναναπέισας, ἐκείνοις μὲν
 αἴτιος ἀπωλείας ἐγένετο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τοῦ τῆς χώρας
 ἡγεμονεύοντος δεθείς καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα πεμφθείς
 ἔφασκεν ἐμὲ αὐτῷ ὅπλα πεπομφέναι καὶ χρήματα.
 10 Οὐ μὴν Οὐεσπασιανὸν ψευδόμενος ἔλαθεν, ἀλλὰ κα-
 τέγνω θάνατον αὐτοῦ, καὶ παραδοθείς ἀπέθανεν.
 Πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ταῦτα τῶν βασκαίνοντων μοι
 τῆς εὐτυχίας κατηγορίας ἐπ' ἐμὲ συνθέντων, Θεοῦ
 προνοία πάσας διέφυγον. Ἐλαβον δὲ παρὰ Οὐεσπα-
 15 σιανοῦ δωρεὰν γῆν οὐκ ὀλίγην ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Καθ'
 ὃν δὴ καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα, μὴ ἀρεσκόμενος αὐτῆς
 τοῖς ἡθεσιν, ἀπεπεμφάμην, τριῶν παιδῶν γενομένην
 μητέρα· ὧν οἱ μὲν δύο ἐτελεύτησαν, εἷς δὲ ὃν Ὑρκανὸν
 προσηγόρευσα περὶεσθιν. Μετὰ ταῦτα ἡγαγόμενην γυ-
 20 ναῖκα κατωκηκυῖαν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸ δὲ γένος Ἰου-
 δαίαν, γονέων εὐγενεστάτων καὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν
 ἐπιφανεστάτων, ἦθει πολλῶν γυναικῶν διαφέρουσαν, ὥς
 5 ὁ μετὰ ταῦτα βίος αὐτῆς ἀπέδειξεν. Ἐκ ταύτης
 δὴ μοι γίνονται παῖδες δύο· πρεσβύτερος μὲν Ἰού-
 25 στος, Σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνον, ὁ καὶ Ἀγρίππας
 ἐπικληθείς. Ταῦτα μέντοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον.
 Διέμεινε δέ μοι ὁμοία καὶ τὰ παρὰ τῶν αὐτοκρα-
 τῶρων. Οὐεσπασιανοῦ γὰρ τελεύτησαντος, Τί-
 30 τος, τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, ὁμοίαν τῷ πατρὶ τὴν
 τιμὴν μοι διεφύλαξε, πολλάκις τε κατηγορηθέντος
 οὐκ ἐπίστευσεν. Διαδεξάμενος δὲ τούτον Δομετιανὸς
 καὶ προσηύξησε τὰς εἰς ἐμὲ τιμὰς. Τούς τε γὰρ κα-
 τηγορήσαντάς μου Ἰουδαίους ἐκόλασε καὶ δοῦλον
 εὐνοῦχον, παιδαγωγὸν τοῦ παιδός μου, κατηγορήσαντα
 35 κολασθῆναι προσέταξεν. Ἐμοὶ τε τῆς ἐν Ἰουδαίᾳ
 χώρας ἀτίλειαν ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μέγιστη τιμὴ τῶν
 λαβόντι. Καὶ πολλὰ δ' ἡ τοῦ Καίσαρος γυνὴ Δομετία
 διετέλεσεν εὐεργετοῦσά με. Ταῦτα μὲν τὰ πεπρα-
 γμένα μοι διὰ τοῦ βίου ἐστίν. Κρινέτωσαν δ' ἐξ
 40 αὐτῶν τὸ ἥθος, ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, ἕτεροι. Σοὶ δ' ἀπο-
 δεδωκώς, κράτιστε ἀνδρῶν Ἐπαφρόδιτε, τὴν πᾶσαν τῆς
 ἀρχαιολογίας ἀναγραφὴν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνταῦθα
 καταπαύω τὸν λόγον.

Imperator habitaverat, et civis Romani jure cohonestavit,
 et annuam mihi pensionem assignavit; meque honoribus
 cumulare non destitit, sua erga me liberalitate ne minimum
 quidem deminuta donec e vita migrarit: id quod ex invidia
 me in discrimen adduxit. Judæus enim quidam, Jonathas
 nomine, quum seditionem apud Cyrenen excitasset, et bis
 mille indigenis ut idem facerent persuasisset, istis quidem
 in causa erat exitii; ipse vero, a provinciæ præside vinctus
 et ad Imperatorem missus, aiebat me arma et pecunias illi
 suppeditasse. Vespasianum tamen non latebat quod men-
 titus fuerit, capitisque eum condemnabat, adeo ut carnifici
 traditus perierit. Sæpe etiam postea accusationibus ab iis,
 qui meæ inviderunt felicitati, in me institutis, Dei provi-
 dentia ex omnibus evasi. A Vespasiano autem dono accepi
 latifundium in Judæa. Quo etiam tempore uxorem di-
 misi, quod ejus mores mihi non placerent, quum jam mater
 facta esset trium liberorum: quorum duo quidem diem suum
 obierunt, unus vero, quem Hyrcanum appellavi, adhuc
 superstes est. Paulo post aliam duxi uxorem, quæ in Creta
 habitarat, genere autem Judæa erat, parentibus nobilissi-
 mis nata et omnium in illa regione splendidissimis, quæ
 multas mulieres morum præstantia superabat, ut vita ejus
 quam deinceps mecum agebat indicio fuit. Ex ea duos
 suscepi filios, Justum natu grandiozem, et post eum Simo-
 nidem, qui et Agrippæ cognomen habet. Et hujusmodi
 quidem res nostræ domesticæ. Mansit autem mihi Impe-
 ratorum benevolentia perpetuo eadem. Nam defuncto
 Vespasiano, Titus, qui eum in imperio excepit, in eodem
 quo pater honore me habuit, quumque sæpius accusarer,
 non credidit. Domitianus autem, qui ei successit, hono-
 ribus etiam et dignitate me auxit. Nam et Judæos accusa-
 tores meos supplicio affecit, et servum eunuchum filii mei
 pædagogum, qui accusationem in me instituerat, puniri
 jussit. Quin mihi, quod attinet ad agros in Judææ pro-
 vincia, tributorum immunitatem dedit, id quod ei qui acce-
 perit honorificentissimum censetur. Ad hæc Cæsaris uxor
 Domitia mihi benefacere nunquam destitit. Et hæc quidem
 sunt quæ per omnem vitam a me gesta sunt. Ex illis vero
 de moribus meis judicent alii, prout cuicumque libuerit.
 Quum autem tui in usum, præstantissime virorum Epa-
 phrodite, antiquitates omnes perscripserim, in præsentia
 hic narrationem claudio.